

அம்ருதா

Amrutha Tamil Monthly

Volume 20 Issue 11
ஆண்டு 20 இதழ் 11

June 2026 Rs.30
ஜூன் 2026 ரூ.30

பத்திரிகை
சுதந்திரம்
ஏன் ஆவசியம்?
பிரபு தலக்

ஏ. பீம்சிங்கும்
மெலொடிராமாவும்
சொர்ணாவேல்

படைப்புகள்
செய்த புரட்சி
பாரத்பாலன்

அரசியல் மாற்றம்
ஏன்? எப்படி?

அ. இரூதயராஜ்

அதிசய கோயில்கள்
ஆன்மிக தகவல்கள்
பரவசமூட்டும் கதைகள்
வார, மாத ராசீபலன்
வாரந்தோறும்
பரிசு

தினமலர்
ஆன்மிக மலர்
32 பக்க புத்தகம்

வெள்ளதோறும் நாள்தாழ்வுடன்

அம்ருதா

நவீன கலை இலக்கிய சமூக மாத இதழ்

ஜூன் - 2026

விலை ரூ. 30

கௌரவ ஆசிரியர்

திலகவதி

ஆசிரியர்

பிரபு திலக்

ஆலோசனைக் குழு

ஒவியம்: சந்ரு

மனநலம்: டாக்டர் மா. திருநாவுக்கரசு

வரலாறு: பொ. வேல்சாமி

மொழிபெயர்ப்பு: நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா

திரைப்படம்: விபிடல்ராவ்

கல்வி: பேரா. தியாகராஜன்

அறிவியல்: பத்ரி சேஷாத்ரி

இலக்கியம்: தேவேந்திரபூபதி

நாடகம்: அ. ராமசாமி

ஊடகம்: இளைய அப்துல்லாஹ்

குழுவியல்: மோகன்ராம்

இசை: ரவிசுப்பிரமணியன்

விளையாட்டு: ஆர். அபிலாஷ்

தற்கால நிகழ்வுகள்: செ. சண்முகசுந்தரம்

அரசியல்: மருதன்

வடிவமைப்பு: இரா.செந்தில்குமார்
+91 89394 38815

அம்ருதா

#5, 5வது தெரு, சோமசுந்தரம் அவென்யூ

சக்திநகர், போரூர், சென்னை-600116

தொலைபேசி: -044-2435 3555, 94440 70000

மின்னஞ்சல்: info.amrudha@gmail.com

இணையம்: www.amrudhamagazine.com

Published by Prabhu Thilaak

No. 5, 5th Street

Somasundaram Avenue

Shakthi Nagar, Porur

Chennai - 600 116

And Printed by A. Chandran on behalf
of AMRUDHA

Ayyanar Offset, No. 10 Subbarao Nagar

Choolaimedu, Chennai - 600 094

Owner and Editor: Prabhu Thilaak

* அம்ருதா, ஒமிட் லோட்டஸ் தனியார் குழுமத்தின் ஓர் அங்கம்

இந்த இதழில்...

04 பத்திரிகை சுதந்திரம் ஏன் ஆவசியம்?
பிரபு திலக்

06 அரசியல் மாற்றமும் சமூக வலைதளங்களும்
அ. இருதயராஜ் சே.ச.

13 முயங்கொலிக் குறிப்புகள்
கயல்

14 சிறுகதை
இளங்கோ

21 கவிதை
ச. முகிலன்

22 Michael Jackson's Moonwalk
ஜெ. தீபலட்சுமி

26 சிறுகதை
குமாரநந்தன்

30 ஏ. பீம்சிங்கும் தமிழ்சினிமாவின் மெலொடிராமாகவும்
சொர்ணவேல்

38 மு. பரமசிவம் நினைவுகள்
துரை. லட்சுமிபதி

40 கவிதை
மு. முபாரக்

42 சிறுகதை
பி. கேசவதேவ், தமிழில்: தி.இரா. மீனா

46 இரும்புப் பெட்டி
கால சுப்ரமணியம்

48 கவிதை
மணியன் ஜெயராஜ்

49 ஜல்லிக்கட்டு கிளர்ச்சி எனும் சூழ்ச்சி
இளங்கோ

52 சிறுகதை
சஸ்வதி நந்தி, தமிழில்: ஆர். அழகையா

59 கவிதை
ஆர். வத்ஸலா

60 படைப்புகள் செய்த புரட்சி
பாரதிபாலன்

64 ரளிப்பதும் சுவைப்பதும் ஒன்றே
இந்திரா பார்த்தசாரதி

பத்திரிகை சுதந்திரம் ஏன் அவசியம்?

• பிரபு திலக்

இந்தியப் பிரதமர் நரேந்திர மோடி, மே 15 முதல் மே 20 வரை, ஐக்கிய அரபு அமீரகம், நெதர்லாந்து, ஸ்வீடன், நார்வே, இத்தாலி என ஐந்து நாடுகள் பயணத்தை மேற்கொண்டார். இந்தப் பயணத்தில் மே 18 அன்று நார்வே தலைநகர் ஓஸ்லோவில் பிரதமர் மோடி மற்றும் நார்வே பிரதமர் ஜோனாஸ் கர்ஸ்டோர் ஆகியோர் பத்திரிகையாளர்களைச் சந்தித்தனர். அப்போது நார்வே நாட்டைச் சேர்ந்த பெண் பத்திரிகையாளர் ஹெல் லிங், “உலகின் மிகச் சுதந்திரமான பத்திரிகைகளிடமிருந்து சில கேள்விகளை எடுத்துக்கொள்கிறீர்களா?” என்று இந்தியப் பிரதமரை நோக்கிக் குரல் எழுப்பினார். ஆனால், பிரதமர் மோடி எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல் அந்த அறையிலிருந்து கிளம்பிவிட்டார். பிரதமர் மோடி கலந்துகொண்ட அந்தச் சந்திப்பில் கேள்விகள் கேட்கக் கூடாது என்று முன்பே பத்திரிகையாளர்களிடம் அறிவுறுத்தியிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர், நார்வே பத்திரிகையாளர் ஹெல் லிங் தனது எக்ஸ் பக்கத்தில், “இந்தியப் பிரதமர் நரேந்திர மோடி எனது கேள்விக்குப் பதிலளிக்கவில்லை. உண்மையில் அவர் பதிலளிப்பார் என்று நான் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. உலகப் பத்திரிகை சுதந்திரக் குறியீட்டில் நார்வே முதலிடத்தில் உள்ளது. ஆனால், இந்தியாவோ பாலஸ்தீனம், அமீரகம் மற்றும் கியூபா போன்ற நாடுகளுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு 157 ஆவது இடத்தில் இருக்கிறது. நாம் யாருடன் இணைந்து செயல்படுகிறோமோ, அந்த அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களைக் கேள்வி கேட்பதுதான் நமது வேலை” என்று பதிவிட்டுள்ளார். “சுதந்திரமான பத்திரிகைச் சூழல் இல்லாதபோது நாம் ஏன் இந்தியாவை ஒரு ஜனநாயக நாடு என்று அழைக்க வேண்டும்?” என்றும் கேள்வி எழுப்பியுள்ளார்.

பிரதமர் மோடியை கேள்வி கேட்ட பிறகு தனது இன்ஸ்டாகிராம் பக்கம் இடைநீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளதாகவும் ஹெல் லிங் தனது எக்ஸ் பக்கத்தில் கூறியுள்ளார். இதனைத் தொடர்ந்து, ‘இந்தியாவில் பத்திரிகை சுதந்திரம்’ மீண்டும் பேசுபொருளாகியுள்ளது.

இந்தியாவில் பத்திரிகை சுதந்திரம் இந்திய அரசியலமைப்பால் சட்டப்பூர்வமாகப் பாதுகாக்கப்படுகிறது. ஆனால், ‘எல்லைகளற்ற செய்தியாளர்கள் அமைப்பு’ (RWB) வெளியிட்டுள்ள உலகளவிலான பத்திரிகை சுதந்திர தரவரிசை பட்டியலில் 180 நாடுகளில் இந்தியா 157 ஆவது இடத்தில் உள்ளது. நாட்டில் பத்திரிகையாளர்களின் நிலைமை ‘மிகவும் மோசமாக’ இருப்பது, பத்திரிகையாளர்களின் படுகொலைகள், செய்தி ஊடகங்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள், காஷ்மீரில் தணிக்கை போன்ற பல காரணங்களால் இந்தியாவின் உலகளாவிய குறியீட்டுத் தரவரிசை குறைந்துள்ளது.

நரேந்திர மோடி பிரதமராவதற்கு முன்பும் இந்தியாவில் பத்திரிகைச் சுதந்திரம் மோசமான நிலையில்தான் இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. 1956 ஆம் ஆண்டில், ஃபெரோஸ் காந்தியால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகள் என்ற தனிநபர் மசோதா இந்திய பத்திரிகை சுதந்திர வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய சட்டமாக மாறியது. ஆனால், இந்தச் சட்டம் 1975 இல் அவசரநிலையின்போது அப்போதைய பிரதமர் இந்திரா காந்தியால் ரத்து செய்யப்பட்டது. அவசரநிலையின் ஒரு பகுதியாக, இந்திரா காந்தி பத்திரிகைகளைக் கடுமையாகக் கட்டுப்படுத்தினார். அனைத்து உள்நாட்டு மற்றும் சர்வதேச செய்திகளையும் தடைசெய்தார்; பல வெளிநாட்டு பத்திரிகையாளர்கள் மற்றும் நிருபர்களை வெளியேற்றினார்; 40க்கும் மேற்பட்ட இந்திய நிருபர்களின் அங்கீகாரத்தை ரத்து செய்தார்.

‘இந்திய அரசியலமைப்பு பேச்சு சுதந்திரத்தையும் பத்திரிகை சுதந்திரத்தையும் பாதுகாக்கிறது என்றாலும், பத்திரிகை சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது; அரசாங்கம் தன்னையும் ஆளும் கட்சியையும் ஆதரிக்கும் பேச்சை மட்டுமே ஊக்குவிக்கிறது’ என்ற விமர்சனம் அப்போது எழுந்தது. தற்போதும், ஆளும் பாஜக அரசுக்குச் சாதகமான செய்திகளை வெளியிடுவதில் ஒருதலைப்பட்சமாக இருக்கும் இதழியல் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகி, ‘கோடி மீடியா’ என்ற அடைமொழியுடனே விவாதிக்கப்படுவது

குறிப்பிடத்தக்கது. நாட்டின் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகளைப் பற்றியோ அல்லது அரசாங்கத்தின் மீதான விமர்சனங்களையோ வெளியிடும் பத்திரிகையாளர்கள், தேசத்துரோகம், அவதூறு என்ற பெயரில் அரசாங்க அமைப்புகளால் அச்சுறுத்தல்களுக்கு உள்ளாகியுள்ளனர். 2002-ல் குஜராத் முதலமைச்சராக மோடி இருந்தபோது நடைபெற்ற வன்முறைகள் தொடர்பான ஆவணப்படத்தை பிபிசி ஒளிபரப்பிய சிறிது நேரத்திலேயே, ஊழல் மற்றும் வரி ஏய்ப்பு செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டி, அதன் அலுவலகங்களில் இந்திய அரசாங்கம் சோதனை நடத்தியது உலகளவில் பேசுபொருளானது. ஊடகங்களைக் கட்டுப்படுத்த அரசாங்கத்திற்கு அசாதாரண அதிகாரத்தை வழங்கும் பல சட்டங்களையும் ஒன்றிய அரசு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது.

ஊடகங்கள் முதன்மையாக விளம்பர வருவாயாலேயே நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. இதில் அரசாங்க விளம்பரங்களின் பங்களிப்பு பெரும்பான்மையாக உள்ளது. இந்நிலையில், சில செய்தி நிறுவனங்களுக்கு அரசு விளம்பரங்கள் வழங்குவதை நிறுத்துவதன் மூலமும் அழுத்தம் கொடுக்கப்படுகிறது.

2014 - 2019 காலகட்டத்தில் மட்டும் இந்தியாவில் 40 பத்திரிகையாளர்கள் கொல்லப்பட்டதாகவும் பத்திரிகையாளர்கள் மீது 198 கடுமையான தாக்குதல்கள் பதிவாகியுள்ளதாகவும் ஒரு அறிக்கை கூறுகிறது. மதச்சார்பின்மையின் ஆதரவாளரும் வலதுசாரி சக்திகளின் விமர்சகருமான கௌரி லங்கேஷ் அவரது வீட்டிற்கு வெளியே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டது

தொடர்பாக இந்து தேசியவாத குழுவின் உறுப்பினர் ஒருவர் கைது செய்யப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு ஆரோக்கியமான ஜனநாயகம் என்பது குடிமக்கள் ஆட்சி, நியாயமான மற்றும் சுதந்திரமான தேர்தல்கள், தனிமனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பு மற்றும் ஒத்துழைப்பு போன்ற வழிகாட்டும் கொள்கைகளைக் கொண்டுள்ளது. இந்தக் கொள்கைகள் நடைமுறைக்கு வருவதை உறுதிசெய்யப் பத்திரிகை சுதந்திரம் முக்கியமானது. ஏனெனில் ஒரு சுதந்திரமான பத்திரிகையால்தான் உண்மையை வெளிக்கொணர முடியும்.

தங்களையும் தங்கள் சமூகங்களையும் பாதிக்கும் பிரச்சினைகளையும் செய்திகளையும் ஆராய்வதற்குப் பெரும்பாலான மக்களுக்கு நேரமும் வளங்களும் இல்லை. இங்குதான் பத்திரிகையாளர்களின் பங்கு வருகிறது. ஆராய்ச்சி மற்றும் விமர்சன சிந்தனை போன்ற திறன்களுடன், சிறந்த பத்திரிகையாளர்கள் என்ன கேள்விகளைக் கேட்பது, எந்தத் தடயங்களைப் பின்தொடர்வது, உண்மைகளை எவ்வாறு சரிபார்ப்பது என்பதை அறிந்திருக்கிறார்கள். உண்மைகளைச் சரிபார்ப்பது ஒரு சுதந்திரமான பத்திரிகையின் இன்றியமையாத அங்கமாகும். பத்திரிகையால் பாதுகாப்பாகவும் திறம்படவும் உண்மைகளைச் சரிபார்க்க முடியாவிட்டால், உண்மை புதைந்து கிடக்கும். அதிகாரத்தின் மீது ஒரு கண்காணிப்பாளராகச் செயல்படுவது சுதந்திரமான பத்திரிகையின் முக்கிய பணிகளில் ஒன்றாகும். பத்திரிகைத் துறை எவ்வளவு சுதந்திரமாக இருக்கிறதோ, அந்த அளவுக்கு வாக்காளர்கள் தகவலறிந்தவர்களாக இருக்க முடியும்.

பத்திரிகையாளர்கள், முக்கியப் பிரச்சினைகளுக்குறித்த உரையாடல்களைத் தூண்டுகிறார்கள். சக்திவாய்ந்தவர்கள் மறைக்க விரும்பும் உண்மைகளை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். இதன் மூலம் தலைவர்களை அவர்களின் செயல்களுக்குப் பொறுப்பேற்கச் செய்யும் சக்தியாகத் திகழ்கிறார்கள்.

நேர்மையான, நம்பகமான ஊடகவியல் பணிக்கான ஒரு முன்னுதாரணமாக உலக அளவில் கொண்டாடப்படுபவர் வால்டர் குரோங்கைட் (1916-2009). இவர், 'பத்திரிகைச் சுதந்திரம் ஜனநாயகத்திற்கு முக்கியமானது என்பது மட்டுமல்ல, ஜனநாயகமே அதுதான்' என்கிறார்.

பரந்த மக்கள்தொகை, தகுதியான வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் உலகின் மிகப்பெரிய ஜனநாயக நாடாக இன்றும் இந்தியாவே குறிப்பிடப்படுகிறது. அதனை உறுதிப்படுத்த பத்திரிகை சுதந்திரத்தை ஆட்சியாளர்கள் உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.

தமிழ்நாடு சட்டமன்றத் தேர்தல் 2026 அரசியல் மாற்றத்தைச் சாத்தியமாக்கிய சமூக வலைதளங்கள்!

• அ. இருதயராஜ் சே.ச.

தமிழக சினிமா-அரசியல் வரலாற்றில் எம்.ஜி.ஆர்., ஜெயலலிதாவுக்கு அடுத்தபடியாகக் கட்சி ஆரம்பித்த இரண்டு ஆண்டுகளிலேயே முதல் தேர்தலைச் சந்தித்தவர், நடிகர் விஜய் தான். களமிறங்கிய முதல் தேர்தலிலேயே 34.9 சதவிகித வாக்குகளைப் பெற்று தனிப்பெரும் கட்சியாக உருவெடுத்திருக்கின்றார். இப்போது தமிழக வெற்றிக் கழகம் (தவெக) என்ற புதிய கட்சி இந்தியாவெங்கும் ஒரு பேசுபொருளாக மாறி இருக்கின்றது. கட்சி ஆரம்பித்து இரண்டு ஆண்டுகளிலேயே இவ்வளவு பெரிய அரசியல் வாக்கு வங்கியை எப்படி இவர்களால் பெற முடிந்தது? தமிழ்நாட்டில் என்ன மாயம் நடந்திருக்கின்றது? அது எப்படி சாத்தியப்பட்டிருக்கின்றது? இது எதற்கான மாற்றம்? யாருக்கான மாற்றம்? இதற்குப் பின்னால் இருக்கின்ற உந்து சக்தி எது? இப்படி எண்ணற்ற கேள்விகள் எல்லோருடைய மனதிலும் மேலோங்கி நிற்கின்றன.

தங்களின் அரசியல் தலைமையைச் சினிமா பிம்பத்திற்குள் தேடுகின்ற தமிழக மக்களின் இயல்பான மனோபாவத்தை, இங்குள்ள தமிழ் அறிஞர்கள், மாணாடவியல் ஆய்வாளர்கள் இன்னும் ஆழமாக ஆய்வு செய்ய வேண்டிய தருணத்தில் இருக்கின்றோம்.

எப்படி இந்த வெற்றி சாத்தியம்?

2024-ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட தமிழக வெற்றிக் கழகம், விஜய் என்ற ஒற்றை நபரைச் சுற்றியே இயங்கியது. திரைமுகமும் கதாநாயகத் தன்மையும் மக்களை எளிதில் அவர் பால் ஈர்ப்பதற்கு பலம் சேர்த்தது. அதற்கு ஏற்ற வகையில் வசனங்கள் தயாரிக்கப்பட்டன. அவர் உரையை ஆரம்பிக்கும்போது, 'என் நெஞ்சில்

குடியிருக்கும்' என்ற சொற்றொடர், மக்களோடு உறவு கொண்டாடுகிற வகையில், ரசிகர்களின் வீட்டில் உள்ள ஒரு உறுப்பினர்போலத் தன்னை அடையாளப் படுத்துகின்ற யுத்தி. இவையெல்லாம் இளைஞர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்திருக்கின்றன.

அவர் செல்லுகின்ற இடத்தில் எல்லாம் கூடுகின்ற ரசிகர் பட்டாளம் எல்லோரையும் ஆச்சரியமாகப் பார்க்க வைத்தது. இந்த விசில் அடிக்கின்ற கூட்டமெல்லாம் தேர்தல் சமயத்தில் ஓட்டாக மாறுமா?

என்ற சந்தேகம் பெரியவர்களுக்கு இருந்தது. இவர்களெல்லாம் முதல் முறை வாக்களிக்கக் கூடியவர்கள் அல்லது வாக்குரிமை கூட இல்லாத கூட்டம் தானே என்று பலரும் கேலியாகப் பேசினார்கள். ஆனால், விஜய்க்கு கூடுகிற கூட்டம் எல்லாம் ஓட்டாக மாறாது என்ற பரவலான கருத்துருவாக்கம் இன்றைக்கு உடைத்திருக்கின்றது.

பிரச்சாரத்தை ஆரம்பித்த நாளிலிருந்து தேர்தல் நாள்வரை, விஜய் சந்தித்த சவால்கள் ஏராளம். கரூரில் அவர் சென்ற ரோடு ஷோவில் 41 பேர் இறந்த பின்னர் 'மக்களிடம் இவருக்கு இருக்கின்ற புகழ் குறையும். கட்சி பெரிய அளவுக்கு வளராது. பல்வேறு சட்ட சிக்கலுக்குள் அவர் செல்வார்' என்கின்ற பரவலான கருத்துப் பரவியது. அடுத்து இவருடைய 'ஜனநாயகன்' திரைப்படம் வெளியாவது குறித்து பல சிக்கல்கள் இருந்தன. அந்தப் படத்தின் இறுதிக் காட்சிக்காகத்தான் பெரியக் கூட்டம் அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது என்ற கருத்து கூடப் பரப்பப்பட்டது. அதன் பிறகு வாழ்க்கையில் மனைவி பிரிந்து சென்றது, நடிகை திரிஷா அவரோடு சேர்ந்து ஒரே விதமான ஆடையணிந்து ஒரு திருமண நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்டது - இவை எல்லாம் அவருக்குள்ள

புகழை குறைக்கும்; அது தேர்தலிலும் எதிரொலிக்கும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால், இவை எதையுமே பொருட்படுத்தாமல் இளைஞர்கள் மற்றும் நடுத்தர வயதினர் அவருக்கு ஏகோபித்த முறையிலே வாக்களித்து இருக்கின்றார்கள். இதற்குப் பின்னால் உள்ள மாயம் தான் என்ன?

திரைப்படத்திலே விஜய் ஆடிய நடனம், பேசிய கவர்ச்சிமிகு வசனம், அவர் ஏற்று நடத்த பாத்திரம், சாகச செயல்கள், அவரை என்னைக்குமே ஒரு தோல்வி அடையாத, பலம் பொருந்திய கதாநாயகனாக மக்கள் மனதிலே உருவாக்கியிருக்கின்றது. எனவே எப்பொழுதும் அநீதியை வெல்லுகின்ற, நன்மை செய்கின்ற, பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கின்ற, மக்களைக் காப்பாற்றுகின்ற மெசியா தன்மை கொண்ட ஒரு மனிதனாக. அவரை மக்கள் தங்கள் உள்ளங்களில் உருவாக்கியிருக்கின்றார்கள். அதனுடைய வெளிப்பாடுதான் விஜய் செல்லுகின்ற இடத்திற்கெல்லாம் கூட்டம் கூடியது.

ஓர் அரசியல்வாதி என்கின்ற நிலையில் அவரைப் பார்க்க வரவில்லை. மாறாக, அவர் ஒரு பிரபலமான நடிகர் என்ற காரணத்திற்காகவே பார்க்க வந்தார்கள். மக்கள் அவரைப் பார்ப்பது மட்டும் முக்கியமல்ல. எங்களுடைய கதாநாயகன் எங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்கின்ற உணர்வு மேலோங்கி இருந்தது. எனவே, தேர்தல் களத்திற்கு வருகின்றபொழுது திரைப்படத்தில் அவர் எப்பொழுதும் வெற்றி நாயகனாக இருப்பது போலவே, இந்தத் தேர்தலிலும் அவர் வெற்றி பெற வேண்டும். அவர் கதாநாயக பிம்பத்திலிருந்து தோல்வியடைந்து விடக் கூடாது என்ற உளவியல் சிக்கல் பலருக்கும் இருந்திருக்கின்றது.

விஜய். கட்சி ஆரம்பித்த பின்பும் தன்னை ஒரு மிகப்பெரிய தலைவராக மாற்றிக்கொள்ள முயற்சி

எடுக்கவில்லை. அதேபோலத் தன்னுடைய ரசிகர்களைத் தொண்டர்களாக மாற்ற வேண்டும் என்கின்ற வகையிலே, பயிற்சி வகுப்புகள், கருத்தரங்குகள், கொள்கை ரீதியான கூட்டங்கள் எதையும் அவர் நடத்தவில்லை. அவர் ஓர் உயரமான இடத்திலிருந்து உரையாற்றுவது, மேலிருந்து ரசிகர்களைக் கீழே பார்ப்பது, அவர்கள் விசில் அடிப்பதை ரசிப்பது, இளைஞர்கள் உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் பொங்குவதை பார்த்துக் கை அசைப்பது ஆகியவற்றை தன்னுடைய யுத்திகளாக வைத்திருந்தார். இது எதைக் காட்டுகின்றது என்றால், “நீங்கள் தொட முடியாத நிலையில் ஒரு நான் இருக்கின்றேன். நான் விரும்பினாலும் உங்களுக்கு அருகில் வர முடியாது” என்கின்ற வகையிலே தான் தன்னுடைய தோற்றங்களை அவர் திட்டமிட்டார். இது அவருடைய தேவைக்காக, கட்சியில் உள்ள ரசிகர்களை உணர்ச்சியின் விளிம்பிலிலேயே வைத்திருக்கப் பெரிதும் உதவியது.

விஜய் முறையாகக் கட்சி ஆரம்பித்தபிறகு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் திமுகவை விமர்சித்து வந்தார். ‘திமுக தான் தன்னுடைய பிரதான எதிரி. ஆளும் கட்சிக்கும் நமக்கும் தான் இந்தப் போராட்டம். திமுக ஒரு தீய சக்தி. இங்கு மன்னராட்சி நடத்துகின்றது. மாநிலத்தில் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பில்லை. ஊழல் பெருகி நிற்கின்றது’ என்கின்ற குற்றச்சாட்டுகள் பொதுமக்களின் காதுகளைச் சென்றடைந்தன. இதற்கு ஒருமுறை கூடத் திமுக பதில் சொல்லாததும் மாற்றுக் கருத்து வெளியிடாததும் தமிழக வெற்றிக் கழகத்திற்கு சாதகமாக அமைந்திருக்கின்றது. ‘மக்கள் இயல்பாகக் கொண்டிருந்த அரசுக்கு எதிரான மனநிலையை விஜய் மிக எளிதாக அறுவடை செய்திருக்கின்றார்’ என்று அரசியல் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றார்கள். இந்த அறுவடையில் தான் அவர் தனிப்பெரும் கட்சியாகத் தமிழகத்தில் உள்ள பிரதான இரண்டு திராவிடக்

கட்சிகளின் வாக்கு வங்கியை உடைத்து தன் பக்கம் இழுத்திருக்கின்றார். புதிதாக ஓட்டளிக்க வந்த இளைஞர் பட்டாளமும், ‘அவருக்குத்தான் எங்கள் வாக்கு’ என்று சொல்வதோடு நிற்காமல் மற்றவர்களையும் கெஞ்சிக் கூத்தாடி விஜய்க்கு ஓட்டுப் போட வைத்திருக்கின்றனர். இதுதான் இங்கு நடந்த மாயம்.

தேர்தல் பரப்புரையில், “குட்டஸ்... நீங்க வீட்டுக்குப் போயி உங்க அண்ணன், உங்க மாமா, அம்மா-அப்பா, தாத்தா-பாட்டியிடம் நீங்கச் சொல்ல வேண்டியது, விஜய் மாமாவுக்கு ஓட்டு போடுங்க” என்று அவர் சொன்ன அந்த வார்த்தைகள் குழந்தைகளை வெகுவாகக் கவர்ந்து இருக்கின்றன. பிரச்சார வேனில் நின்று கொண்டு ஒரு சிறிய பையனைத் தூக்கி தன்னுடைய தோளில் அமர்த்துவதை வைரலாகப் பார்த்தோம். ஒரு சில நிமிடங்கள் கூட விஜய்யின் தோளில் அவன் இருந்திருக்க மாட்டான். ஆனால், அது மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. சின்னக் குழந்தைகள், தேர்தல்பற்றி எதுவுமே அறியாத பிஞ்சுக் குழந்தைகள், தன்னுடைய அம்மா அப்பா-விடம் “நீங்கள் விஜய்க்கு தான் ஓட்டு போட வேண்டும்”, “விஜய் மாமா பாவம்”, “ஒரு ஓட்டு போடுங்க. நீங்க ஓட்டு போட்டா விசில் சின்னத்துக்குத் தான் போடணும்” என்று பிடிவாதம் பிடித்துப் பேசி காணொளிகள் இன்ஸ்டாகிராமில் வலம் வந்தது. விஜய் வெற்றிக்குப் பின்னால் இந்தக் குழந்தைகளின் பிரச்சாரமும் இருக்கிறது. அரசியல் மற்றும் தேர்தல் என்றாலே என்னவென்று தெரியாத குழந்தைகளைத் தனக்காக பேச வற்புறுத்தியது சட்டப்படி குற்றம் என்று கூட அறிஞர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் பேசினார்கள். ஆனால், மக்கள் விஜய்யை ஆதரித்துத்தான் வாக்களித்திருக்கின்றார்கள்.

திராவிடக் கட்சிகள் செய்யத் தவறியது என்ன?

தமிழக அரசியல் வரலாற்றில் கடந்த 60 ஆண்டுகளாகத் திமுக, அதிமுக ஆகிய கட்சிகள் தான் மாறி மாறி ஆட்சி செய்திருக்கின்றன. ஆனால், சமூகத்தின் கடைக்கோடியில் இருக்கின்ற சாமானியர்களை சுய சார்பு உள்ளவர்களாய் மாறுவதற்கான ஆக்கப்பூர்வமான காரியங்களை இரண்டு கட்சிகளுமே செய்யத் தவறியிருக்கின்றன. இலவசங்களை அறிவித்தல், கவர்ச்சிமிகு திட்டங்களைக் கொண்டுவருதல், இதோடு தேர்தல் நேரத்தில் வாக்குக்குப் பணம் கொடுத்தல் என்கின்ற பாணியிலே தான் இரு கட்சிகளின் ஆட்சி முறையும் கடந்த காலங்களில் இருந்திருக்கின்றன. ஆனாலும், வேறு வழி இல்லாமல் இந்த இரண்டு கட்சிகளுக்குள் ஒன்றை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் தமிழர்கள் தள்ளப்பட்டார்கள். அதே நேரம், அன்றாடம் கூலி வேலைக்குப் போனால் தான் வயிற்றைக் கழுவ முடியும் என்று இருக்கின்ற கூலி தொழிலாளர்கள், நகர்ப்புறத்தில் வாழுகின்ற தற்காலிக வேலையாட்கள், ஆட்டோ ஓட்டுநர்கள், உணவு

டெலிவரி பணியில் ஈடுபட்டு இருக்கின்ற இளைஞர்கள், இவர்கள் எல்லோர் மனதிலும் திமுக, அதிமுக மீது கோபம் கொண்டிருந்திருந்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக ஓலா கார் ஓட்டுநர், “இப்பொழுது உள்ள சூழலில் நாங்க எவ்வளவுதான் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலும் வாழ்க்கையிலே முன்னேற முடியவில்லை. ஆனால், பெரிய கட்சியில் இருக்கின்ற வட்டச் செயலாளர் முதல், மாவட்டச் செயலாளர் வரை எவ்வளவு தூரம் சொத்துக்களை சேர்க்கின்றார்கள். பணத்தை அள்ளிக் குவிக்கிறார்கள் என்பதை பார்க்கின்றோம். எனவே ஊழலற்ற நேர்மையான தலைவர்கள் யாருமே இல்லையா என்று நாங்கள் கேள்வி கேட்டது உண்டு. எனவே இந்த முறை திமுகவுக்கும் அதிமுகவுக்கும் வாக்களிக்கப் போவதில்லை” என்று சொன்னார். இரண்டு திராவிட கட்சிகளுக்கும் மாற்றாக மக்கள் மனதிலே நினைத்தது, கண்ணுக்குத் தெரிந்தது, தமிழக வெற்றிக் கழகம் தான். தவெக என்ற புதிய கட்சியை ஒரு மாற்று கட்சி என்று பெரும்பாலான மக்கள் உள்வாங்கி வைத்திருந்தனர். அந்த உள்ளுணர்வ்தலை (Perception) இரண்டு திராவிட கட்சிகளுமே பார்க்கத் தவறிவிட்டன.

திமுக, கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாகச் செய்த பல வளர்ச்சித் திட்டங்களை முன்னிறுத்தி பிரச்சாரம் செய்தது. அதனால் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்து விடலாம் என்கின்ற நிலையிலேதான், ‘ஸ்டாலின் தொடரட்டும். தமிழகம் வெல்லட்டும்’ என்கின்ற கோசத்தோடு தேர்தல் களத்தில் இறங்கியது. அதேபோல அதிமுக, ‘நல்லாட்சி என்றால் அம்மா ஆட்சி தான். அம்மா ஆட்சித் தொடரனுமுன்னா எடெப்பாடியாருக்கு வாக்களியுங்கள்’ என்ற கோசத்தோடு களம் இறங்கியது. தவெக, திமுகவை விமர்சித்தது போலவே எடப்பாடி பழனிச்சாமிமியும் திமுகவை கடுமையாகக் கடுமையாக விமர்சித்தார். ஆனால், ஸ்டாலின், அதிமுகவுக்கு பதில் சொன்னார்; தவெக-விற்கு எந்தப் பதிலும் சொல்லவில்லை. மறுப்பும் சொல்லவில்லை. எனவே, தவெக விமர்சனங்கள் மறுப்பு இல்லாமல் மக்களிடம் சென்றுவிட்டன.

திமுக, கடந்த ஐந்தாண்டு கால ஆட்சியில் ஸ்டாலின் அரசு செய்த பல விஷயங்களைத் தேர்தல் பரப்புரையில் எடுத்துக்காட்டினார்கள். ஆனால், திமுக செய்த தவறுகளையும் மக்கள் உற்று கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பள்ளி, கல்லூரிகளில் ஆசிரியர்களுக்கான காலி இடங்களை நிரப்பாமல் காலம் தாழ்த்தியது அரசு ஊழியர்களை அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கி இருக்கின்றது. அரசு ஊழியர்களுக்கான ஓய்வூதிய பிரச்சினை, தற்காலிக ஆட்களை நிரந்தரமாக்குவதில் உள்ள பிரச்சினைகள், கார்ப்பரேட் கம்பெனிகளுக்குத் தொழிலாளர்களை அடிமைகளாக மாற்றுகின்ற திட்டங்கள், துப்புரவு தொழிலாளர்கள்

போராடியபொழுது சரியான வகையிலே பதிலிறுப்பு தராமல் மெத்தனப் போக்கைக் கடைபிடித்தது; படித்த இளைஞர்களுக்குப் போதுமான வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்காமல் தற்காலிக வேலைகளை உருவாக்கிச் சுவக்கி, சொமாட்டோ, ஓலா, ஊபர் கம்பெனிகளுக்குப் படித்த இளைஞர்களை அடிமைபோல மாற்றியது. இது எல்லோரையும் கோபத்திற்கு உள்ளாகி இருக்கின்றது. இது எல்லாம் சேர்த்துதான் திமுகவுக்கு எதிரான வாக்கு வங்கியாக அமைந்துவிட்டது.

பிரச்சார பிரங்கியாகச் செயல்பட்ட சமூக வலைத்தளம்

2026 தமிழக சட்டமன்றத் தேர்தல், பரப்புரை வரலாற்றில் பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய ஒரு தேர்தல். பாரம்பரியமான பிரச்சார யுக்திகளுக்கு மாற்றாக, கண்ணுக்குத் தெரியாத வலைத்தளங்களுக்குள் நடந்த பரப்புரையும் உரையாடல்களும் கருத்துருவாக்கமும் கருத்தப் பகிர்தலும் காணொளி வடிவில் பேசிய வசனங்களும் மிகப்பெரிய தேர்தல் யுத்தியாக மாறி இருக்கின்றது. தவெக கட்சிக்கு வாக்களித்த முதல்முறை வாக்காளர்கள், இளைஞர்கள், பெண்கள் நடுத்தர வயது பெண்கள், எல்லோருமே இன்ஸ்டாகிராமில் அதிக நேரம் செலவிட்டு இருக்கின்றார்கள். இன்ஸ்டாகிராம் அதிகமாகப் பயன்படுத்துகிற காலத்திலே பிறந்து, அதிலேயே வாழ்ந்து, ஆன்லைன் உரையாடல்களில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற இளைஞர்களைச் சென்றடைந்து, அவர்களுடைய மனதை வெல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானித்த தவெக கட்சியின் தேர்தல் யுக வகுப்பாளர்கள் திறமையைப் பாராட்ட வேண்டும்.

விஜய் மேடையில் பேசிய உரைகள், சின்னச் சின்ன வசனங்களாகவும் போஸ்டர்களாகவும் காணொளிகளாகவும் மாற்றப்பட்டு இன்ஸ்டாகிராம், ஃபேஸ்புக், வாட்ஸ்அப், யூடியூப் என முக்கியமான சமூக வலைத்தளங்கள் வழியாக அதி வேகமாகப் பரப்பப்பட்டுள்ளன. மதுரை மாநாட்டில் விஜய் பேசி முடித்த 24 மணி நேரத்திற்குள், அது தொடர்பான ஒரு ரீலை இன்ஸ்டாகிராமில் 90 மில்லியன் பேர் பார்த்திருக்கிறார்கள். எந்த அளவுக்கு இந்தச் சமூக வலைத்தளம் விரைந்து செயல்படுகிறது, தங்குதடையின்றி இயங்குகின்றது, இளைஞர்களைத் தொடர்ந்து உயிர்துடிப்புடன் வைத்திருக்கிறது என்பதை இதன் மூலம் புரிந்துகொள்ளலாம். பார்த்தவர்கள் அதன் உள்ளடக்கத்தைத் தனது நண்பர்களுடன் பகிர்ந்து இருப்பார்கள். இதன் மூலம் கோடிக்கணக்கானவர்களை அதன் உள்ளடக்கம் சென்று சேர்ந்திருக்கும். இதுகுறித்து அனுப் சந்திரசேகரன் என்ற ஊடகவியல் அறிஞர், “தவெக கட்சியின் சார்பாகச் சமூக வலைத்தளங்களைப் பயன்படுத்துவதில் மிகவும் கைதேர்ந்த நபர்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். இவர்களை ‘சமூக வலைத்தள சிப்பாய்கள்’ (Virtual Warriors) என்று அழைத்தார்கள். இவர்கள் விஜய் பேசிய காணொளியைச் சரியான உள்ளடக்கத்துடன், அழகிய வடிவத்தோடும் விரைந்து எல்லோருக்கும் கொண்டு செல்கின்றார்கள். அதிலே தலைவரின் பிரசன்னம், அவர் இளைஞர்களுக்குச் சொல்லுகின்ற செய்தி, உடனுக்குடன் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்துகின்ற யுத்தி, இவையெல்லாம் தான் மிக எளிதாக எல்லோரையும் கவர்ந்திருக்கிறது” என்கிறார்.

விஜய், தேர்தல் பரப்புரையின்போது திடீர் திடீரென்று தன்னுடைய யுத்திகளை மாற்றினார். குழந்தைகளைத் தோளில் தூக்குவது, திடீரென்று வேனிலிருந்து இறங்கி சைக்கிளில் செல்வது, ரோடுஷோவில் கலந்து கொள்வது - இவை எல்லாம் அடுத்தடுத்த 10 நிமிடங்களில் கவர்ச்சிகரமான காணொளியாகச் சமூக வலைத்தளங்களில் பரப்பப்பட்டுள்ளது. கோடிக்கணக்கான பேர் அந்த அந்த நிகழ்வோடு பயணித்துள்ளனர். இது தவெக-வின் பிரச்சாரத்தை மாநிலம் முழுவதற்கும் எடுத்துச் செல்வதற்குப் பெரிதும் உதவி இருக்கிறது.

தவெக, வாக்காளர்களுக்கு ஓட்டுக்குப் பணம் தந்ததைவிட அதிகமாகச் சமூக வலைத்தளங்களில் இளைஞர்களைக் கவர்ந்திழுப்பதற்காகச் செலவழித்திருக்கிறார்கள். சற்றேறக்குறைய 300 கோடிகள். இதன் வீச்சை உணர்ந்ததால் விஜய் தேர்தல் பரப்புரைக்காக எல்லா தொகுதிகளுக்கும் செல்லவில்லை. மேடைகளில் பேசுவதைத் காட்டிலும் வலைத்தளங்கள் வழியாக அவர் பற்றித் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டேயிருக்கும் சூழலை ஏற்படுத்தினார்கள். இந்த நவீன பரப்புரை சரியாகவும் செயல்பட்டு இருக்கின்றது. இதனால் தான் விஜய் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்ற உடனேயே அவருடைய முதல் பேச்சில் இணையதள போராளிகளுக்குச் சிறப்பான நன்றியைச் சொன்னார். அதிலிருந்தே நாம் அனுமானிக்கலாம், அவர்கள் சமூகவலைத்தளப் பயன்பாட்டாளர்களை எப்படி இயக்கினார்கள் என்பதையும், அதன் மூலம் எப்படி பயனடைந்தனர் என்பதையும்.

தவெக இனி என்ன செய்ய வேண்டும்?

விஜய் பங்கேற்ற முதல் தேர்தலிலேயே அதிகமான வாக்கு வங்கியைப் பெற்று, ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது எல்லோரையும் ஆச்சரியப்பட வைத்தாலும், அதனுடைய தொடர் பயணத்திலே செய்ய வேண்டிய விஷயங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. 'வரலாற்றில் வேகமாக முன்னேறுபவர்கள், வேகமாகவே சரிந்து விடுவார்கள்' என்கின்ற கவிதை வரிகள் பிரபலமானது. இதனை முறியடிக்க வேண்டும் என்றால் மக்களின் ஏகோபித்த எதிர்பார்ப்பையும் கனவையும் ஓரளவிற்காவது நிறைவேற்ற முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

புதிதாகப் பொறுப்பேற்றிருக்கும் தமிழக வெற்றி கழகத் தலைவர், அவருடைய அமைச்சர்களுக்கு என்ன அரசியல் பார்வையும் ஆட்சித் திறமையும் இருக்கின்றது என்று பலரும் கேள்வி எழுப்புகின்றார்கள். "1967 ஆம் ஆண்டு முதன் முதலில் திமுக பதவிக்கு வந்தபோது எந்த அனுபவம் அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்தது? எனவே நாங்கள் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படுவதில்லை. மாறாக மக்கள் விரும்புகின்ற ஒரு நேர்மையான, வெளிப்படையான ஆட்சியைத்தான் விரும்புகின்றோம்"

என்று அவர்கள் பதில் சொல்கின்றார்கள். ஆனாலும், பெரும்பாலான சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் முதல் முறையாகத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு சட்டமன்றத்திற்கு வந்திருக்கின்றார்கள். எனவே அவர்களுக்கு எல்லாமே புதிய அனுபவமாக இருக்கும். அரசியல் சாசனம் குறித்த அறிவு அவர்களுக்குப் புகட்டப்பட வேண்டும். சட்டமன்ற நடைமுறைகளுக்குறித்து அவர்கள் ஆழமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். முதல் முறையாக அமைச்சர்களாகப் பொறுப்பேற்றிருக்கின்றவர்கள் அதற்காக நிறைய பயிற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தமிழக வெற்றி கழகம் கட்சியை அமைப்பு ரீதியாக இன்னும் பலப்படுத்த வேண்டும். முறையான வகையிலே கட்டமைக்க வேண்டும். விஜய் கட்சியை ஆரம்பித்து அதைத் தமிழகம் எங்கும் பரவலாக்கம் செய்வதற்கு ஏற்கனவே இருந்த அவரது ரசிகர் மன்றங்கள் பெரிதும் உதவின. அதுவே போதுமானதாக இருந்துள்ளதை அவரது வெற்றி காட்டுகிறது. ஆனால், ரசிகர் மன்றங்கள் என்பது வேறு, கட்சித் தொண்டர்கள் என்பது வேறு. எனவே தன்னுடைய ரசிகர்களுையெல்லாம் அவர் தொண்டர்களாக மாற்றுவதற்கு சீரிய முயற்சி எடுக்க வேண்டும். அரசியல் குறித்த பயிற்சி பாசறை அவர்களுக்கு அந்தந்த வட்டாரத்தில் நடத்த வேண்டும். அதன் மூலமாக உணர்வின் விளிம்பில் இருக்கின்ற இளைஞர் பட்டாளத்தை, அறிவுத் தளத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல முடியும். அவர்கள் ஆழமாக அரசியல் பழகுவார்கள், அரசியல்மயப் படுத்தப்படுவார்கள். இதை நிச்சயமாக விஜய் செய்ய வேண்டும்.

இளைஞர்களுக்கு எது உண்மை? எது பொய்? எது நீதியானது? எது அநீதியானது? ஜனநாயக நெறிமுறைகள் என்ன? இட ஒதுக்கீடு என்றால் என்ன? அம்பேத்கர்-காந்தியடிகள் போன்ற தலைவர்களுக்கு இருந்த முரண்பாடு என்ன? காந்தி, நேரு, காமராஜர், பெரியார், அண்ணா போன்ற மாபெரும் தலைவர்களுடைய செயல்பாடுகள் என்ன மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது? என்பதை எல்லாம் எடுத்துரைக்க வேண்டும். இந்திய வரலாற்றையும் தமிழக அரசியல் வரலாற்றையும் அவர்கள் படிக்கின்ற பொழுதுதான் அரசியல் பார்வையிலே இன்னும் அவர்கள் கூர்மைப்படுத்தப் படுவார்கள். எதிர்காலத்திலே இங்கிருந்து சில தலைவர்கள் உருவாக முடியும். மக்களை மையப்படுத்திய அரசியலை உருவாக்குவதற்கு அது நிச்சயம் உதவும்.

தமிழகத்தில் மாற்றம் வர வேண்டும் என்ற செய்தியை மக்கள் தங்களுடைய ஓட்டுரிமையின் மூலமாகச் சத்தமாக சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அந்த மாற்றம் வரவில்லை என்றால் அதே ஓட்டுரிமையைப் பயன்படுத்தி, அதே வேகத்தில் இந்தக் ஆட்சியை அப்புறப்படுத்தவும் செய்வார்கள். அதைத்தான் இந்தத் தேர்தல் முடிவுகள் சொல்லுகின்றன.

தொடர்ச்சி 37 ஆம் பக்கம்

அனைத்து முன்னணி
Brand ACகளும்
சிறப்பு தள்ளுபடி
விலையில்!

Cash Back Offers
Zero Down Payment
EASY EMI

Scan to find our
Showroom
Locations

Scan to Know Prices,
Offer details & to Shop Online
sathya.store

விபரங்களுக்கு அழைக்கவும்!

99946 83985

*T&C Apply

SOWBAGHYA®

Shree 2.0

2Ltr Table Top Tilting Wet Grinder

**Effortless Grinding
& Perfect Results
Every time!**

**Available
Colors**

Attachments

Additional Attachments

Coconut Scraper

Atta Kneader

Sales Helpline - 98946 03899 | Products Available Online at www.sowbaghya.com

Ayudha Pooja Corporate Gifting Options

Available From ₹75/-* Onwards

Contact for More Information ☎ 95009 98499 / 99449 09944

Chennai: 32A, North Usman Road, T.Nagar, Chennai-600017, **Ph:** +91 44-2834-1760.

Kozhikode: No.314, Parandurani Road, Feroze-638011, **Ph:** +91 989-460-3599, **Customer Support:** +91 99524 38499

Australia: Sol Shree (India) Pty Ltd, www.solshreeindia.com.au, **Ph:** +61 (0)3 9706 6711 | **Canada:** Kalliga, **Ph:** +1 416 677 4159

India: www.sowbaghya.in, **Ph:** +91 44 9879 9111 | **Sri Lanka:** Ananya Trading, **Ph:** +91 44 47741 5406

USA: SOWBAGHYA, **Ph:** +1 408 421 0997 | **UK:** Sowbaghya India Pvt. Ltd, **Ph:** +91 44 1601 51000

Outside
India

SCAN QR CODE
FOR WEBSITE

Commercial Hotel & Kitchen Equipment Now Available on No-Cost EMI via **Fuhrer** Contact +91 97894 58499

Write us: grind@sowbaghya.com | www.sowbaghya.com | Available at all leading outlets

55

முயங்கொலிக் குறிப்புகள் ம்ம்ம்ம்

● கயல்

இப்பொதெல்லாம்

அவளிடம் பகீர

அவனுக்குப் பிடித்த

பாடல்கள்

இசைக் குறிப்புகள்

திரைப்படங்கள்

நூல்கள்

பொதுவான தகவல்கள்

புறணிகள்

புகார்கள்

எதுவும் இல்லை.

அவ்வளவு ஏன்

அன்னிச்சையாகப்

பரிமாறிகொள்ளச் சொற்களை இல்லை.

தாளமுடியாமல் வெடித்தழுதவள்

காரணம் கேட்க,

உணர்ச்சியற்ற குரலில்,

"பேசிப் பேசி எல்லாவற்றையும்

தீர்த்துவிட்டோம்" என்றவன்,

"பேசாமல் கொஞ்ச காலம்

மௌனித்திருந்தால்

உள்ளிருக்குமந்த வெற்றிடம்

மெல்ல மெல்ல

ஊறி நிரம்பக்கூடும்

பொறுத்திரு

பிறகு பேசித் திளைக்கலாம்"

என மறுபடியும்

அமைதியுள் ஆழ்ந்தான்.

ஊவா முட்களைப் பரப்பிய

மெத்தையாய்

அன்று முதலை

அவளுக்கு

இரவுகள் கசப்பாகத் தொடங்கின.

அவன் பிரயமாய்க்

கையணைத்து

மெய்யணைக்க

எத்தனித்த தருணத்தில்

மெல்லக் கேட்டான்,

"எல்லாவற்றையும் தீர்த்துவிட்டோம்

என்றீர்களே?"

முதலில் அதிர்ந்தவன்

பிறகு

மெலிதான புன்னகையுடன்,

"நானே

முதலில் இருந்து

பேசத் தொடங்குவோம்"

என்றான்.

இருளில் மூழ்கியிருந்த

மனதின் வெற்றிடத்திலிருந்து

ஒரே சமயத்தில்

ஓராயிரம் மின்மினிச்சுடர்கள்.

தொடரும்

கயல் <dr.kalyavizhi2023@gmail.com>

கடதாசிப்பூ

● இளங்கோ

படங்கள்: ஜெயந்தன்

என் உள்மனதின் விருப்பினால் நான் அவர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தேனா அல்லது அவர்களின் பிரச்சாரத்தின் வசீகரத்தினால் இந்த வலைக்குள் அகப்பட்டேனா என்பதில் இன்னமும் எனக்குக் குழப்பம் இருக்கின்றது. சிலவேளைகளில் சில மனிதர்களோ, சில சம்பவங்களோ உங்களை அறியாமலே வழிநடத்திக் கொண்டு செல்ல நீங்கள் அந்தச் சுழலின் அபாயம் குறித்து அறியாது பின் தொடர்ந்தபடி இருப்பீர்கள். அப்படித்தான் நானும் ஏதோ ஒரு தருணத்தில் மாயக்கரங்களின் முன் சரணடைந்திருக்க வேண்டும். பின்னர் நடந்தவையெல்லாம் ஒரு கனவுபோலத்தான், விசித்திரமாக, இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும்போது தோன்றுகின்றது.

நான் எனது பத்தாவது வயதில் சுவிற்சர்லாந்திற்கு வந்து சேர்ந்திருந்தேன். ஆரம்பத்தில் ஜேர்மன் மொழியைக் கற்க எனக்குக் கடினமாக இருந்தது. பின்னர் எப்படியோ புது மொழியைக் கற்றுக் கொள்ளும் இலாவகம் கைவந்ததால் எனக்கு ஜேர்மன் நெருக்கமான மொழியாகிவிட்டிருந்தது. சுவிஸ், இலங்கையை விட சின்னஞ்சிறு நாடு. ஒரு முனையிலிருந்து இன்னொரு முனைக்கு ரெயினில் மூன்று மணித்தியாலங்களுக்குள் போய்விட முடியும். இதன் இயற்கை அழகிற்காக வெளிநாட்டுப் பயணிகள் ஒருபக்கம் நிரம்பி வழிந்தபடி இருப்பார்கள். இன்னொருபுறம் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் தலைமையகமும் அமைந்திருப்பதால் எப்போதும் உலகத் தலைவர்கள் உலாவுகின்ற இடமாகவும் அது அமைந்திருந்தது.

சிறுவயதுகளில் சுவிஸிற்கு வந்த மற்ற தமிழ்ப் பிள்ளைகளைப் போலவே நான் வளர்ந்தேன். நான் விட்டு விலகி வந்த இலங்கைக்கும் எனக்கும் இடையில் எல்லாவற்றிலும் ஒரு தலைமுறை இடைவெளி இருந்தது. நான் என் மேற்படிப்பை சூரிச் பல்கலைக்கழகத்தில் தொடங்கினேன். அப்போதுதான் அஃப்ரா எனக்கு அறிமுகமாயிருந்தாள். அவள் லெபனானில் பிறந்தபோதும் என்னைப் போல சிறிய வயதிலே சுவிஸிற்கு வந்துவிட்டவள். ஆனால், அவள் லெபனான்

குறித்தும் அருகிலிருந்த பாலஸ்தீனம் குறித்தும் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பாள். எங்கேனும் பாலஸ்தீனம் குறித்த ஆர்ப்பாட்டப் பேரணி நடக்கும்போது முன்னணியில் நிற்பாள். அவள் இப்படி அரசியலில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தது எனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றாலும், அவள் மீது நானறியாமலே மெல்லிய காதல் அரும்பியிருந்தது.

ஒருநாள் சூரிச் பல்கலைக்கழகத்து Careum அரங்கில் பாலஸ்தீனத்து எட்வோர்ட் சயீட் உரையொன்றை ஆற்றுவதற்காய் வந்திருந்தார். அஃப்ரா கட்டாயம் வரவேண்டும் என்று சொன்னதால் அதற்கு வேண்டா வெறுப்பாகப் போயிருந்தேன். அப்போது அவள் என்னிடம், “உனக்கு உன் தாய் நாட்டைப் பிரிந்து வந்த துயரம் ஏதும் இல்லையா?” எனக் கேட்டாள்.

உண்மையில் அதுவரை நான் அந்தக் கேள்வியைப் பற்றி யோசித்ததேயில்லை. எட்வோர்ட் சயீட் பாலஸ்தீன இஸ்ரேலின் தொடக்க வரலாற்றைப் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அஃப்ரா மென்குரலில், “பாலஸ்தீனம் போல உங்கள் நாட்டிலும் உள்நாட்டுப் பிரச்சினை நடந்து கொண்டிருக்கின்றது அல்லவா? உங்கள் நாட்டு மக்கள் தெருக்களில் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணிகளை நடத்துவதை எல்லாம் நான் பார்த்திருக்கின்றேன். நீ அங்கு போனதை ஒருபோதும் கண்டதில்லையே” எனக் கேட்டாள்.

அதுவரை நான் என்னை ஒரு சுவிஸ் நாட்டுப் பிரஜையாகவே எண்ணி வளர்ந்திருந்தேன். எங்கள் வீட்டிலும் பெரிதாக இலங்கை அரசியல் நிலவரம் குறித்துப் பேசுவதில்லை. வீட்டில் அரசியல் பேசுவதில்லை என்பதை விட, என்னையும் தங்கைகள் இருவரையும் வளர்க்க வேண்டும் என்று எங்கள் பெற்றோர்கள் ஓடியோடி வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்குப் பழக்கமில்லாத மொழியோடு, ஓர் அந்நிய நாட்டில், நல்ல வேலையொன்றைத் தேடுவதோ செய்வதோ அவ்வளவு கடினமாக அவர்களுக்கு இருந்தது.

“உனக்கு இலங்கையோடு ஒரு தொடர்பும் இல்லையா?” என்று அஃப்ரா கேட்டவுடன்தான்

எனக்கு இலங்கையைப் பற்றி இன்னும் அறிய வேண்டும் என்று தோன்றியது. சிலவேளைகளில் அவளைப் போல நானும் அரசியல் தெரிந்தவனாக இருந்தேன் என்றால் இன்னும் அவளை நெருங்கிப் பழகலாம் என்று காதலின் போதை என்னை உந்தித் தள்ளியதோ தெரியாது.

நான் பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டாம் ஆண்டுக்குப் போனபோது இலங்கையில் சமாதானக் காலம் வந்திருந்தது. அந்த கோடைகாலத்தில் சுவிஸிலிருந்து பல மாணவர்கள் தன்னார்வலர்களாகத் தாயகம் போய் ஏதேனும் ப்ரொஜெக்ட்டில் வேலை செய்யப்போவதாக ஒரு தகவல் கேள்விப்பட்டேன். என் பத்து வயதில் இலங்கையை விட்டு புறப்பட்டதில் இருந்து நான் அங்கே திரும்பி போனதில்லை. இதொரு நல்ல சந்தர்ப்பம் என அஃப்ராவும் உற்சாகப்படுத்தினாள்.

நான் பொறியியல் படித்துக் கொண்டிருந்ததால், எமக்குத் தரப்பட்ட திட்டங்களில் சோலர் பவர்

பொருத்தும் ஸ்கீமில் எனது பெயரைக் கொடுத்திருந்தேன். நாங்கள் நான்கு பேர் சுவிஸில் இருந்து இலங்கைக்குப் புறப்பட்டோம். கொழும்பில் கால் பதித்தவுடன் எல்லாமே புதிதாகத் தோன்றியது. எங்களை கட்டுநாயக்க விமானநிலையத்தில் இருந்து இயக்கம் வாகனத்தில் வந்து நேரடியாக வன்னிக்குக்குள் கூட்டிச் சென்றது.

நாங்கள் கிளிநொச்சியில் ஒரு வீட்டில் தங்கியபோது ஒவ்வொருவரும் எந்தத் திட்டத்தில் சேர வந்திருக்கின்றோம் என்று கேட்கப்பட்டு பிரித்து அனுப்பப்பட்டோம். எங்களோடு வெவ்வேறு நாடுகளிலிருந்து வந்த பலரும் இருந்தார்கள். கனடாவில் இருந்து பத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் எங்களோடு சேர்ந்து பேசப் பிரியப்படாது, வந்திருந்த பெண்களின் ஸ்நேகிதத்தைப் பெற சரியாகக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததைப் பார்க்க, எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

சிலர் கிளிநொச்சியில் இருந்த செஞ்சோலைக்கும், வேறு சிலர் முல்லைத்தீவில் இயங்கிய நவம் அறிவுக்கூடத்துக்கும், எஞ்சிய சிலர் இயக்கத்தின் நிதர்சனப் பகுதிக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். என்னைப் போன்றவர்களுக்கு கிளிநொச்சி, பரந்தன் நகர்களை அண்டிய பகுதிகளில் சோலர் பொருத்தும் வேலைகள் தரப்பட்டன.

சோலர் பொருத்தும் எங்களை புதியவன் என்ற ஓர் இயக்கக்காரர் தான் பொறுப்பு எடுத்துக் கொண்டார். அவர் பல காலமாக நோர்வேயில் வாழ்ந்துவிட்டு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் இலங்கை வந்து இயக்கத்தில் இணைந்ததாகச் சொன்னார். இயக்கத்தில் பாட்டுப் பாடிய சிட்டு என்பவர் தனக்கு ஒருவகையில் சொந்தக்காரர் என்றார். நான் இயக்கப்பாடல்களை கேட்டு வளர்ந்தவனல்ல. சூரிச்சிலும் இவ்வாறான பாடல்களைக் கேட்க சந்தர்ப்பம் வந்ததுமில்லை. “சிட்டுவுக்கு நீங்கள் இயக்கத்தில் இருப்பது தெரியுமா?” என்று புதியவனைப் பார்த்துக் கேட்டேன். “அவர் இப்போது உயிரோடு இல்லை. ஒரு தாக்குதலில் வீரச்சாவு அடைந்துவிட்டார்” என்றார். எனக்கு ஒருமாதிரியாகப் போய்விட்டது. “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்” என்றேன்.

“நாம் எல்லோரும் ஒருகாலத்தில் இறக்கப் போகின்றவர்கள்தானே. ஏதோ ஒரு கொள்கையின் பொருட்டு கிடைக்கும் மரணம் பெருமைக்குரியது” என்றார் புதியவன். இறப்பதைவிட வாழ்வது மேன்மையானதல்லவா என்று எனக்கு சொல்ல வார்த்தைகள் வந்தன. ஆனால், எதையும் சொல்லாமல் புதியவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன்.

இந்த சோலர் பொருத்தும் திட்டத்தை நாங்கள் ஒன்றரை மாதங்கள் செய்தோம். பிறகு எனக்கு பல்கலைக்கழக வகுப்புத் தொடங்க இருந்ததால் நான்

சுவிஸிற்கு வந்துவிட்டிருந்தேன். அடுத்த வருட வசந்தகாலத்தில் ஒருநாள் எனக்கு ஒரு மின்னஞ்சல் வந்திருந்தது.

புதியவன் தனது நோர்வேஜியப் பாஸ்போர்ட் காலவதியாகியதால் நோர்வேக்கு வந்து புதுப்பித்திருக்கின்றார். அப்படியே சுவிஸிற்கு வந்து என்னையும் வேறு சிலரையும் சந்திக்க விரும்பினார். நான் தான் அவரை சூரிச் விமானநிலையத்துக்குப் போய் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்தேன்.

“இயக்கத்தில் இருக்கும் உங்களுக்கு நோர்வேக்கு வருவதில் பிரச்சினை இருக்கவில்லையா?” எனக் கேட்டேன். “அப்படி எந்தச் சிக்கலையும் சந்திக்கவில்லை. இப்போது நோர்வே இந்த சமாதானப் பேச்சில் மத்தியஸ்தம் வகிப்பதால் நான் இயக்கத்தில் இருப்பதைக் கண்டுபிடித்தாலும் விட்டுவிடுவார்கள்” என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

சில தினங்களுக்குப் பின், “உங்கள் எல்லோரையும் தனியே சந்திக்க வேண்டும். இந்த இடத்துக்கு இந்த நேரத்துக்கு வாருங்கள். ஆனால், தயவு செய்து அலைபேசி எதையும் எடுத்துக் கொண்டு வர வேண்டாம்” என்று சொன்னார். நாங்கள் ஏழெட்டுப் பேர் அந்தக் கூட்டத்துக்குப் போயிருப்போம்.

புதியவன் பேசத் தொடங்கினார். “நான் நோர்வேக்கு என் பாஸ்போர்ட்டைப் புதுப்பிக்க வந்தேன் என்று சொல்லி வந்தாலும், இயக்கத்தின் ஒரு இரகசிய திட்டத்துக்காகத்தான் நான் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன். இயக்கத்தின் வெளிநாட்டு அமைப்பு கலைக்கப்பட்டு புதுப்பொறுப்பாளர் தாயகத்தில் நியமிக்கப்பட்டு விட்டார் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். ராகுல் அம்மான் தான் என்னை இயக்கத்தின் அனைத்துலகத் தலைமையகத்துக்கு புதியவர்களை இணைக்கச் சொன்னவர். முக்கியமாக பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் இளந்தலைமுறைதான் எங்களுக்கு வேண்டியிருக்கின்றது. உங்களில் யாரேனும் எங்களோடு வேலை செய்ய விரும்பின் வந்து சேரவேண்டும் என்று விரும்புகின்றோம். இப்போது உங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றில்லை. உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே இயக்கம் எவ்வளவு இரகசியமாகப் பலவேலைகளைச் செய்யும் என்பது. எனவே நீங்கள் எங்கள் வேலையில் இணைந்தாலும் உங்கள் தனிப்பட்ட விவரங்கள் இரகசியமாகவே இருக்கும். இதற்கு முன் ஜேர்மனிக்கும் பிரான்ஸிற்கும் போய் பல்கலை மாணவர்களோடு பேசியிருக்கின்றேன். இன்னும் இரண்டு நாளில் கனடாவுக்குப் போகின்றேன். திரும்பி வர எப்படியும் ஒரு கிழமையாகும். உங்கள் முடிவை ஆறுதலாக யோசித்துவிட்டுச் சொல்லுங்கள்” என்றார்.

எனக்கு இயக்கத்தின் அனைத்துலகத் தலைமையகத்துடன் இணைந்து வேலை செய்வதில் பயமாக இருந்தது. ஆனால், ஏன் சேர்ந்து வேலை

செய்யக்கூடாது என்ற கேள்வியும் எனக்குள் எழுந்தது. அஃப்ராவிடமும் இதுகுறித்து அபிப்பிராயம் கேட்டேன். “பாலஸ்தீனத்துக்கு இப்படி நிறையப் பேர் வேலை செய்கின்றார்கள். உன் தகவல்கள் பொதுவெளிக்குப் போகாது என்றால் நீ வேலை செய்யலாம். உங்கள் மக்களுக்கு உங்களைப் போன்றோர் உதவாவிட்டால் பிறகு யார் உதவுவார்கள்” என்று சொன்னார். “அமெரிக்காவில் இருந்து அயர்லாந்து போராட்டத்துக்கு, மெக்ஸிகோவில் இருந்து கியூபாப் போராட்டத்துக்கு எல்லாம் புலம்பெயர்ந்தோர் ஆதரவளித்திருக்கின்றனர். இப்போது அரசுக்கும் போராளிகளுக்கும் சமாதானம் நிலவுகின்றபோது, நீ உனது நாட்டு மக்களுக்கு உதவுவதில் என்ன தவறிருக்கப் போகின்றது” என்றார்.

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, “அது சரி என்னவிதமான வேலைத்திட்டம் என்று நீ சொல்லவில்லையே?” என்று என்னிடம் குறுக்குக்கேள்வி கேட்டார் அஃப்ரா. நான் இதையே புதியவனிடம் கேட்டேன். “இப்போது அவை குறித்து எதுவும் சொல்வதற்கில்லை. நேரம் வரும்போது அது குறித்த தகவல்கள் கிடைக்கும். அதுவரைக்கும் அமைதியாக நீங்கள் வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருங்கள்” என்றார் அவர். எனக்கு வேறு என்ன வேலை இருக்கப் போகின்றது. நான் வழமை போல எனது பொறியியல் வகுப்புக்களுக்கு ஒழுங்காகப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். மற்ற நேரங்களில் அஃப்ராவோடு சேர்ந்து அலைந்தபடி இருந்தேன்.

கோடை காலத்தில் சூரிச் ஏரி அவ்வளவு உயிர்ப்பாக இருக்கும். அதன் கரையெங்கும் இசையும் நடனமும் என்று தெருக்கலைஞர்கள் ஏதாவது செய்து கொண்டிருப்பார்கள். இன்னொரு பக்கம், ‘பூம்’ பொக்ஸோடு இளைஞர்கள் அலைந்து

கொண்டிருப்பார்கள். நானும் அஃப்ராவும் வகுப்புக்கள் முடிந்தபின் நீலநிற டிராம்கள் எடுத்து சூரிச் ஏரி பக்கம் வந்து சேருவோம். அருகிலிருந்த ஏதேனும் கடையில் சாண்ட்விச்சுக்களையும் பியர்களையும் எடுத்துக் கொண்டு போய் சூரிச் ஏரியின் கரையின் அமர்ந்து மாலை நேரத்தைக் களிப்போம்.

புதியவனைச் சந்தித்த வசந்தகாலத்துக்குப் பிறகு வந்த குளிக்காலத்தில், அவசரமாக வன்னிக்கு வரும்படி என்னை அழைத்திருந்தார்கள். என்னைப் போன்ற ஒன்றிரண்டு பேர்தான் அங்கே இருப்போம் என்று நினைத்த எனக்கு, இயக்கத்தின் மூல்லைத்தீவு அரசறியவியல் கூடத்தில் இருபதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் இருந்ததுவியப்பாக இருந்தது. அதில் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் வயதில் இருந்த என்னைப் போன்றவர்கள் தொடக்கம் அறுபது வயது ஐயாக்கள் உட்பட கலவையாக வெவ்வேறு நாடுகளில் இருந்து வந்தவர்களாக இருந்தோம்.

அதுவரை வெளியுலகத் தொடர்புகளின் முக்கியமாக இருந்த சிபியின் தலைமையிலான வெளிநாட்டு அணிகலைக்கப்பட்டு எங்களைப் போன்றவர்கள் உள்வாங்கப்பட்டிருந்தனர். அதுவரை சிபியின் தலைமையிலான அணிதான், இயக்கத்துக்கான ஆயுத தளபாடங்களை கடலால் கொண்டு வந்து இறக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிபி தென்கிழக்காசியாவில் பல்வேறு பெயர்களுள்ள பாஸ்போர்ட்டுக்களுடன் எங்கும் மாட்டுப்படாமல் காற்றைப்போல திரிந்து கொண்டிருந்தவர்.

இப்போது தாயகத்திற்குள்ளேயே ஒரு புதிய பொறுப்பாளராக ராகுல் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார். நான் முதலில் ராகுல் அம்மாணை நேரில் பார்த்தபோது திகைப்பாக இருந்தது. அவரின் இரண்டு கால்களும் செயலிழந்து போய், இடுப்புக்கு மேலேதான் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு சக்கர நான்காலியின் உதவியில்லாமல் அவரால் எங்கும் நகரமுடியாத அவதியைப் பார்த்து எனக்கு அவர் மீது இரக்கம் வந்தது.

எங்களை வரவேற்றுப் பேசிவிட்டு, ஐரோப்பாவுக்கு, அமெரிக்காவுக்கு, ஆஸ்திரேலியாவுக்கு, தென்கிழக்காசியாவுக்கு என பொறுப்பாளர்கள் இருப்பார்கள். அவர்களினூடு உங்களுக்கான வேலைத்திட்டம் தரப்படும் என்று சில பொறுப்பாளர்களை அறிமுகப்படுத்தினார் ராகுல் அம்மாள். இந்தச் சந்திப்பு முடிந்தபின், கடற்படை, ஆட்லறிப்படை, கவச எதிர்ப்புப் படை, கமோண்டா படை போன்ற இயக்கத்தில் வெவ்வேறு தளங்களுக்கு எங்களை அழைத்துச் சென்று, ஆயுத தளபாடங்களைப் பற்றிய அறிமுகங்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

நாங்கள் வெளிநாடுகளில் அமைதியான முறையில்தானே இயக்கத்துக்கான ஆதரவுத்தளங்களை

கட்டியமைக்கப் போகின்றோம், அதற்கு ஏன் இப்படி ஆயுத விவரங்களை எமக்குத் தருகின்றார்கள் என்ற குழப்பம் வந்தது. இதுவரை காலமும் இலங்கைக்குப் போவதற்கு விருப்பமே இல்லாத நான், ஒன்றரை வருடங்களுக்குள் இரண்டு முறை இலங்கைக்குப் போய் வருவது குறித்தும் என் பெற்றோருக்கு குழப்பம் வந்திருந்தது. “இப்படி வன்னிக்குப் போன நிறையப் பேரை இயக்கம் தடுத்து நிறுத்தி வைக்கின்றது என்று ஒரு கதையைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அப்படி அவர்கள் ஒன்றும் செய்யாவிட்டால் கூட அடிக்கடி தமிழர் பகுதிக்குள் போகின்றாய் என்று இலங்கை இராணுவம் ஏதாவது உன்னைச் செய்துவிடும்” என்று தன் கவலையைச் சொல்லி அம்மா என் பயணத்தை நிறுத்தப் பார்த்தார். “அவர்கள் எவராலும் என்னை தடுப்புக் காவலில் போடமுடியாது. நானொரு சுவிஸ் சிட்டிசன். அப்படி ஏதும் பிரச்சினை வந்தால் சுவிஸ் அரசு என்னைக் கைவிடாது” என்று அம்மாக்கு நான் தைரியம் கொடுத்தேன்.

நான் சூரிச்சிற்குத் திரும்பி வந்து எனது இளமாணிப் பட்டத்தை முடித்தபோது, இலங்கையில் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் முறிவடைந்து யுத்தம் தொடங்கியிருந்தது. எனக்குப் படித்து முடித்த உடனேயே வேலைக்குப் போகப் பிடிக்கவில்லை. நான் முதுமாணிப் படிப்புக்கு இங்கிலாந்திலிருந்த பல்கலைக்கழகத்துக்கு விண்ணப்பித்துவிட்டு வீட்டில் இருக்கும்போதுதான் எனக்கு இயக்கத்தின் ஐரோப்பியப் பொறுப்பாளரிடமிருந்து ஒரு செய்தி வந்தது.

கனடாவிலிருந்து தாயகத்தில் போராடும் கடலணிக்கான சில ஆழக்கடலோடும் பாதுகாப்பு உபகரணங்களை, ‘மாணவர்களுக்கான பொதிகள்’ என்ற பெயரில் ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்புவார்கள். அதை சுவிஸில் பெற்றுக்கொண்டு ஜேர்மனியிலிருந்து இலங்கைக்குப் போகும் இன்னொரு அணியிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்ற தகவல் தரப்பட்டிருந்தது. நானும் இன்னும் சிலரும் அதைப் பெற்றுக் கொண்டு, சுவிஸ் எல்லையைக் கடந்துபோய் ஜேர்மனியின் ப்ராங்க்போர்ட்டில் வைத்து இன்னொரு குழுவிடம் அந்த உபகரணங்களைக் கையளித்தோம்.

யுத்தம் ஈழத்தில் உக்கிரமானபோது, ஒரு குழு அமெரிக்காவிலிருந்தும் இன்னொரு குழு கனடாவிலிருந்தும் விமான எதிர்ப்பு ஆயுதங்களை வாங்குவதற்கு மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இயக்கத்தை ஏற்கனவே அமெரிக்காவிலும் கனடாவிலும் தடைசெய்திருந்தார்கள். எனவே ஆயுதங்களை வாங்குவதற்கான பணபரிவர்த்தனையை அமெரிக்க வங்கியிலிருந்து செய்யமுடியாது. சுவிஸிலிருந்துதான் அந்தப் பணத்தை அனுப்ப வேண்டும் என்றும், இது பெரியதொரு டீல் என்பதால் அதற்கு முன்னர் கனடாவுக்கு நேரடியாக போய் இந்த விடயங்களை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்றும் தாயகத்திலிருந்து புதியவன் என்னோடு பேசியிருந்தார்.

இவ்வாறான இரகசிய விடயங்களுக்கு வன்னிக்குள் இருந்து நேரடியாக தொலைபேசி எடுத்தால் இலங்கையரசு அதை கண்டுபிடித்துவிடும் என்பதால் புதியவன் சாட்டலைட் தொலைபேசி மூலம் எடுத்திருந்தார். இந்த சாட்டலைட் அழைப்புக்கள் கடல்களில், 'வர்த்தகக் கப்பல்' என்ற பெயரில் இயக்கம் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் கப்பல்களிலூடாக நம்மை வந்து சேரும்.

எனக்கு அவ்வளவு அரசியல் அறிவில்லை என்றாலும், “ஏன் அமெரிக்காவிற்குள் சென்று ஆயுதம் வாங்க வேண்டும். அது அவ்வளவு ஆபத்தான விடயம் அல்லவா” என்று புதியவனிடம் நேராகவே கேட்டேன். “ஆகக்குறைந்தது சோவியத் யூனியலிருந்து பிரிந்த கிழக்கு ஐரோப்பா நாடொன்றிலோ அல்லது தென்னமெரிக்கா நாடு எதிலோ வைத்து இந்தப் பேரத்தை நடத்துவது நல்லது” என்று சொன்னேன். இவ்வாறான விடயங்களில் மாற்று அபிப்பிராயம் சொல்லும் அதிகாரம் தனக்கில்லை. இந்த விவகாரத்தில் நேரடியாக அமுதன் அம்மான் ஈடுபட்டிருக்கின்றார் என்று புதியவன் சொன்னார். “அப்படியாயின் நமது ராகுல் அம்மானுக்கு என்ன நடந்தது” என்று கேட்டேன். “நமது ஆயுதக் கப்பல்கள் அனைத்தும் கரையை அடையமுன்னரே இலங்கையரசு அழித்துக்கொண்டிருக்கின்றது உனக்குத் தெரியாதா” என்று புதியவன் கேட்டார். “ஓம் அது தெரியும்” என்று நான் கவலையுடன் சொன்னேன். “அந்தக் காரணத்துக்காகத்தான் ராகுல் அம்மானைப் பதவியில் இருந்து கீழிறக்கிவிட்டு, அந்தப் பொறுப்பை அமுதன் அம்மான் எடுத்திருக்கின்றார்” என்றார்.

அதன்பிறகு நான் எதுவும் கதைக்கவில்லை. தலைவருக்கு அடுத்த இடத்தில் இருப்பவர் அமுதன் அம்மான். அவரின் கண்ணைசைவிற்குத் தப்பாத ஒரு ஈ, காக்கா கூட வன்னிக்குள் இருக்க முடியாது என்றளவுக்கு அமுதன் அம்மானின் உளவுத்துறை பிரபல்யமானது. இஸ்ரேலின் மொஸார்ட் கூட சில விடயங்களை மன்னித்து மறந்துவிடும். ஆனால், அமுதன் அம்மானின் அகராதியில் விடும் தவறுகளுக்கு மன்னிப்பே இல்லை என்பதை நாம் அனைவரும் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தோம்.

கனடாவுக்குப் போய் அங்கே ஏதும் சிக்கல் எனக்கு ஏற்பட்டாலும் உதவுவதற்கென அஃப்ராவையும் கூட்டிக்கொண்டு போகலாமென நினைத்தேன். பிறகு அவளை ஏன் இந்த விடயத்துக்குள் தேவையில்லாது இழுப்பான் என்று நினைத்து அத்திட்டத்தைக் கைவிட்டேன். வீட்டில் பெற்றோருக்கு கூட என்ன விடயத்துக்காக கனடாவுக்குப் போகின்றேன் என்பதைப் பற்றி சொல்லாத நான் அஃப்ராவிடம் மட்டும். “இயக்கத்தின் ஒரு முக்கிய வேலைத்திட்டம் ஒன்றுக்காக போகின்றேன்” என்று சொன்னேன்

நான் கனடாவின் பியர்சன் விமானநிலையத்தில் இறங்கியபோது அப்போது கோடை காலம் அங்கே மலர்ந்திருந்தது. பிரம்பன் நகரில் ரிம் ஹொட்டன்ஸ் கோப்பிக் கடையில் நான் சந்திக்க வேண்டிய இயக்க நண்பர்களைச் சந்தித்தேன். அவர்களும் என்னைப் போலவே பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். நான்கு பேரில் ஒருவரைத் தவிர மிகுதி அனைவரும் என் சம வயதொத்தவர்கள். ஆகவே அவர்களோடு இயல்பாக ஒரு தோழமையுணர்வு வந்திருந்தது.

சுதா என்ற நண்பர் உற்சாகமாக இருந்தார். “இலங்கை இராணுவம் பாவிக்கும் கிபீர் விமானங்களை அடித்து வீழ்த்தும் ஏவுகணைகள் எங்களுக்கு கிட்டத்தட்ட கிடைத்துவிட்டன” என்றார். எனக்கு ஆயுதங்களைப் பற்றியோ இந்த கொள்வனவுகள் குறித்தோ எவ்வித விவரமும் தேவையாக இருக்கவில்லை. சவிஸ் வங்கியொன்றில் இருக்கும் பணத்தை இவர்கள் தரும் வங்கி இலக்கத்துக்கு மாற்றிவிடுவது மட்டுமே என் பணி. இதற்கேன் என்னை சவிஸிலிருந்து இங்கே வரச்சொன்னார்கள் என்பது மட்டும் எனக்குத் தெளிவில்லாது இருந்தது. அடுத்தநாள் இயக்கத்தின் ஓடும் கப்பல்களின் லீக் செய்யும் ஓர் அக்கவுண்டனையும் சந்திக்கச் சொன்னார்கள்.

இந்த நண்பர்கள் விமான எதிர்ப்பு ஏவுகணைகள் வாங்குவதற்காக கனடாவிலிருந்து அமெரிக்க எல்லையைக் கடக்கும்போது நான் நயாகரா அருவிக்கு அருகில் இருந்த ஹொட்டல் மாரியட்டில் தங்கியிருந்தேன். மூன்று நண்பர்கள் ஒரு காரில் ரெயின்போ பாலத்தைக் கடந்து அமெரிக்க எல்லைக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தார்கள். இதற்கு முன்னர் ஒரு பணப்பரிவர்த்தனையை நான் அமெரிக்க வங்கி இலக்கத்துக்குச் செய்திருந்தேன்.

அமெரிக்க மண்ணில் இயக்கத்தைப் பயங்கரவாத இயக்கமாகத் தடைசெய்ததால் அங்கே எந்தச் செயற்பாட்டையும் வெளிப்படையாகச் செய்ய முடியாதிருந்தது. இயக்கத்தின் ஓர் அங்கமாக இருந்த தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தை, பயங்கரவாத அமைப்பிலிருந்து தடைநீக்கச் செய்வதற்கு அமெரிக்காவில் சிலருக்கு இலஞ்சம் கொடுத்து, பெரும்பணத்தை அமெரிக்காவில் செலவழித்திருந்தனர் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன். அதற்கான ஒருபகுதிப் பணம் சவிஸ் வங்கியிலிருந்தே அமெரிக்காவிலிருந்த ஓர் இந்தியத் தமிழரின் கணக்குக்கு என்னால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

அந்த, ‘தடைநீக்கும்’ வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த அமெரிக்க வெள்ளையினத்தவர் இருவர்தான் இந்த ஏவுகணைகளையும் பெற்றுத் தருகின்றோம் என்று ஆயுதத் தரகர்களாகவும் மாறியிருந்தனர். இயக்கம் கேட்டதற்கு இணங்க, எதற்காக இயக்கத்தின் தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தைத் தடைசெய்தார்கள் என்கின்ற

அமெரிக்க அரசின் இரகசிய அறிக்கையையும் இவர்கள் நுட்பமாக திருடி எடுத்துக் கொடுத்ததால் இவர்கள் மீது எங்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை வந்திருந்தது.

இந்த ஆயுதத் தரகர்களைச் சந்திக்கத்தான் நியூயோர்க்கின் Staten Island இற்கு இந்த நண்பர்கள் காரில் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கே ஒரு வீட்டில் வைத்து விமான எதிர்ப்பு ஏவுகணையையும் சில ஏகே-47 ஆயுதங்களையும் காட்டியிருக்கின்றனர். விமான எதிர்ப்பு ஏவுகணையைப் பார்த்த நண்பர்களுக்கு அவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. யார் உங்களை அனுப்பியது என்று கேட்க அமுதன் அம்மானின் நேரடிப்பணிப்பில்தான் வந்தோம் என்று சுதா சொல்லியிருக்கின்றார். நாங்கள் முதலில் இந்த விமான எதிர்ப்பு ஏவுகணையில் பத்தை வாங்குகின்றோம். இது நன்றாக வேலை செய்தால் இன்னும் ஐம்பது ஏவுகணைகளை வாங்குவோம் என்று சொல்லிவிட்டு, இதை இயக்குவதற்கு உங்களால் வந்து உதவமுடியுமா என்று கேட்டிருக்கின்றனர். ஆயுதக் கொள்வனவுக்கு முதற்கட்டமாக இரண்டு மில்லியன் அமெரிக்கன் டொலர்ஸில் காசை அனுப்ப எனக்குச் செய்தி வந்திருந்தது.

நான் கனடாக் குழுவினரை நேரில் சந்தித்தாலும் அவர்கள் அமெரிக்காவிற்குள் நுழைந்தவுடன் அலைபேசியினூடே ஒரு போதும் தொடர்புகொள்ளக்கூடாது என்று ஐரோப்பாப் பொறுப்பாளரால் அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தேன். அவர்கள் நியூயோர்க்கில் இருந்து ஐரோப்பியப் பொறுப்பாளருக்குச் செய்தி கொடுக்க, அவர் எனக்கு ஒருவித சங்கேத மொழியில் இரண்டு மில்லியனை அனுப்பச் சொல்லி பச்சை சிக்னலைத் தந்தார்.

இந்த நண்பர்கள் மூன்று பேரும் போன விடயம் கச்சிதமாக முடிந்ததென்று உற்சாகத்தோடு திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் கனடாவின் எல்லையைக் கடப்பதற்கு முன்னர், அமெரிக்காவின் டிட்ராய்ட் நகரில் வைத்து ஆயுதக் குழுவொன்றால் கைது செய்யப்பட்டனர். இதுவரை ஆயுதத்தரகர்களாக நாடகமாடியவர்கள் அமெரிக்க உளவுத்துறையினர் என்பது நண்பர்களுக்கு விளங்க அதன்பிறகு அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை. இதே சமநேரத்தில் கனடாவிலும் இங்கிலாந்திலும் இன்னும் சிலரை அந்தந்த நாட்டு உளவுநிறுவனங்கள் கைது செய்யத் தொடங்கின.

எல்லாம் பிசகிவிட்டது, உடனே திரும்பவும் என்று எனக்கு ஒரு சிவப்பு எச்சரிக்கை ஐரோப்பிய பொறுப்பாளரால் அவசரமவசரமாக அனுப்பப்பட்டது. நான் என்னிடம் இருந்த எல்லா விவரங்களையும் மடிக்கணினி உள்ளிட்ட அனைத்தையும் தடயங்களின்றி அழித்துவிட்டு, நயாகராவிலிருந்து நேரடியாக பியர்சன் விமான நிலையத்துக்குத் தப்பியோடினேன். எனக்கு அவ்வளவு பதற்றமாக இருந்தது. யாரேனும் சட்டென்று

என் தோளைத்தட்டி, ‘வாருங்கள் தோழர் சிறைச்சாலை உங்களுக்காக காத்திருக்கிறது’ என்று அழைத்துச் சென்று விடுவார்களோ என நடுங்கத் தொடங்கியது. குளிர்நட்டப்பட்ட விமான நிலையத்துக்குள்ளும் அந்த அச்சத்தினால் தெப்பலாக உடல் நனைந்திருந்தேன்.

நேரடியாக சுவிஸில் இறங்கினால் ஏதேனும் துப்புக் கிடைத்து இடைநடுவில் கைது செய்துவிடுவார்களோ என்ற சந்தேகத்தில் நேரடியாக சுவிஸுக்குப் போகாது, முதலில் அவ்வளவாக யாரும் போகாத ஐஸ்லாந்துக்கு விமானம் ஏறுவதற்கு டிக்கெட்டைப் பதிவு செய்தேன். ஐஸ்லாந்தில் இருந்து நிலைமையை அவதானித்துவிட்டு சுவிஸிற்குள் போய் இறங்குவதா வேண்டாமா என்பதைப் பிறகு தீர்மானிப்போம் என நினைத்துக் கொண்டேன். கனடாவில் விமான ஓடுதளத்தில் இருந்து விமானம் வானிலேறிப் போகும்வரை எதுவுமே நடந்துவிடக்கூடுமென்ற பயத்தில், எதையெதையோ முணுமுணுத்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் நடந்தபடி இருந்தேன்.

சுவிஸிற்குப் போனவுடன் நடந்த அனைத்தையும் அலிப்ராவுக்குச் சொன்னேன். “இந்தளவு விபரீதமான காரியத்துக்குள்ளேயா நீ யோசிக்காமல் முட்டாள்தனமாய் இறங்கினாய்” என்று திட்டிவிட்டு, “கொஞ்ச மாதங்களுக்கு வெளித்தொடர்புகள் எதுவுமில்லாது தலைமறைவாகப் போய் இரு” என்றாள். “முக்கியமாக சுவிஸில் இப்போதைக்கு இருக்க வேண்டாம், வேறெங்காவது போய்விடு” என்றாள்.

நான் வீட்டில், “என் முதுமாணிப் படிப்புச் சார்ந்த ஆய்வுக்காக இங்கிலாந்துக்குப் போகின்றேன்” என்று பொய்சொல்லிவிட்டுப் பெயினின் பார்சிலோனாவுக்குப் போனேன். அங்கே தலைமறைவாக இருந்த சில மாதங்களில், கனடா அமெரிக்காவில் மட்டுமில்லை, இங்கிலாந்து, கம்போடியா, வியட்னாமில் என இயக்கத்துக்குத் தலைமறைவாக இருந்து வேலை செய்த பலர் பிடிபட்டதை அறிந்தேன்.

அமெரிக்காவில் பிடிபட்ட சுதா உள்ளிட்ட நண்பர்களை அணைவரும் கைவிட்டனர். அவர்களுக்கு வழக்காடுவதற்கென சட்டத்தரணிகளுக்குக் கொடுக்கக் கூட அவர்களின் குடும்பத்தில் போதிய பணம் இருக்கவில்லை. இந்தச் சம்பவம் நடந்து முடிந்த இரண்டரை வருடங்களில் முள்ளிவாய்க்காலில் இயக்கமும் எந்தச் சுவடும் இன்றி இலங்கையரசால் முற்றாக அழித்தொழிக்கப்பட்டது.

சுதா உள்ளிட்ட நண்பர்களும் இனி வேறு வழிகள் எதுவும் இல்லாததை உணர்ந்து தமது குற்றத்தை நீதிமன்றத்தில் ஒப்புக்கொண்டனர். ஆனால், அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தண்டனையோ மிக அநியாயமாக இருந்தது. சுதா உள்ளிட்டோருக்கு இருபது வருடச் சிறைத்தண்டனை என தீர்ப்பு அமெரிக்க நீதிமன்றத்தால் கொடுக்கப்பட்டது. எல்லா அழிவாயுதங்களையும் உற்பத்தி செய்து பிறருக்கு விநியோகிக்கின்ற நாட்டில், ஆயுதங்களை வாங்கச் சென்ற குற்றச்சாட்டுக்காக ஒருவர் கால்நூற்றாண்டை சிறைக்குள்ளேயே கழிப்பது என்பது எவ்வளவு கொடூரமானது.

“இயக்கத்தில் நேரடியாகக் களத்தில் நின்ற போராளிகளுக்கே, யுத்தம் முடிந்தபின் இலங்கையரசே சில வருடங்களில் புனர்வாழ்வு கொடுத்து சிறைக்குள் இருந்து விடுதலை வழங்கியபோது, இந்த அமெரிக்கக்காரர்கள் இதையெல்லாம் கவனத்தில் கொள்ளமாட்டாங்களோ” என அஃப்ராவிடம் சொல்லி நான் புலம்பியிருக்கின்றேன்.

பிறகு நான் இவை எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டு எனது முதுமாணிப் பட்டத்தை முடித்துவிட்டு, இங்கிலாந்துக்குச் சட்டம் படிக்கப் போனேன். இப்போது ஒரு சட்ட நிறுவனத்தை தனிப்பட நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஆகக்குறைந்தது எங்களுக்கு நிகழ்த்தப்பட்ட ஒருபக்க அநீதியைப் போல, வேறொருவருக்கு நடந்தால் இலவசமாக அவர்களுக்காக வாதாடவேண்டும் என்ற கொள்கையை மட்டும் இந்த நாள்வரை கடைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

ஒருநாள் சங்கேத மொழியில், ‘நீங்கள் கடந்தகாலத்தில் செய்த எல்லாவற்றையும் மறைத்துவிட்டு, இப்போது புதிய அடையாளத்துடன் உங்களைப் போன்றவர்கள் எங்கே இருக்கின்றீர்களென்பது எங்களுக்குத் தெரியும்’ என எனக்கு ஒரு மின்னஞ்சல் வந்திருந்தது. கிட்டத்தட்ட இயக்க விவகாரங்களிலிருந்து விடுபட்டு நீண்ட

வருடங்களின் பின், நாங்கள் அப்போது தொடர்பாடலுக்குப் பயன்படுத்திய அதே இரகசிய மொழியில் இந்த மின்னஞ்சல் வந்திருந்தது. அது மட்டுமின்றி எனக்கு இயக்கம் சூட்டிய தனித்தமிழ்ப் பெயரிலும், அதைப் புரிந்துகொள்வதற்குரிய ரோமன் இலக்கங்களும் அதில் திருத்தமாக எழுதப்பட்டிருந்ததைப் பார்க்க அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

இதற்கிடையில் இயக்கம் தாயகத்தில் அழித்தொழிக்கப்பட்டபின், வெளிநாடுகளில் தாங்களே இயக்கத்தின் ஏகபிரதிநிதிகளென வெவ்வேறு குழுக்கள் சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த இழுபறியில் எங்களுக்கு அணித்தலைவராக இருந்த அந்த ஐரோப்பியப் பொறுப்பாளரையும் நடுத்தெருவில் வைத்து ஜேர்மனியில் யாரோ சுட்டுத் தள்ளியிருந்தனர்.

விரல்விட்டு எண்ணக்கூடியவர்களுடன் மிக இரகசியமாக இயங்கிய எங்கள் குழுவில் நான்கு பேர் அமெரிக்கச் சிறையிலும், வேறு கொஞ்சப்பேர் ஐரோப்பாத் தடுப்புக்காவல்களிலும் தண்டனை அனுபவிக்கும்போது, காலத்தில் உறைந்துபோன நிகழ்வுகளை மீண்டும் நினைவுபடுத்த யார் இந்த மின்னஞ்சலை, என்னைத் தேடி அனுப்பினார்கள் என்பது புதிராக இருந்தது.

முந்தைய சிக்கலான காலத்தில் என்னைத் தலைமறைவு வாழ்க்கைக்குப் போகச் சொல்லிக் காப்பாற்றிய அஃப்ராவும் இப்போது அருகில் இல்லை. தாய்மண் என்னை அழைக்கின்றது என்று அவள் லெபனானுக்கு எப்போதோ திரும்பிப் போய்விட்டிருந்தாள்.

என்னை ஏதேனும் நாட்டின் உளவுத்துறையா அல்லது எங்கள் இயக்கத்தில் முரண்பட்ட குழுக்களில் ஒன்றா தேடுகின்றது என்று யோசிக்க என் வீட்டின் அறைகளே என்னைக் கண்காணிக்கின்றனவோ என்று பதற்றம் வந்தது. இனி தப்பியோடுவதற்கோ தலைமறைவாவதற்கோ எந்தப் பாதைகளும் இந்த உலகினில் இல்லை என்பதை நினைக்க எனக்கு மூச்சுமுட்டத் தொடங்கியது.

ஒருமுறை முல்லைத்தீவிலிருந்த இயக்கத்தின் அரசறிவியல் துறைக்குப் போனபோது, அதற்கருகில் இருந்த வீடு முழுதும் போஹன்வில்லா பூத்துக் குலுங்கிக் கிடந்தது. நான் அதன் அழகில் வியந்து நின்றதைக் கண்ட முதியவரொருவர், “இது வெளியில்தான் அவ்வளவு அழகு தம்பி. ஆனால், ஒன்றுக்கும் உபயோகமில்லா வாசமில்லாக் கடதாசிப்பூ” என்றார். சிலவேளை ஒரு பெரும் இலட்சியத்துக்கு உதவுகின்றோமென்று எம் இளவயதுகளை பணயம் வைத்து சாகசம் செய்யத் துடித்த என்னைப் போன்றவர்களும் வெறும் கடதாசிப் பூக்கள்தானோ!

“இளங்கோ” <elanko25@gmail.com>

ச. முகிலன் கவிதைகள்

1. விடுமுறை நாளின் சோம்பலை
மீச்சம் வைத்துக் கொண்டு
முடிகிறது குாயிறு

மனதிற்கும் உடலுக்குமான
சோர்வொடு விடியும்
திங்களின் கீழ்த்தொழில்
ஒரு வானவில்

சிறு தூரலையே
கொண்டாடும் மனம்
வரவிருக்கும்
பெருமறைக்கு
மகிழ்வறாமல்
போய் விடுமா ?

விடுமுறையா?
பள்ளியா? என்ற
குழப்பமின்றி
!தேர்வுநாள் என்பதை உணர்ந்து
இந்த விடிகாலை மறை
பெய்து கொண்டிருக்கிறது

அவ்வப்போது கிடைக்கும்
இதுபோன்ற ஆசுவாசங்களை
வாழ்வின் மீது
காதலை நிகழ்த்துகின்றன

2. முன்பின் அறியாதவரை
வாஞ்சையொடு
குடைக்குள் அழைக்கிறார் ஒருவர்

மறைக்கு ஒதுங்கியவரை
விருந்தினராக உபசரித்து
தலைதுவட்ட துண்டும்
தேரீரும் தந்து
வழியனுப்புகிறார் ஒருவர்

திடீர் மறை
ஊருக்குள் மட்டுமல்ல
மனித உணர்வுகளுக்கும்
இப்படித்தான் பெய்து விட்டுப்
போய் விடுகிறது

3. இளவேனிலின் தொடக்கத்தை
புதிய தளர்கள் உணர்த்துகின்றன

முற்றிய தானியங்களை
கொத்த வரும் பறவைகளை
விரட்டாமல் அனுமதிக்கும்
உழவனின்
காருண்யம் போல
மகிழ்ந்து கிடக்கிறது மனம்

வாழ்வை
அதன் போக்கில்
எதிர்கொள்ளும்
நம்பிக்கையொடு
வர ஆரம்பித்திருக்கிறது அந்த

ஒரு நாளின் தொடக்கத்திற்கும்
முடிவுக்குமான இடைவெளியில்
என்னவெல்லாமோ
வந்து போய்விடுகின்றன
ஒவ்வொரு அடையாளத்திற்கும்
ஒன்றாய் முளைத்து
ஒளி வீசுகின்றன விண்மீன்கள்

4. ஊர் எல்லையில்
மொட்டைப் பனை
ஆதியாய் நிற்கிறது

குலைகுலையாய்
காய்த்து பழுத்த காலம்
வற்றிய ஓடையில்
அரவமற்றுக் கிடக்கிறது

இன்னமுமே பெயர்ப்பலகை
யில்லாத ஊருக்கு
ஒற்றைப் பனையே அடையாளம்

ஓலையில்லாப் பனையிலும்
தலையில்லாப் புத்தனிலும்
நத்தைகள்
ஊர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன

ச.முகிலன் <mukilan0923@gmail.com>

Michael Jackson's Moonwalk

• ஜெ. தீபலட்சுமி

‘இன்னும் பிறக்காத கோடிக்கணக்கான ரசிகர்களைக் கொண்டவர் மைக்கேல் ஜாக்சன்’ எனும் யூடியூப் கமென்ட் ஒன்றை ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் ஆமோதிக்கிறார்கள். ‘கோடிக்கணக்கான’, ‘ஆயிரக்கணக்கான’ எனும் அசுர எண்களைக் குறிப்பிடாமல் ஒரு வரி கூட எழுத வாய்க்காத மனிதர் தான் மைக்கேல் ஜாக்சன். ‘மைக்கேல் ஜாக்சனைப் போல் ஒரு கலைஞர் பத்தாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை, தலைமுறைக்கு ஒரு முறை, நூறாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தோன்றுவதில்லை. மனித குல வரலாற்றில் ஒரே ஒரு முறை தான் தோன்ற முடியும். அவ்வளவு தான்’ என்று மைக்கேலைப் பத்து வயதில் தனது மோடவுன் இசைத்தட்டுகளில் முதன் முறை பாடவைத்த பெரி கார்டி எழுதிய அணிந்துரையுடன் தொடங்குகிறது மைக்கேல் ஜாக்சனின் சுயவரலாறு நூல் ‘மூன்வாக்’.

யார் இந்தமைக்கேல் ஜாக்சன்? எத்தனையோ மேனாட்டு இசைக்கலைஞர்கள் உலகப் புகழ் பெற்றிருந்தாலும், மூன்றாம் உலக நாடுகளிலும், இந்தியா போன்ற நாடுகளின் குக்கிராமத்திலும், பெயர் சொன்னால் அறியப்படும் இவர், புகழுக்கான அளவுகோல்களையே உடைத்தெறிந்து, கலாசாரப் பேரெழுச்சியாய்த் தோன்றியவர். அகாலமாய் இறந்து போய்ப் பதினேழு ஆண்டுகள் ஆன பின்பும் இன்னும் கோடிக்கணக்கான மக்கள் உலகெங்கிலும் அவர் மறைவுக்காக அழுது, அவரை மறக்க முடியாமல், அவர் பாடல்களுடன் கரைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். சமூக வலைத்தளங்களும் ஸ்மார்ட் ஃபோன்களும் உலகை நிறைக்கும் முன்பே மரணத்தைத் தழுவியவர், அத்தனை தளங்களிலும் வியாபித்துத் தான் நிற்கிறார். உயிரோடு இருந்தால் அத்தனை செயலிகளிலும் யாரும் கிட்ட நெருங்கக் கூட இயலாத அளவுக்குப் பின்தொடர்பாளர்களை வைத்திருப்பார். ஒரே வாரத்தில் பத்து கோடிப் பிரதிகள் விற்ற இசைத்தட்டு அவரது ‘தரில்லர்’. இதுவரை யாரும் முறியடிக்காத சாதனை இது.

அவர் மறைவுக்காக அழுது, அவரை மறக்க முடியாமல், அவர் பாடல்களுடன் கரைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். சமூக வலைத்தளங்களும் ஸ்மார்ட் ஃபோன்களும் உலகை நிறைக்கும் முன்பே மரணத்தைத் தழுவியவர், அத்தனை தளங்களிலும் வியாபித்துத் தான் நிற்கிறார். உயிரோடு இருந்தால் அத்தனை செயலிகளிலும் யாரும் கிட்ட நெருங்கக் கூட இயலாத அளவுக்குப் பின்தொடர்பாளர்களை வைத்திருப்பார். ஒரே வாரத்தில் பத்து கோடிப் பிரதிகள் விற்ற இசைத்தட்டு அவரது ‘தரில்லர்’. இதுவரை யாரும் முறியடிக்காத சாதனை இது.

டிஜிட்டல் இசைப்புரட்சியில் இன்று பலகோடி கிளிக்குகள் ஓர் இசைக்கலைஞருக்குக் கிட்டலாம். ஆனால், வீட்டிலிருந்து நடந்து போய் ஒரு கடையில்

காசு கொடுத்து ஓர் இசைத்தட்டை வாங்குவது என்பது ஆயிரம் கிளிக்குகளுக்குச் சமம் என்று இசை விற்பனை நிபுணர்கள் கணக்கிடுகிறார்கள். அந்த வகையில் மைக்கேலின் சாதனையை யாரும் முறியடிப்பதற்குச் சாத்தியமே இல்லையாம்.

கறுப்பு சிவப்பு, இனம் மொழி, நாட்டின் எல்லைக்கோடுகள் கடந்து உலக மக்கள் அனைவரின் இதயத்தையும் தன் இசைக்கேற்பத் துடிக்க வைத்த மைக்கேலின் சுயவரலாற்றுத் திரைப்படம் கடந்த மாதம் வெளியானது. மைக்கேலின் சகோதரர் மகனான ஜாஃபர் ஜாக்சன் நடித்த இந்தப் படம் திரையரங்குகளில் வெற்றிகரமாக ஓடிக்கொண்டிருப்பதற்கு வேறெதையும் விட, மைக்கேலின் மீது மாறாத நேசம் கொண்ட அவரது ரசிகர்கள், அவரின் நிழல் உயிரோடு நடமாடுவதை மீண்டும் மூன்று மணி நேரங்களுக்குக் கண் கலங்கிக் காண விரும்பியதே முக்கியக் காரணம்.

உருவ ஒற்றுமை தாண்டிக் குரல், உடலசைவுகள், முக்கியமாக நடனப்பயிற்சி என்று தன்னை மைக்கேலாகவே மாற்றிக் கொண்டு நடித்திருந்த ஜாஃபர் ஜாக்சனும் திரைப்படமும் ரசிகர்களை ஏமாற்றவில்லை என்பதைப் படத்தின் பெரு வெற்றியும் அடுத்த பாகத்தை ஆவலோடு எதிர்பார்ப்பதும் உணர்த்துகிறது.

இணையத்தில் அவரைப் பற்றிய எண்ணற்ற கதைகள் கொட்டிக் கிடக்கின்றன. அவர் வாழும் காலத்திலும், பத்திரிகைகள் ஒருவித வன்மத்துடன் அவரது தனிப்பட்ட வாழ்வையும் ஆளுமையையும் குறித்து மனம்போன போக்கில் கதைகள் கட்டித் திரிந்ததை, அவர் பல நேரங்களில் கசப்புடன் தெரிவித்திருக்கிறார்.

குறிப்பாக அவரது நிறமாற்றம் குறித்தான கட்டுக்கதைகள் இனவெறியின் குரலும் நிறைந்தவை. விடிவினோ எனும் தோல்மாறும் நோய் மிகவும் சகஜமான ஒன்று. தோலில் மெலனின் அளவுக் குறைபாட்டினால் ஆங்காங்கே வெண் திட்டுகள் தோன்றுவதும் பின்பு உடல் முழுவதும் கொஞ்ச கொஞ்சமாக நிறமாற்றுப் போவதும் யாருக்கு வேண்டுமானாலும் நிகழக்கூடிய அளவுக்குப் பொதுவான சிக்கல் தான். ஆனால்,

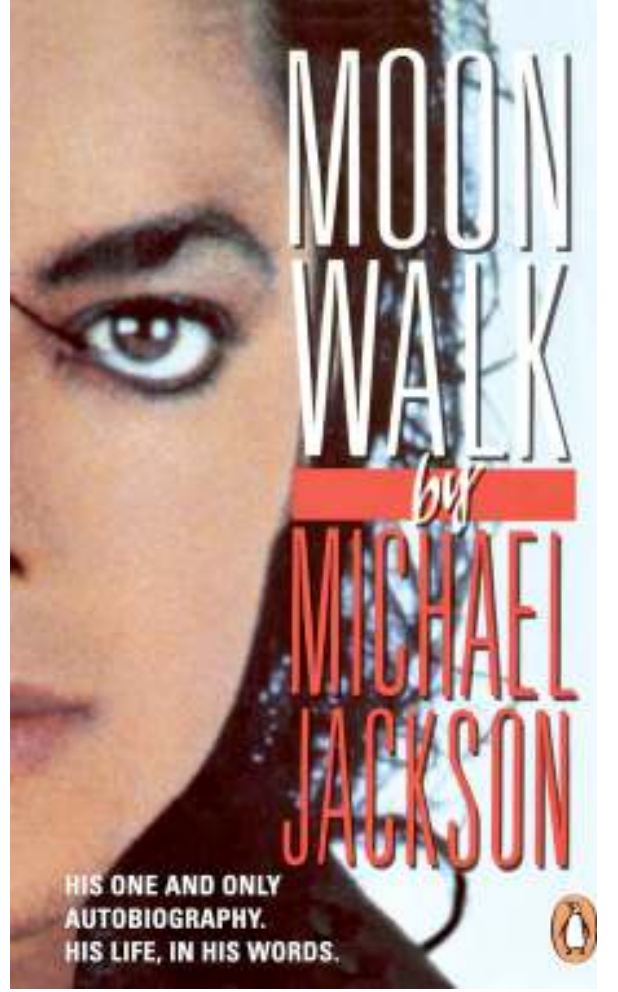

பல்லாயிரக்கணக்கான ரசிகர்கள் முன்பு தோன்றி பாடி, ஆடும் முன்பே, காட்சியளித்த மாத்திரத்திலேயே நூற்றுக்கணக்கானோர் மயங்கி விழக்கூடிய ஆளுமைத் திறனைப் பெற்றவருக்கு இந்தச் சிக்கல் நிகழ்ந்தால்? அது எப்படிப்பட்ட மன உளைச்சலை ஏற்படுத்தும் என்பதைத் தாண்டி, சிறு வயதில் தன் தந்தையின் மிகுந்த கண்டிப்பான வளர்ப்பு, அடி உதை என்று உளவியல் ரீதியாகவும் அழுத்தங்களுக்கு ஆளாகி இருக்கிறார். தனது மூக்கை அறுவை சிகிச்சை மூலம் மாற்றிக் கொண்டதுடன், ‘விடிலிகோ’ மூலம் தோலில் வெண்மை திட்டுத்திட்டாகப் பரவாமல் இருக்கவும் மருத்துவம் செய்திருக்கிறார். வெறும் வாயையே விதவிதமாய் மெல்லும் மஞ்சள் பத்திரிகைகளுக்கு, குறிப்பாக வெள்ளை இனவெறி பிடித்த ஊடகங்களுக்கு, அவல் கிடங்கே கிடைத்தது போல், மைக்கேல் புகழ் வெளிச்சத்தை அடைந்ததும், தன் நிறத்தையே வெறுக்கிறார் என்று கட்டமைத்த பொய்யைப் பலரும் எளிதாக நம்பியதற்குக் காரணம், உலகம் முழுவதும் இனவெறியும் நிறவெறியும் முற்றாக ஒழிந்து விடவில்லை என்பதையே உணர்த்துகிறது.

சிறுவர்கள் மீதான அவரது பாலியல் குற்றங்களும், ஒன்று விடாமல் பொய் என்று நீதிமன்றங்களில் நிரூபிக்கப்பட்ட பின்பும், அவர் குறித்த அவதூறுகள் பரப்பப்பட்டதற்கு முக்கிய காரணம், இசைத்துறையில் அவரது பூதாகாரமான வளர்ச்சி தான். பீட்டிஸ் உட்பட பல புகழ் பெற்ற இசைக்கலைஞர்களின் உரிமத்தைக் கொண்டிருந்த ஏடிவி எனும் இசை நிறுவனத்தை அவர் வாங்கி வைத்திருந்தார். வரலாற்றில் அதற்கு முன்போ பின்போ எந்த இசைக்கலைஞரும் அடைய முடியாத செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் அவர் அடைந்திருந்ததால், சோனி நிறுவனத்துக்கும் அவருக்கும் கடுமையான வணிகப் பகையும் உருவானது.

இப்படிப்பட்ட அசுரத்தனமான ஆளுமையின் நண்பர்களும் குழந்தைகளும் முற்றிலும் வேறாக அவரைச் சித்தரிக்கிறார்கள். ‘அவர் கிங் ஆஃப் பாப் என்பதால் அல்ல, நான் வாழ்வில் கண்ட மிகவும் உன்னதமான மனிதன் என்பதாலேயே, அவனது நண்பி என்பதில் பெருமை கொள்கிறேன்’ என்றார் புகழ்பெற்ற ஹாலிவுட் நடிகை எலிசபெத் டெய்லர்.

“படம் பார்க்கப் போலாம் வா” என்று கூப்பிடுவான். நான் போய் உட்கார்ந்து பயந்து கொண்டே இருப்பேன். மைக்கேல் வரும்போது யாரும் அடையாளம் கண்டு விடக்கூடாதே என்று, திடீரென்று அருகில் வந்து தொப்பி கண்ணாடியுடன் கச்சிதமாய் முகத்தை மறைத்து, அமர்ந்திருப்பான். ஆனாலும் எப்படியோ திரையரங்க உரிமையாளர்கள் மோப்பம் பிடித்து வந்து உபசரிக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள். படம் தொடங்கிய பின்பு பேசாமல் இருக்க மாட்டான். சப்தம் போட்டுச் சிரிப்பது, கத்துவது என்று கலாட்டா செய்வான். “மைக்கேல் அமைதியாக இரு” என்று இறைஞ்சினால், “என்ன செய்ய க்ரிஸ். சிரிப்பு வந்துடுச்சு” என்பான்.

புகழுக்கு மயங்காத க்ரிஸ் டக்கர் போன்ற வெகுசில நண்பர்களையே மைக்கேல் நெருக்கமாக எண்ணி இருக்கிறார். ஆனாலும் கடுமையான தனிமையைத் தான் வாழ்நாள் முழுவதும் அனுபவித்திருப்பதாகக் கூறுகிறார். அது உளவியல் ரீதியான தனிமை. ‘கோடிக்கணக்கான மனிதர்களுடன் இலகுவாகப் பகிர முடிந்த என் ஆளுமையைத் தனியொருவரிடம் பகிர்ந்து கொள்வது அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை. அப்படிச் செய்தால் என் தனிமையையும் சேர்த்தே அளிக்க வெண்டி இருக்கும். அந்தக் கொடுமையை யாருக்கும் செய்யவே மனம் ஒப்பவில்லை.’ பல பெண்களைக் காதலித்த போதும், எல்விஸ் ப்ரெஸ்லியின் மகளைக் காதலித்து மணந்து, இரண்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்த போதும், குழந்தைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகவே டெப்பி ரோவை மணந்து பின் விலகிய போதும், மைக்கேலின் வாழ்வில் நிலையானதொரு துணை இருக்கவில்லை.

ஆனால், அவர் வாழ்க்கை முழுவதும் காதலித்த பெண், சிறு வயதில் அவருக்கு மட்டுமல்ல அவரது சகோதரர்கள் அத்தனை பேருக்கும், இசைத்துறையில்

எப்ஸ்டின் கோப்புகள் உலகையே மிரள வைத்திருக்கும் இக்கால கட்டத்தில் மைக்கேல் மீதான குற்றச் சாட்டுகள் ஒட்டு மொத்தமும் அபாண்டமானவை. எப்ஸ்டின் மற்றும் அவனது பெரும்பணக்கார நண்பர்கள் செய்த அயோக்கியத்தனத்தை அறிந்து அவர்களிடமிருந்து விலகிய மைக்கேல் எங்கே தங்களைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவாரோ என்று பயந்து திட்டமிட்டே அவரைக் காலி செய்தனர் அமெரிக்கப் பணமுதலைகள் என்றும் அவரது அன்பார்ந்த ரசிகர்கள் உறுதியாக நம்புகிறார்கள்.

தனது கொடுமைக்கார அப்பாவிடம் தான் சிக்கிக் கொண்டு பட்ட கஷ்டங்கள் தனது சிறுவயதை நினைவுபடுத்திய காரணத்தால் தன் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்டு அவனைத்தவர மைக்கேல் என்று சொல்லும் குழந்தை நடிகர் மெக்காலே கல்கின், மைக்கேல் குற்றமற்றவர் என்று நீதிமன்றத்தில் சாட்சியளித்ததோடு மைக்கேல் இறந்த பின்பு அவரது குழந்தைகளுக்கும் நெருங்கிய பாதுகாவலராக இருக்கிறார்.

மைக்கேல் மீதான எந்தக் குற்றத்துக்கும் பத்தாண்டுகள் விசாரணைக்குப் பின்பு சிறு ஆதாரம் கூடக் கிட்டவில்லை. முதலாளித்துவம் தான் அசுரத்தனமாய் வளர்த்தெடுத்த கலைஞனே அதே லாப வெறி நோக்கில் கொன்று போட்டு விட்டதாகவும் கூட மைக்கேலின் முடிவைப் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது.

கால்பதிக்கப் பெருந்துணையாக இருந்த பாடகி டயானா ராஸ் தான். பதின்மூன்று வயது மூத்தவரான டயானாவைத் தனது பத்தாம் வயதிலிருந்தே மிகவும் ஆழமாக நேசித்து வந்திருக்கிறார் மைக்கேல். 'என் தாய், காதலி, சகோதரி என்று மூன்று அம்சங்களும் இணைந்த பெண். அவரை நான் எப்போதும் காதலிப்பேன்' என்று உருக்கமாக எழுதி இருக்கிறார்.

முப்பது வயதிலேயே தனது சுயவரலாற்றைப் பதிவு செய்யும் எண்ணம் ஒருவருக்கு எப்படி வந்திருக்கக்கூடும்?

ஊடகங்களின் அதீத வெளிச்சம் காட்டிக் கொடுக்கும் சுவாரசியங்களைத் தாண்டி, வரலாறு இனிமேல் காணப் போவதில்லை எனும்படியான அந்தக் கலைஞன் எப்படி உருவானான்/? எப்படி தன்னைச் செதுக்கிக் கொண்டான்? அசாத்திய கலைத்திறனும் இயல்பான மனித குணங்களும் நம்ப முடியாத அளவுக்குப் புகழ் வெளிச்சமும் ஒருங்கே எப்படி அவனிடம் குடி கொண்டிருந்தன? என்று அவரது வார்த்தைகள் மூலமாகவே அறிந்து கொள்வது அலாதி யான அனுபவத்தைக் கொடுக்கிறது.

நூலின் ஒவ்வொரு பகுதியும் அந்தக் காலகட்டத்தில் அவர் உருவாக்கிய ஒவ்வொரு பாடல் பிறந்த கதை தான். அந்தப் பாடலின் வரிகளை எழுதியது உட்பட, அதனைப் பாடிய விதம், பதிவு செய்தவர்கள், நடன அசைவுகளை எங்கிருந்து கற்று எப்படிச் செழுமைப்படுத்தினார் என்பதை எல்லாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

திரைப்படக்கலையிலும் மிகுந்த ஆர்வமும் திறனும் கொண்டிருந்தார் மைக்கேல் ஜாக்சன். வேறெந்த இசைக்கலைஞரையும் விடத் தனது பாடல்களுக்கான விடியோக்கள் உருவாவதில் முழு அர்ப்பணிப்புடன் செயல்பட்டிருக்கிறார். அந்தச் சிறிய விடியோக்களுக்கான கருப்பொருள், கலையம்சங்கள், நடிகர்கள் தேர்வு, இயக்குநர்களுக்கு ஆலோசனை என்று மைக்கேலின் பங்கு அதிகம். நடனங்களைப் படமெடுக்கும்போது லாங் ஷாட் தான் வைக்க வேண்டும், கால் அசைவுகளை விட்டு விடக் கூடாது என்றும், எப்படி ஷாட் வைத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்பதிலும், அவருக்கு இயல்பாகவே அறிவு இருந்ததையும் உணர முடிகிறது.

தன்னை Perfectionist என்று அறிந்திருக்கும் மைக்கேல் ஜாக்சன் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் செலவிட்டிருக்கும் உழைப்பு அபரிமிதமானது. தனது வணிகத் திறமையால் அதன் பொருளாதாரப் பலனின் உச்சத்தை அடைந்திருந்தாலும் அவரது ரசிகர்கள் உறுதி செய்வது போல் அவர் ஒரு Empath (பிறருணர்வாளர்) தான். பொதுவாக அதீதப் புகழ் அடைந்து விட்டவர்கள் தன்முனைப்பாளர்களாக, சுயமோகம் நிரம்பியவர்களாகவே இருப்பார்கள். ஆனால், புகழைத் தாண்டி உண்மையான கலைமனதைத் தக்க வைத்துக் கொண்ட காரணத்தாலோ, மனித உணர்வுகளுக்கு மிகுதியான மதிப்பு கொடுக்கிறவராக இருந்திருக்கிறார்.

தனது சகோதரர்களுடனும் தாயுடனுமான நெருக்கமான குடும்ப உறவு, தந்தையின் கண்டிப்பான வளர்ப்பு எல்லாம் சேர்ந்து தன்னைப் போதைப் பொருள் போன்ற தவறான பாதைகளுக்குச் செல்வதைத் தடுத்தது என்பதையும், தாயின் மூலமாகத் தனக்குத் தீவிரமான கடவுள் நம்பிக்கை இருந்ததையும் நன்றியுடன் நினைவு கூர்கிறார்.

ஒவ்வொரு முறையும் மேடையில் தோன்றும் முன் தன்னை எட்டு வயதுச் சிறுவனாகவே எண்ணிக் கொண்டு ஒரு வித பயத்துடனே பாடி ஆடத் தொடங்குவதாகவும், வேறு எதையும் விடச் சிறுவர்களின் பாராட்டே மனதை எப்போதும் நிறைப்பதாகவும் பதிவு செய்கிறார். பில்லி ஜீன் பாடலுக்கான அசைவுகளின்போது தான் 'மூன் வாக்' எனும் தனது தனித்துவமான நடன அசைவை அரங்கேற்றியதாகவும், எல்லாரும் ஏகோபித்து எழுந்து நின்று கரவொலி எழுப்பிய போதும், மேடைக்குப் பின்னால் நண்பர்கள் கட்டியணைத்துப் பாராட்டிய போதும், என்னவோ சரியாக வரவில்லை என்று வருந்திக் கொண்டிருந்தாராம். அப்போது ஒரு பத்து வயதுச் சிறுவன், "எப்படி அப்படி ஆடினீர்கள். அய்யோ அரண்டு போய்

விட்டேன்." என்று கைக்கொடுத்து விட்டுச் சென்றதும் தான் பெருமூச்சு வந்தது; மட்டுமல்லாமல் மகிழ்ச்சி பொங்கத் தொடங்கியதாகக் கூறுகிறார். "சிறுவர்கள் பொய் சொல்லமாட்டார்கள்" என்பதால் அதையே மிகப்பெரிய அங்கீகாரமாய்க் கொண்டிருக்கிறார்.

தன் தோல் நிறம், தன் தனிப்பட்ட வாழ்வு, தனது சொத்து மதிப்பு, தான் செய்யாத குற்றங்கள், தனது அந்தரங்க வாழ்வு, மட்டுமல்லாது தனது அன்புக்குரியவர்கள், கூட வேலை பார்த்தவர்கள் என்று யாருக்கும் நிம்மதி இல்லாமல், கொஞ்சமும் அறமற்று அத்துமீறும் ஊடகங்கள் ஏன் ஒரு கலைஞனின் அபார உழைப்பை மதிப்பதே இல்லை. அவனது கலை மேதமை குறித்தெல்லாம் அக்கறையுடன் கேள்விகளே கேட்கமாட்டேன் என்கிறீர்கள் என்று பலமுறை மனம் வெம்பியதற்கு ஈடுகட்டவே இந்த நூலை எழுதி இருக்கிறார் என்று தான் தோன்றுகிறது.

அது அவர் தனக்குத் தானே செய்து கொண்ட நியாயம் தான்.

ஜெ. தீபலட்சுமி <deepalakshmiche2025@gmail.com>

கவிதை

ஹரணி கவிதைகள்

ஓவ்வொரு

முறையும்

யார் பொருட்டேனும்

மயானம்

சென்று திரும்புகையில்

மனம்

பரிசுத்த ஆன்மாவாக

இருக்கிறது.

அருக்கிய

விறகடுக்கில்

உடலைக் கிடத்தி

மேலை விறகடுக்கி

மூடும்

மனிதன் மீடல்

இருக்கிறது மனித

வாடை

நெருப்புப் போல

இருக்கும்வரை

குடும்பம் காத்தவனுக்குப்

பதிலாக நெருப்பை த்தான்

தரவேண்டியுள்ளது

கொள்ளியாக

உயிரற்றவனுக்குப்

பின்னால்

மயானம் வரை

உதிரும் பூக்களோடு

சொற்களும்

உதிர்க்கப்படுகின்றன

எச்சமாகவும்

எச்சரிக்கையாகவும்.

ஹரணி <thanjavurharani@gmail.com>

தம்பித்தலில் உள்ள சிக்கல்கள்

● குமாரநந்தன்

ஒவியம்: ஜெகந்நாத் பவுல்

வாழ்க்கை திடீரென்று அதன் ருசியை இழந்துவிட்டது மட்டுமில்லாமல் இதுவரை ருசியாய் தெரிந்ததெல்லாம் வெறும் அபத்தமாகவும் மாறிவிட்டது. இதனால் உண்டான திகைப்பே கூட நிரஞ்சனுக்கு மிகவும் சலிப்புட்புவதாய் இருந்தது. ஒரு வாஷிங் மெஷினுக்குள் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதைப் போல அவன் தான் வாழ்க்கைக்குள் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதாய் உணர்ந்தான்.

வேலை, ஓய்வு, உற்சாகமடைதல் எல்லாமே ஒரே வட்டத்துக்குள் இருந்தன. தாசில்தார் அலுவலகத்தில் அவன் பார்க்கும் கிளர்க் வேலை தன் வசீகரத்தை இழந்து எந்திரத்தனமானதாய் அவன் இளமைக் காலத்திலேயே ஆகிவிட்டது. அதில் கிடைக்கும் வருமானம் தான் சகிக்க முடியாத அந்த சலிப்பை பொறுத்துக் கொள்ளச் செய்தது.

இந்த சலிப்பு சட்டென இந்த வாரத்தில் அல்லது இந்த மாதத்தில் நேர்ந்திருக்காது. சில வருடங்களுக்கு முன்பே அவன் மனம் ஒரு எந்திரமாய் மாறிவிட்டிருந்ததை அவன் உணர்ந்திருந்தான். ஆனால், அதை வார்த்தைகளாக்கி அவனுக்கு அவனே விளக்கிக் கொள்ளத் தெரியவில்லை. எல்லா விஷயங்களில் இருந்தும் அவன் ஆர்வமும் பிடிப்பும் அகன்றிருந்தன. இந்தப் பிரபஞ்சமே கூட அவனுக்கு ஒரு ஆர்வமூட்டும் விஷயம் என்ற நிலையிலிருந்து மாறியிருந்தது.

மில்லியன் மில்லியன் கணக்கான நட்சத்திரங்கள், பால்வீதி மண்டலங்கள், உடு திரள்கள், கருந்துளைகள் அவற்றின் அளப்பறிய சக்திகள், ஒளி ஆண்டுகள், எதிர் பிரபஞ்சம், அணுக்கள், குவாண்டம், குவார்க்குகள், கடவுள் துகள் ப்ளா ப்ளா ப்ளா...

அவனுக்கு ஐம்பது வயதாகிறது. அவனைவிட பத்து வயது பதினைந்து வயது கூடுதலாய் இருப்பவர்கள் மகிழ்ச்சியாய் இருப்பதைப் பார்த்தால் அவனுக்கு வியப்பாய் இருக்கிறது.

அவர்கள் தலைக்கு மைப்பூசிக் கொண்டு இளைஞர்களின் உடல்மொழிகளை அப்பட்டமாய் பிரதிபலித்துக் கொண்டு குமட்ட வைக்கும் காம நகைச்சுவைகளை சொல்லிக் கொண்டு, தன் மனைவியின் அபத்தங்களைச் சகித்துக்

கொண்டிருப்பதைப் பற்றி நண்பர்களிடம் பேசிக் கொண்டு, திறமையாய் நாட்களைக் கொண்டு செல்வதாய் நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். பார்ட்டி என்றொரு கூடுகை; அதில் மது விருந்து, சினிமாப்பாடல்களுக்கு நடனம், வாந்தி, மறுநாள் தான் எப்படி பிளாட் ஆனேன் என்பதைப் பற்றி மற்றவர்களிடம் குஷியாக விவரித்துக் கொண்டு, சக்கரை நோய்க்கும் ரத்த அழுத்தத்திற்கும் தொடர்ந்து மாத்திரை எடுத்துக் கொண்டு, வாழ்க்கையைப் பற்றி எந்தப் புரிதலுக்கும் சென்று சேராவிட்டாலும் வயதானவன் என்கிற ஒரே காரணத்துக்காக இளைஞர்களுக்கு அபத்தமான யோசனைகளைச் சொல்லிக் கொண்டு, நடைப்பயிற்சியும் செய்து கொண்டு, சிகரெட்டும் பிடித்துக் கொண்டு, எப்படி இவர்களால் வாழ முடிகிறது என்பதுதான் அவனுக்கு விடை தெரியாத கேள்வியாய் இருந்தது.

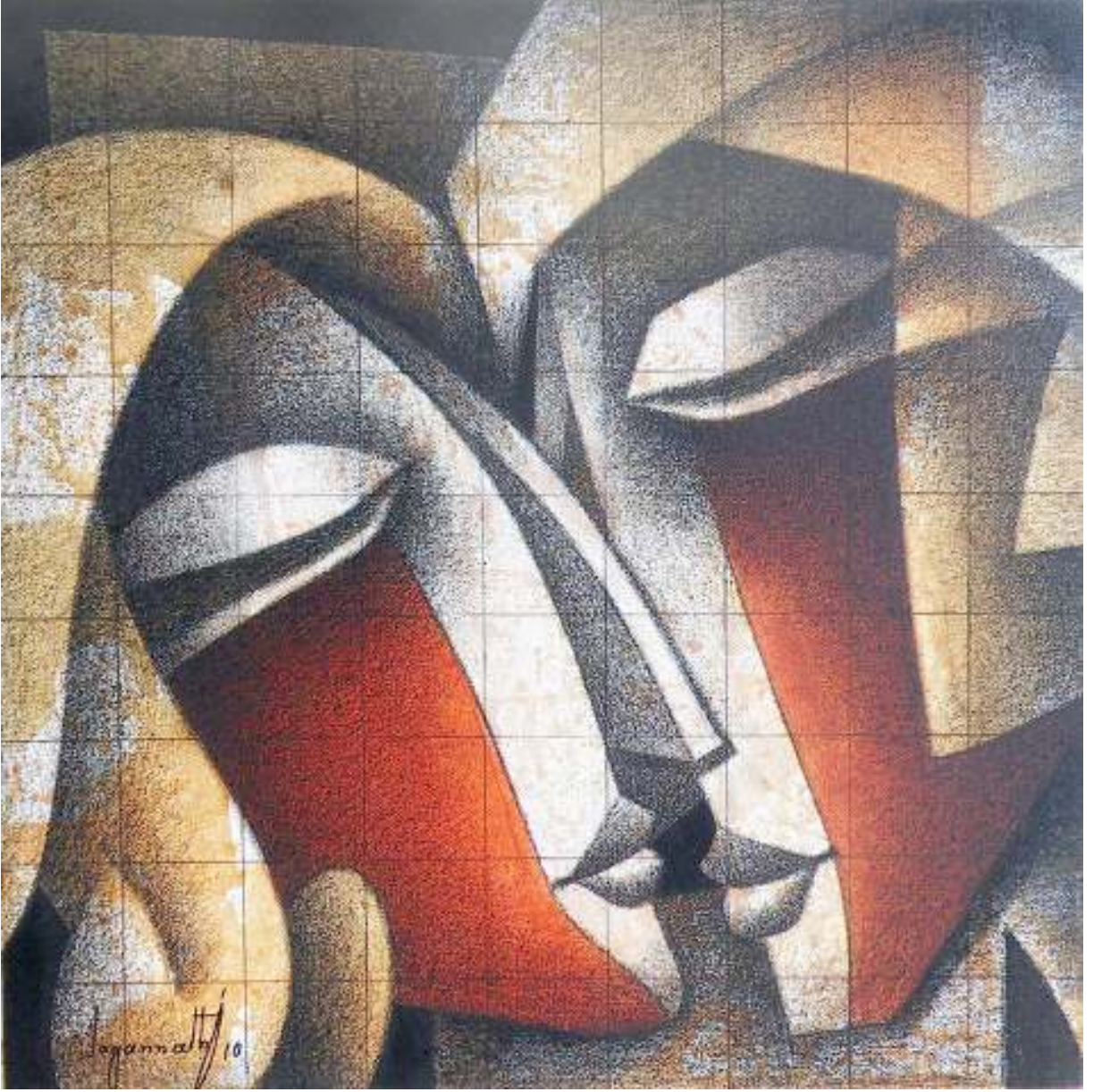
இதில் எதிலுமே உண்மையான மகிழ்ச்சி இல்லை என்பதை அவன் எப்போதோ கண்டுகொண்டிருந்தான். மேலும் மரணம் என்கிற நிஜம் நம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும்போது மகிழ்ச்சி என்பது எப்படி உண்மையானதாய் இருக்க முடியும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

வாழ்க்கையை எப்படி சுவையுள்ளதாக மாற்ற முடியும் என்பதுதான் இப்போது அவன் முன் இருக்கும் கேள்வி. அவன் அதைப் பற்றி மாதக்கணக்கில் சிந்தித்துப் பார்த்தும் ஒரு முடிவும் எடுக்க முடியவில்லை. தேசாந்திரியாய் அப்படியே நடக்க ஆரம்பித்துவிடலாமா? தினமும் புதுப்புது இடங்கள் புதுப்புது மனிதர்கள்...

ஆனால், அது மட்டும் எப்படி சலிப்பு இல்லாமல் இருக்கும். தெரிந்த அபத்தங்களுக்குப் பதிலாகத் தெரியாத அபத்தங்கள்... அதைக் கண்டு தான் இன்னும் விரக்தி அடையவும் கூடும். இப்படியான யோசனைகளே அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

காலையில் எழுவது, குளிப்பது, சாப்பிடுவது, வேலைக்குப் போவது, மாங்கு மாங்கென்று வேலை செய்வது, இரவு வீட்டுக்குத் திரும்புவது, சாப்பிடுவது, தூங்குவது என்பதான மாற்றமில்லாத தினசரி

வாழ்க்கையை அவன் அவ்வளவு வெறுத்தான். பண்டிகைக் கொண்டாட்டங்களும் விடுமுறை கொண்டாட்டமும் கூட அவனுக்குத் திரும்பத்திரும்ப நடக்கும் ஒரே செயல் போன்ற உணர்வையே தந்தது. வாழ்க்கையில் மாற்றத்தைக் கொண்டு வர முடியாவிட்டால் செத்துவிடுவதே சிறந்தது எனச் சமீப நாட்களாக அவனுக்குத் தோன்ற ஆரம்பித்திருந்தது.

அவ்வளவு எளிதாக இந்த உலகத்திலிருந்து உன்னால் தப்ப முடியாது என உள்குரல் கேட்டது.

உலகத்திலிருந்து போய்விட்டால் காலம் இருக்காது; நான் இருக்காது, செயல் இருக்காது; ஒளி, இருட்டு எதுவுமே இருக்காது.

பைத்தியம் மாதிரி பேசுகிறாய். ஒளியையும் இருட்டையும் உணர்வது நீ தானே; நான் இருக்காது என்றுவிட்டு அப்புறம் ஏன் ஒளி இருட்டு என நீட்டி முழக்குகிறாய்?

நான் என்பது ஒன்றும் இல்லை என்றால் உலகம் என்பதும் ஒன்றுமில்லை தானே? அல்லது நான் மட்டும் தான் மாயையா? உலகம் நிஜமா?

உலகம் நிஜமும் தான் மாயையும் தான்.

என்ன உளறுகிறாய்?

உன்னைப் பொறுத்தவரை உலகம் மாயை. சக மனிதர்களுக்கு அது நிஜம்.

சக மனிதர்கள் மாயை இல்லையா?

நீ இருக்கும் வரை நிஜமான ஒன்றை, நீ இல்லாமல் போனபின், நிஜமா மாயையா என நீ கேள்வி கேட்க முடியாது.

ஏன கேட்க முடியாது. உலகம் மாயை என்றால் நான் மறைந்த பின் அதில் உள்ள மக்கள் இருப்பார்களா? இருக்க மாட்டார்களா?

இருப்பார்கள்?

எங்கே இருப்பார்கள்?

இங்கே தான் இருப்பார்கள்.

இங்கே என்பதுதான் மாயை ஆகிவிடுகிறதே? பிறகெப்படி அவர்கள் இங்கே இருப்பார்கள்?

நீ இல்லாவிட்டால் இந்த உலகமும் பிரபஞ்சமும் சூனியம் என்கிறாயா? எனில் இந்தப் பிரபஞ்சம் உன் மனதில் உன் மூளையில் தான் இருக்கிறதா? சரி நீ செத்துப் போய்விடுகிறாய். உன் உறவினர்கள் இழவுக்கு வருகிறார்கள். அது எங்கே நடக்கிறது?

எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போல இருக்கிறது.

நீ ஒன்றும் இதிலெல்லாம் சலித்துப் போய்விடவில்லை. பிரமாதமாக நாடகம் ஆடுகிறாய். எனக்கு இதிலெல்லாம் சலிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது என்று என்னை நம்ப வைத்துவிட்டால் இதைவிட ருசியான ஒன்று கிடைக்கும் எனத் திருட்டுப் பூனை போலக் காத்திருக்கிறாய். உன்னுடையது வீண் வேலை. நீ நினைப்பது போன்ற ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்யக் கடவுள் என்று யாரும் இல்லை.

பெரிய புத்திசாலி போலச் சாதுர்யமாக என்னை அம்பலப்படுத்திவிட்டதாய் நினைக்காதே. கடவுளைப் பற்றி நான் ஏற்கனவே ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்.

பிறகு ஏன் தினம் தினம் எழுந்ததிலிருந்து இரவு தூங்கப் போகும் வரை சதா இப்படி நடித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? உனக்கு நீயே நடித்துக் கொண்டிருப்பது மட்டும் உனக்குச் சலிக்கவே சலிக்காதா?

நான் ஒன்றும் நடித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. நான் இயல்பாகவே இப்படித்தான் இருக்கிறேன்.

அப்படியா? உனக்கு எல்லாம் சலித்துவிட்டதா?

ஆமாம்.

அப்படியென்றால் செத்துப் போயேன்.

நான் சாகமாட்டேன். வாழ்வதில் எப்படியொரு அர்த்தமும் இல்லையோ அதைப் போலவே சாவதிலும் ஒரு அர்த்தமும் இல்லை.

அர்த்தமற்றது என்றால் சந்தோஷம் தருவதாய் இருந்தாலும் அர்த்தமற்றதுதானே? பிறகு ஏன் சலித்துப் போகிறாய்?

என்னைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டே இப்படியெல்லாம் என்னை மடக்க முயற்சிப்பது நியாயமே இல்லை. நான் ஒன்றும் பொய்யன் இல்லை.

சரி நாம் காத்திருப்போம். இந்த வயதில் உனக்குக் காதல் ஏதும் வந்தால் தான் வாழ்க்கை அர்த்தமுள்ளதாக மாறும் என்று நினைக்கிறேன்.

சட்டெனத் தன் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி வருவதைக் கவனித்த நிரஞ்சனுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. ஒருவேளை இது உண்மைதானோ? காதல் என்ற ஒன்று உருவானால், வாழ்க்கை, அதைப் பற்றிய

என்னுடைய பார்வை, எல்லாவற்றிலும் ஒரு வேதி மாற்றம் நடந்துவிடக் கூடுமோ?

அவன் இதுவரை இப்படியெல்லாம் சிந்தித்தவன் இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது. இளமைக் காலத்தில் ஏனோ பெண்கள் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்காமலேயே இருந்திருக்கிறான். வாலிபப் பருவத்தில் திருமணம் செய்து கொள்ளச் சொல்லி வீட்டில் இருப்பவர்கள் வற்புறுத்தியபோது, வேண்டவே வேண்டாமென மறுத்திருக்கிறான். அதையும் மீறி அவனை அதட்டி மிறட்டி கல்யாணத்திற்கு தயார் செய்தபோது, திருமண நாளில் மணக் கோலத்திலிருந்து மாலையைக் கழட்டி எறிந்துவிட்டு வந்தவன் தான் அவன். நல்லவேளை அந்தப் பெண்ணுக்கு அந்த மேடையிலேயே வேறு ஒருவருடன் திருமணம் நடந்துவிட்டது. இல்லாவிட்டால் எத்தனை ஜென்மத்திற்கும் அந்தப் பாவம் அவனைச் சுமமா விட்டிருக்குமா?

அதன் பிறகு பெண்களைப் பார்த்தாலே முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போகும் அளவுக்கு அது முற்றிவிட்டது. நேற்றுவரை அதில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. இன்று திடீரென இந்த மனம் அவனைப் பார்த்து ஏன் இப்படி சொல்கிறது? இதற்கு இந்த வாழ்க்கையின் மீது அவன் கொண்டிருந்த அளவற்ற சலிப்புதான் ஒரே காரணமாக இருக்கும் என்பதை நம்பத்தான் முடியுமா?

எப்படி இருந்தாலும் இப்போது அவன் சிந்தனைகள் மாறிவிட்டன. ரயிலில் போகும் போதும் பஸ்களில் போகும் போதும் பெண்களை நோட்டமிடுகிறான். அவர்கள் எத்தனை விதமாக எத்தனை எத்தனை வசீகரமாக இருக்கிறார்கள் என வியக்கிறான். அருகில் யாராவது பெண் நின்றாள் மிக இயல்பாகப் பேச்சு கொடுக்கிறான். சிலர் அவனுக்குப் பதில் அளிக்கிறார்கள். சிலர் அவனை முறைத்துப் பார்க்கிறார்கள். இந்தப் பெண்கள் ஏன் இப்படி கொஞ்சம் கூட இங்கிதமே இல்லாமல் இப்படி முறைக்கிறார்கள் என அவன் தன் மனதிடம் சலித்துக் கொண்டான்.

நீ ஒரு பெண்ணிடம் அறிமுகமே இல்லாமல் பேச்சு கொடுப்பது மட்டும் மிக இங்கிதமான விஷயமோ?

இல்லைதான் என்றாலும் அதற்காக அப்படி முறைக்க வேண்டுமா?

அப்படியாவது நீ அடுத்த பெண்களிடம் அடக்க ஒடுக்கமாய் நடந்து கொள்வாய் என்றுதான்.

ஆனால், நீ சொன்னது என்னவோ உண்மைதான். வாழ்க்கை இப்போது லேசாகிவிட்டது. மரணத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்குப் பதிலாக நாளை எந்தப் பஸ் ஸ்டாப்பில் யார் நிற்பார்கள்? அவர்கள் மேக்கப் எப்படி இருக்கும்? உடை எப்படி இருக்கும்? என மெய் மறந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதும் ஒரு அலாதி யான இன்பம் தான்.

இப்போது தான் இது உனக்குத் தெரிந்ததாக்கும்? அதது அந்தந்த வயதில் தெரிந்திருந்தால் நீ இந்நேரம் பேரன் பேத்தி எடுத்திருக்கலாம்.

போனதைப் பற்றிக் கவலைப் படுவதில் அர்த்தமில்லை. இப்போதாவது இந்த ஞானம் கிடைத்ததேயெனச் சந்தோஷப் படுவதுதான் புத்திசாலித்தனம்.

அவன் வழக்கமாகப் போகும் பஸ்ஸில் வழக்கமாக ஏறும் ஒரு நடுத்தர வயது பெண்ணிடம் எப்படியோ சிநேகம் பிடித்துவிட்டான். காற்றுக் கூடப் புக முடியாத அளவுக்கு நெருக்கமான இருக்கும் கூட்டத்தில் எப்படியோ அவன் அவள் இருக்கும் இடத்துக்கு அருகே போய்விடுகிறான். இருவரும் பல விஷயங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள்.

அவள் பெயர் புவனா. அவளுடைய கணவன் ஒரு குடிசைக்காரனாம். மகனுக்குப் பத்து வயதாய் இருக்கும் போதே அவனைப் பிரிந்து வந்துவிட்டாளாம். இப்போது அவள் மகன் படிப்பை முடித்துவிட்டு சிங்கப்பூரில் வேளையில் இருக்கிறானாம். அவள் தனியாகத்தான் இருக்கிறாளாம். போர் அடிப்பதால் ஏதோ ஒரு நிறுவனத்தில் கம்ப்யூட்டர் ஆபரேட்டராக வேலை செய்கிறாளாம்.

ஒரே மாதத்தில் வீட்டுக்குப் போகும் அளவுப் பழக்கம் உண்டாகிவிட்டது. அவள் அருகில் இருக்கும்போது தன்னை வேறொரு பிறவியில் வேறொரு நபராக உணர்ந்தான். அவள் சமையல் அமிர்தமாக இருந்தது.

“நானும் இங்கேயே உன் கூடவே தங்கிக்கவா?” என்று கேட்டான். அவள் அவனை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தாள். “என் பையன் கிட்ட நான் என்ன சொல்ல?”

“ஏன் அவன் புரிஞ்சிக்க மாட்டானா?”

“புரிஞ்சிக்குவான்தான் அதுக்காக நான் இப்பப் போய் இப்படியொரு முடிவை எடுக்க முடியுமா?”

“இந்த ரொட்டின் வாழ்க்கை உனக்குப் போரடிக்கலையா? நல்லா யோசிச்சுப் பாரு. பையன் கிட்டயும் வேணா கேளு. எனக்கன்னவோ அவன் சந்தோஷப் படுவான்தான் தோனுது. நான் வேணா அவன் கிட்டப் பேசவா?”

“வேணாம் வேணாம் நானே பேசறேன்.”

“நேத்து அவங்கிட்ட பேசினேன். இந்த வீடு அறுபது லட்ச ரூபாய். பத்து லட்ச ரூபாய் கட்டிட்டேன். இன்னும் ஐம்பது லட்ச ரூபாய் நீங்களே கட்டிக்கங்க. நான் இனிமே அங்க வரலன்றான்.”

இவனுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. “நீ இல்லைன்னா நான் செத்துருவேன்” என்றான்.

அவள், “அதெல்லாம் ஒன்னுமில்லை. நீங்க இனிமே இங்க வராதீங்க” என்றாள்.

வீட்டுக்கு வந்தபின் இரண்டு நாளாய் பைத்தியம் பிடிப்பதைப் போல இருந்தது. முன்பே தற்கொலை

செய்து கொண்டிருந்தாலாவது ஒரு அர்த்தம் இருக்கும். இப்போது இதற்காகத் தற்கொலை செய்து கொண்டால் வேடிக்கையாக அல்லவா இருக்கும்? இனி வேறு யாராவது பெண்ணைத்தான் பார்க்க வேண்டுமா? இந்த வயதில் இதுபோல நடந்ததே அபூர்வம். இதற்கு மேல் இன்னொரு பெண்ணைத் தேடி அவள் மனதில் இடம் பிடித்து, இதெல்லாம் இந்த வயதில் எனக்குத் தேவையா? பேசாமல் புவனாவிடமே இன்னொரு முறை முயற்சித்துப் பார்க்கலாமே?

நீ ஒரு தவறு செய்துவிட்டாய். அவளிடம் இப்படியே பழகி, உடல் ரீதியான உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, பிறகு சேர்ந்து வாழ்வது பற்றிப் பேசி இருக்க வேண்டும்.

ஆமாம் சரிதான். அவன் இப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காகவே காத்திருந்ததைப் போல மனத்திரையில் அவர்கள் இருவரும் முயங்கும் காட்சிகள் விரிந்தன. அன்றிரவு அவனால் தூங்க முடியவில்லை.

இரண்டு நாள் பார்க்காமல், பேசாமல் இருந்ததில், தனக்கு இருப்பதைப் போலத்தானே அவளுக்கு இருக்கும். போய்ப் பார்த்தால் என்ன என்று தோன்றியது.

அன்றிரவு எட்டு மணிக்குப் புவனா இருந்த அபார்ட்மென்ட்டுக்குப் போனான். “நீங்க எதுக்கு திரும்ப வந்தீங்க?. இதெல்லாம் வேணாமனுதான் நான் அன்னைக்கே சொல்லிட்டனே?” அப்போதுதான் குளித்து முடித்திருந்தாள் போல. அவள் மீதிருந்து கிறங்க வைக்கும் வாசனை வீசியது. அவனுக்கு என்ன தோன்றியதோ திடீரென அவனை அணைப்பதற்கு முயற்சித்தான். அவள் வீறிட்டு அலறினாள். கதவு லேசாகத்தான் சாத்தியிருந்தது. அவள் அலறல் சத்தம் வெளியே பயங்கரமாய் கேட்டது. அக்கம் பக்கத்தவர்கள் எல்லாம் என்ன என்ன என்று ஓடிவந்துவிட்டார்கள். புவனா அழுது கொண்டிருந்தாள். திருதிருவென விழித்துக் கொண்டிருந்த அவனைப் பார்த்ததுமே என்ன நடந்திருக்கும் என அங்கிருந்தவர்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அவனை அடிப்பதற்காகச் சுற்றி நெருங்கி வந்தார்கள். அவள், “அவரை எதுவும் செஞ்சிடாதீங்க பிளீஸ். போலீசு கூப்பிடுங்க” என்றாள்.

அன்றிரவு லாக்கப்பில் அடைக்கப்பட்டு, மறுநாள் கோர்ட்டில் நீதிபதி முன் நிறுத்தப்பட்டான். அவனைப் பதினைந்து நாள் காவலில் வைக்கும்படி நீதிபதி உத்தரவிட்டார். போலீசார் அவனை ஜெயிலுக்கு அழைத்துப் போனபோது ஒரு விசித்திரமான எதிர்பார்ப்பு ஏற்பட்டது. அவன் மனக் குரல் ஏதாவது சொல்கிறதா என உற்றுக் கேட்டான். அது எதுவும் சொல்லவில்லை. உறுமி உறுமிச் செல்லும் ஜீப்பின் சத்தம் மட்டும் அவன் காதில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

குமாரசுந்தன் <kumaarananthan@gmail.com>

ஏ. பீம்சிங்கும் தமிழ்சினிமாவின் மெலொடிராமாவின் ஆன்மாவும்

- சொர்ணவேல்

தமிழ் சினிமாவின் புனித உணர்ச்சிகள் பெரும்பாலும் பெருமழை வெள்ளமெனப் பெருக்கெடுத்து ஓடும் இடங்களில், ஏ. பீம்சிங் என்ற பெயர் ஒரு குறிப்பிட்ட துயரார்ந்த தாக்கத்துடன் ஒலிக்கிறது. அவர் வெறும் ஒரு இயக்குநர் மட்டுமல்ல, மனித உணர்ச்சிகளின் கட்டிடக் கலைஞர், ஒரு தலைமுறையினரின் மற்றும் அதற்கப்பாலும் உள்ளவர்களின் இதயங்களைத் தொட்ட கதைகளைத் திறம்பட பின்னியவர். அவரது திரைப்படங்கள், சொல்லப்படாத தியாகங்களின் அமைதியான வேதனையிலிருந்து குடும்ப மறு இணைவுகளின் உணர்ச்சியூர்வமான விடுதலை வரை, பல்வேறு உணர்வுகளுக்கான செல்லுலாய்ட் சாலைகளாக இருந்தன, அவை கூட்டு மனசாட்சியில் அழியாத முத்திரையைப் பதித்தன. அவரது குடும்பத்தை மையமாக கொண்ட திரைப்படங்களின் நீடித்த ஆற்றல், தமிழ் பண்பாட்டின் மீதான அவரது ஆழ்ந்த புரிதலுக்கு ஒரு சான்றாக நிற்கிறது. அவர் அன்றாட வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சிகள், துக்கங்கள் மற்றும் தார்மீக சங்கடங்களைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகளை, மெலோடி ராமாவின் ஆற்றல்வாய்ந்த லென்ஸ் மூலம் விரிவாக்கிக் காட்டினார்.

அக்டோபர் 15, 1924 அன்று ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் திருப்பதியில் பிறந்த ஏ. பீம்சிங், 1940களின் பிற்பகுதியில் புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன்-பஞ்ச இரட்டையர்களின் கீழ் ஒரு உதவி எடிட்டராக இருந்து, பின்னர் தானாகவே ஒரு புகழ்பெற்ற இயக்குநராக உருவான ஒரு சினிமா பயணத்தைத் தொடங்கினார். அவரது இயக்கத்தின் களம் பரந்திருந்தது, தமிழ், இந்தி, தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் உள்ளிட்ட பல இந்திய மொழிகளில் பரவியிருந்தது. 1949 முதல் ஜனவரி 16, 1978 அன்று சென்னையில் அவர் இறக்கும் வரை அவரது வளமான வாழ்க்கை, இந்திய சினிமாவின் 'பொற்காலம்' என்று

பெரும்பாலும் கொண்டாடப்படும் ஒரு காலகட்டத்துடன் ஒத்திசைந்தது, இது அவர் சிறந்த விளங்கிய பிரமாண்டமான, உணர்ச்சிவெழுச்சி மிகுந்த கதைகளுக்கு, குறிப்பாக வளமான காலமாக இருந்தது. பீம்சிங் இந்த பல்வேறு மொழி நிலப்பரப்புகளில் திரைப்படங்களை இயக்கி, குறிப்பிடத்தக்க பன்முகத்தன்மையைக் காட்டினாலும், அவரது கலை ஆன்மா, தமிழ் சினிமாவில், அதன் மிக ஆழமான வெளிப்பாட்டையும் நீடித்த பாரம்பரியத்தையும் கண்டது. அவரது மிக முக்கியமான பங்களிப்புகள், குறிப்பாக, மிகவும் கொண்டாடப்பட்ட ‘ப’ வரிசைத் திரைப்படங்கள், தமிழ் கலாச்சார உணர்வுகள், சினிமா மரபுகளில் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கின்றன. சிவாஜி கணேசன், இ சை ய மை ப் ப ர ள ர் க ள் விஸ்வநாதன்-ராமமூர்த்தி, பாடலாசிரியர் கண்ணதாசன் போன்ற ஜாம்பவான்களுடனான முக்கிய ஒத்துழைப்புகளால் வகைப்படுத்தப்பட்ட

தமிழ் சினிமாவில் அவரது விரிவான பணி, அவரது அடையாளத்தின் அடித்தளத்தை உருவாக்கியது. இந்த தமிழ் வெற்றிப் படங்களில் பலவற்றை இந்தியில் வெற்றிகரமாக ‘ரீமேக்’ செய்யும் திறன் அவரது சினிமா கதைசொல்லலின் பரந்த புரிதலைக் காட்டியது, ஆனாலும் அவரது கதைகளின் தமிழ் இதயமே வலிமையாக துடித்தது. திரைப்பட வரலாற்றில் அவரது தனித்துவமான இடத்தை அது உறுதி செய்தது.

‘மெலோட்ராமா’: இசையும் கண்ணீரும்

‘மிகை நாடகம்’ என்று பொதுவாக அறியப்படும் ஒரு கலை வடிவம், ‘மெலோட்ராமா’. ஆனால், அதன் பெயரின் வேர்ச் சொற்களைத் தேடிச் சென்றால்,

மெலோடிராமாவின் மேதை ஏ. பீம்சிங்

அது நம்மை இசையின் மென்மைக்கும் நாடகத்தின் கம்பீரத்திற்கும் அழைத்துச் செல்கிறது. கிரேக்க மொழியில் 'மெலோஸ்' எனும் இன்னிசையும் பிரெஞ்சு மொழியில் 'டிராம்' எனும் நாடகமும் கைகோத்து உருவானதே 'இசை நாடகம்'. இதுவே அதன் பிறப்பின் பொருள்.

உணர்ச்சிகளின் பேரலைகள் கரையை உடைத்து வெளிப்படுவது இதன் இயல்பாக இருந்தாலும், இதன் ஆன்மாவோ இசையால் ஆனது. எனவே, 'மிகை நாடகம்' என்பது அதன் குணத்தை விவரித்தாலும், 'இசை நாடகம்' என்பதே அதன் வேருக்கு நாம் செய்யும் உண்மையான மரியாதை. இரண்டும் ஒரே நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போன்றவை.

இந்தியத் திரையுலகில், குறிப்பாக 1940 முதல் 1970 வரையிலான ஸ்டுடியோக்களின் பொற்காலத்தில், 'மெலோட்ராமா' ஒரு பெரும் சக்தியாகவே தழைத்தோங்கியது. குடும்ப உறவுகளின் சிக்கல்களையும் மனித மனங்களின் ஆழமான உணர்ச்சிப் போராட்டங்களையும் தன் கதைக் கருவாக்கி, கோடிக்கணக்கான ரசிகர்களின் இதயங்களில் நீங்கா இடம் பிடித்தது.

இந்த உணர்ச்சிமிகு நாடகப் பாணியின் மணிமகுடமாக, ஏ. பீம்சிங் அவர்களின் இயக்கத்தில் 1959-ல் வெளிவந்த 'பாகப்பிரிவினை' திரைப்படம் இன்றும் சாட்சியாய் நிற்கிறது. அது மெலோட்ராமாவின் இலக்கணங்களையும் அதன் கதை மரபுகளையும் தன் ஒவ்வொரு காட்சியிலும் சுமந்து நிற்கும் காலத்தால் அழியாத காவியம்.

மெலோட்ராமாவின் கதைப் பின்னல், ஒரு பிரவாகம் போன்றது. அதன் பாதையை பீட்டர் புருக்ஸ், லின்டா வில்லியம்ஸ், இரா பாஸ்கர் போன்ற திரைத்துறை மேதைகள் அழகாக விளக்குகின்றனர்.

பிரபல இலக்கியத் திறனாய்வாளர் பீட்டர் புருக்ஸ், தனது 'தி மெலோடிராமேடிக் இமேஜினேஷன்' (The Melodramatic Imagination) நூலில், மிகை நாடகப் பாங்கு எனப்படும் சித்தரிப்பு முறைக்கும், சமூகம் சமய நம்பிக்கைகளிலிருந்து விலகிச் சென்றதற்கும் உள்ள ஆழமான தொடர்பை விளக்குகிறார். புருக்ஸின் கூற்றுப்படி, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஏற்பட்ட பிரெஞ்சுப் புரட்சி, அறிவொளிக் காலத்திற்குப் பிறகு, மேற்கத்திய சமூகங்களில் சமயம் மற்றும் கடவுளின் மையப்பங்கு குறையத் தொடங்கியது. இந்தச் சூழலை அவர் 'புனிதத்திற்குப் பிந்தைய உலகம்' (Post-Sacral World) என்று குறிப்பிடுகிறார். அதாவது, எது சரி, எது தவறு என்பதைத் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக மதம் இல்லாத ஒரு காலகட்டம்.

இந்த வெற்றிடத்தை நிரப்பும் ஒரு கலை வடிவமாகவே இந்த மிகை நாடகப் பாங்கு உருவானது. முன்பு மதம் போதித்த நீதி, நேர்மை, பாவம், புண்ணியம் போன்ற கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த ஒரு புதிய தளம் தேவைப்பட்டது. இந்த மிகை நாடகப் பாங்கிலான நாடகங்களும் புதினங்களும் இந்த தேவையைப் பூர்த்தி செய்தன. அவை மிகைப்படுத்தப்பட்ட உணர்ச்சிகள், திடீர் திருப்பங்கள், தீய சக்திக்கு எதிராகப் போராடும் அப்பாவி கதைமாந்தர்கள் மூலம் நீதியை நிலைநாட்டின.

புருக்ஸ் இதை 'ஒழுக்கத்தின் மறைபொருள்' (Moral Occult) என்று விவரிக்கிறார். அதாவது, புனித நூல்களுக்குப் பதிலாக, அன்றாட வாழ்வில் வெளிப்படும் உணர்ச்சிபூர்வமான நாடகத் தருணங்களில் இருந்தே நல்லது கெட்டதுக்கான அர்த்தங்கள் தேடப்பட்டன. மிகை நாடகப் பாங்கு, தனது உச்சகட்ட உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் மூலம், இந்த மறைந்திருக்கும் ஒழுக்க விதிகளைப் பார்வையாளர்களுக்குப் புரிய வைத்தது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், பீட்டர் புருக்ஸின் பார்வையில், இந்த மிகை நாடகப் பாங்கு என்பது வெறும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பான கலை வடிவம் மட்டுமல்ல; அது சமயம் தன் பிடியை இழந்த ஒரு உலகில், ஒழுக்கத்தையும் நீதியையும் கண்டடைய மனித சமூகம் மேற்கொண்ட ஒரு முக்கியமான முயற்சியாகும்.

'மெலோட்ராமா' தொடக்கத்தில் நிலவும் ஒரு அமைதிப் பூங்காவில் ஆரம்பிக்கிறது. பின்னர், எதிர்பாராத ஒரு புயல் போல சிக்கல்களும் பிரிவுகளும் அந்த அமைதியைச் சிதைக்கின்றன. இறுதியாக, அந்தப் புயல் ஓய்ந்து, நீதி நிலைநாட்டப்பட்டு, உறவுகள் மீண்டும் ஒன்றிணைந்து, வாழ்க்கை தன் ஒழுங்கிற்குத் திரும்புவதில் கதை முற்றுப்பெறுகிறது. இந்த அமைதி - சிதைவு - மீட்சி எனும் பயணமே, மெலோட்ரமாவின் அழியா வசியமாகும்.

'மெலோட்ராமா' கதை பெரும்பாலும், ஒரு குடும்பம் அல்லது நெருங்கிய சமூகத்திற்குள் மையப்படுத்தப்பட்ட ஆரம்ப அமைதி, மகிழ்ச்சி அல்லது ஸ்திரத்தன்மையை நிறுவுவதன் மூலம் தொடங்குகிறது. 'பாகப்பிரிவினை'யில், இந்த ஆரம்ப கட்டம் ஒரு கூட்டு குடும்பத்தின் இணக்கமான சகவாழ்வின் மூலம் தெளிவாக சித்தரிக்கப்படுகிறது, இது இரண்டு சகோதரர்கள் மற்றும் அவர்களது உறவினர்களைக் கொண்டது. அவர்கள் தங்கள் மூதாதையர் வீட்டில் திருப்தியுடன் வசிக்கின்றனர். இந்த பிரிக்க முடியாத ஒற்றுமையின் ஒரு ஆற்றல் மிகுந்த குறியீடு படத்தின் ஆரம்பத்தில் வழங்கப்படுகிறது: ஒரு பாரம்பரிய பண்டிகை உணவான பொங்கலை ஒன்று சேர்ந்து அவரவர் குடும்ப பாணைகளில் சமைக்க கூடுகிறது. இந்த செயல் அவர்களின் கூட்டு அடையாளம் மற்றும் பரஸ்பர சார்புநிலையை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. பல 'மெலோட்ராமா'க்களில், ஒரு குடும்ப புகைப்படம் அடிக்கடி இதேபோன்ற குறியீட்டு செயல்பாட்டைச் செய்கிறது, இங்கு தமிழ் பண்பாடு அடையாளமான பொங்கல் மைய குடும்பத்தின் ஆரம்ப மகிழ்ச்சியையும் ஒற்றுமையையும் பிரதிபலிக்கிறது.

இந்த நிறுவப்பட்ட அமைதி ஒரு குறிப்பிட்ட தூண்டுதல் நிகழ்வு அல்லது பெரும்பாலும், ஒரு புதிய, சீர்குலைக்கும் கதாபாத்திரத்தின் வருகையால் தவிர்க்க

இசையும் கண்ணீரும்

முடியாமல் சீர்குலைக்கப்படுகிறது. இந்த ஊடுருவல் மோதல்கள், தவறான புரிதல்கள் மற்றும் இறுதியில், குடும்ப அலகிற்குள் ஒரு பிளவு அல்லது முறிவுக்கு வழிவகுக்கிறது. 'பாகப்பிரிவினை'யில், இந்த முறிவுக்கு சிங்கப்பூரிலிருந்து வரும் மைத்துனர் சிங்காரம் காரணகர்த்தாவாக அமைகிறார். அவரது இருப்பு குடும்ப அமைதியை சிதைத்து, பிரிவினையின் விதைகளை நயவஞ்சகமாக விதைக்கிறது. விளைவுகள் கடுமையாக உள்ளன: மூதாதையர் வீடு பிரிக்கப்படுகிறது, இது சகோதரர்களுக்கு இடையில் திறந்திருக்கும் உணர்ச்சிப் பிளவின் உடல் வெளிப்பாடாகும். இப்போது பிரிக்கப்பட்ட இரண்டு குடும்பங்களும் தனித்தனி பாணைகளில் பொங்கல் சமைக்கும் உருக்கமான காட்சி, பொதுவாக படத்தின் இடைவேளைக்கு அருகில், பிரிவின் ஆழத்தையும் அவர்களின் முந்தைய ஒற்றுமையின் இழப்பையும் கூர்மையாக குறிக்கிறது.

ஒரு மெலோட்ரமாவின் முடிவு பொதுவாக இந்த மோதல்களைத் தீர்ப்பது மற்றும் குடும்பம் அல்லது சமூகத்திற்கான ஸ்திரத்தன்மைக்குத் திரும்புவதை உள்ளடக்கியது. இந்தத் தீர்மானம் பெரும்பாலும் முறிவின் போது அச்சுறுத்தப்பட்ட சமூக அல்லது குடும்ப விழுமியங்களை வலுப்படுத்துகிறது. 'பாகப்பிரிவினை'யில், சிங்காரத்தின் தீய எண்ணங்கள் முழுமையாக அம்பலப்படுத்தப்பட்ட பிறகு, பிரிந்த குடும்பம் மீண்டும் இணைகிறது. இது கிராமத்திலிருந்து அவரை வெளியேற்றுவதற்கு வழிவகுக்கிறது. அவர்களின் பிரிவின் கடுமையான சின்னமாக நின்றிருந்த சுற்றுச்சுவர் இடிக்கப்படுகிறது. குடும்ப நல்லிணக்கத்தின் மறுசீரமைப்பு மீண்டும் ஒன்றுசேர்ந்து தங்கள் பாணைகளில் பொங்கல் சமைக்கும் கூட்டுச் செயலால் குறிக்கப்படுகிறது. இது கதையை முழு வட்டத்திற்கு கொண்டுவருகிறது. இந்த மறு இணைப்பு

சில நேரங்களில் ‘மெலோட்ராமா’க்களில் பிரிந்த குடும்பம் மீண்டும் ஒரு குழு புகைப்படத்திற்காக கூடுவதன் மூலம் சுட்டப்படுகிறது. இது அவர்களின் புதுப்பிக்கப்பட்ட ஒற்றுமையைக் குறிக்கிறது. இவ்வாறு, ‘பாகப்பிரிவினை’யில், உணவு, குறிப்பாக பொங்கல் தயாரித்தல் மற்றும் பகிர்தல், குடும்ப ஒற்றுமை, வலிமிகுந்த பிரிவினை மற்றும் இறுதியில், மகிழ்ச்சியான நல்லிணக்கம் ஆகியவற்றின் முக்கியமான தருணங்களைக் குறிக்கும் ஒரு ஆற்றல்வாய்ந்த மற்றும் தொடர்ச்சியான குறியீடாக செயல்படுகிறது.

மெலோட்ராமாவில் ஆழமான கதைகள்

சிறந்த மற்றும் நீடித்த ‘மெலோட்ராமா’க்கள் பெரும்பாலும் மேற்பரப்பில் எளிதில் புலப்படும் கதைக்களத்திற்கு அடியில் மற்றொரு, ஆழமான கதை அல்லது ஒரு இணையான கருப்பொருள் பிரச்சினையைக் கொண்டுள்ளன. ‘பாகப்பிரிவினை’ இந்த சிறப்பியல்பு அர்த்த அடுக்குகளுக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

படத்தின் முதன்மை, வெளிப்படையான கதை, ஒரு கூட்டுக் குடும்பம் அனுபவிக்கும் உணர்ச்சி உச்சங்களையும் தாழ்வுகளையும் மையமாகக் கொண்டுள்ளது. இரண்டு சகோதரர்களின் குடும்பங்களுக்கு இடையில் எழும் கருத்து வேறுபாடு, அவர்களின் அடுத்தடுத்த பிரிவினை, இந்த பிரிவினால் ஏற்படும் ஆழ்ந்த துக்கம், சிரமங்கள் மற்றும் அவர்களின் இறுதி, உணர்ச்சிகரமான மறு இணைப்பு ஆகியவற்றை விவரிக்கும் உணர்ச்சிகரமான சம்பவங்களின் தொடர் மூலம் கதையாடல் நகர்கிறது. இந்த மேற்பரப்பு கதை குடும்ப பிணைப்புகள் மற்றும் மோதல்களின் தொடர்புடைய சித்தரிப்பு மூலம் பார்வையாளர்களை ஈடுபடுத்துகிறது.

மேற்பரப்புக் கதைக்கு அடியில், ‘பாகப்பிரிவினை’ ஒரு ஆழமான கருப்பொருளை ஆராய்கிறது: அது பாரம்பரிய கிராமப்புற விழுமியங்களுக்கும் நவீன தொழில்மயமாக்கலின் ஊடுருவலுக்கும் இடையிலான பதற்றம்.

படத்தில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள கூட்டுக் குடும்பம், வெறும் உறவுகளின் தொகுப்பு மட்டுமல்ல. அது ஒத்துழைப்பு, பகிர்தல் மற்றும் சமூக நல்லிணக்கம் ஆகியவற்றால் கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு பாரம்பரிய விவசாய வாழ்க்கை முறையின் அடையாளமாகும். அவர்கள் ஒன்றாகப் பொங்கல் கொண்டாடுவது இந்த ஒற்றுமையின் தெளிவான குறியீடாக அமைகிறது.

சிங்காரம் கதாபாத்திரம் வெளிப்புற சக்திகளின் தூண்டுதலால் ஏற்படும் எதிர்மறை மாற்றத்தைக்

குறிக்கிறது. அவரது பேராசையும் சூழ்ச்சியும் தனிநபர்வாதம் மற்றும் சுயநலம் போன்ற நவீனத்துவத்தின் கூறுகளாகப் பார்க்கப்படலாம். கிராமத்தின் கூட்டு மனப்பான்மையை சீர்குலைத்து, தனிப்பட்ட லாபத்திற்காக குடும்பத்தைப் பிரிக்க அவர் முயற்சிப்பது, பாரம்பரிய சமூக அமைப்பின் மீது நவீனத்துவத்தின் தாக்கத்தைச் சுட்டுகிறது.

குடும்பத்தின் பிரிவினை என்பது வெறும் உணர்ச்சிகரமான நிகழ்வு மட்டுமல்ல. இது பாரம்பரிய கிராம சமூகத்தின் சிதைவையும் குறிக்கிறது. இரு குடும்பங்களுக்கு இடையில் கட்டப்பட்ட சுவர், தனிமனிதர்களிடையே மட்டுமல்ல, சமூகத்திற்குள்ளும் எழும் பிரிவினைகளின் குறியீடாகவும் இருக்கிறது.

இறுதியில், குடும்பம் மீண்டும் ஒன்றிணைந்து, அந்தச் சுவரை இடிப்பது, சுயநல நவீனத்துவத்தின் மீதான பாரம்பரிய சமூக விழுமியங்களின் வெற்றியைக் குறிக்கிறது. அவர்கள் மீண்டும் ஒன்றாகப் பொங்கல் சமைப்பது, கூட்டு வாழ்க்கை முறை மற்றும் விவசாய மரபுகளின் முக்கியத்துவத்தை மீண்டும் உறுதிப்படுத்துகிறது. இது கிராமப்புற சமூகத்தின் ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் தொடர்ச்சிக்கு அடிப்படையானது என்பதை படம் உணர்த்துகிறது.

இவ்வாறு, ‘பாகப்பிரிவினை’ திரைப்படம் ஒரு குடும்பத்தின் கதையைக் கூறுவது போல் தோன்றினாலும், அது 1950-களின் இறுதியில் இந்தியா எதிர்கொண்ட ஒரு பரந்த சமூக மாற்றத்தை ஆழமாக விவாதிக்கிறது. கிராமப்புற விவசாய சமூகங்கள் நவீனமயமாக்கலின் சவால்களை எதிர்கொண்டபோது ஏற்பட்ட பதட்டங்களையும், பாரம்பரிய விழுமியங்களைப் பாதுகாப்பதன் முக்கியத்துவத்தையும் இப்படம் திறம்பட சித்தரிக்கிறது. இந்த ஆழமான கருப்பொருள் அடுக்குதான் ‘பாகப்பிரிவினை’யை ஒரு காலத்தால் அழியாத கிளாசிக் திரைப்படமாக நிலைநிறுத்துகிறது.

கூட்டுக்குடும்ப பிளவின் மேற்பரப்பு கதைக்கு அடியில், ‘பாகப்பிரிவினை’ நவீனத்துவத்தின் ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறைகளில் அதன் பன்முக விளைவுகள் என்ற ஆழ்ந்த, பெரும்பாலும் அமைதியற்ற கருப்பொருளைக் கையாள்கிறது. சிங்காரத்தின் கதாபாத்திரம், இந்த ஆக்கிரமிப்பு நவீனத்துவத்தின் ஒரு முக்கிய பிரதிநிதியாக வெளிப்படுகிறது. பரபரப்பான நவீன நகரமான சிங்கப்பூரிலிருந்து அவரது வருகை, பாரம்பரிய கிராம வாழ்க்கையின் நிறுவப்பட்ட தாளகதிகளுக்குள் ஒரு புதிய, சில வழிகளில் அன்னிய, கலாச்சாரத்தின் தலையீட்டைக் குறிக்கிறது. சிங்காரத்தின் மேற்கத்திய தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களுக்கான

கண்மூடித்தனமான பாராட்டு மற்றும் (பெரிய பொருள்சார்ந்த பலன்களை அளிக்காத) இடலிகளை உழைப்புடன் தயாரிப்பது போன்ற பாரம்பரிய தமிழ் பழக்கவழக்கங்களை கேலி செய்வது, பாரம்பரியத்திற்கும் நவீனத்துவத்திற்கும் இடையில் ஒருநுட்பமான ஆனால், தொடர்ச்சியான மோதலை உருவாக்குகிறது. அவரது செயல்களும் அணுகுமுறைகளும் மறைமுகமாகவும் வெளிப்படையாகவும் குடும்பத்தின் பழமைவாதக் கொள்கைகளையும் ஒற்றுமை மற்றும் சமூக ஒற்றுமை குறித்த ஆழ்ந்த மதிப்பீடுகளையும் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றன. இந்த கீழ்நோக்கி கதை சிங்காரத்தின் கொடியதிட்டங்கள் அம்பலப்படுத்தப்பட்டு கிராமத்திலிருந்து அவமானகரமாக வெளியேற்றப்படுவதன் மூலம் முடிவுக்கு வருகிறது. இவ்வாறு, எம்.எஸ். சொலைமலையின் திறமையான எழுத்திலும், ஏ. பீம்சிங்கின் உணர்திறன் மிக்க இயக்கத்திலும், மேற்பரப்பு மற்றும் அடித்தள கதைகள் இறுதி காட்சியில் திருப்திகரமாக ஒன்றிணைகின்றன. இந்த ஒன்றிணைவின் மூலம், பாரம்பரிய குடும்ப அமைப்பு வெளிப்புற ஆற்றல்களால் முன்வைக்கப்படும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சவாலை எதிர்கொள்கிறது; மற்றும் அதன் பின்னடைவின் மூலம் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதின் நீடித்த முக்கியத்துவத்தை மீண்டும் உறுதிப்படுத்துகிறது. 'தங்கத்திலே ஒரு குறை,' 'தேரோடும் எங்கள்,' 'தலையாம்பூ முடிச்சு,' 'என் பிறந்தாய் மகனே' போன்ற உருக்கமான பாடல்களால் படத்தின் மெலோஸ் அல்லது இசை கூறு கணிசமாக வளப்படுத்தப்படுகிறது, இது வெற்றிகரமான மெலோட்ரமாவின் உணர்ச்சி தாக்கம் மற்றும் கருப்பொருள் ஆழத்தை பெருக்குகிறது.

நவீனத்துவம் போன்ற ஆற்றல்களின் இருவேறுபட்ட சித்தரிப்பு

மெலோட்ரமாவின் சிறப்பியல்பு கூறுகள்

மெலோட்ரமாவின் ஒரு முக்கிய மற்றும் பெரும்பாலும் விவாதிக்கப்படும் அம்சம், முக்கியமான கதை திருப்பங்களை இயக்க அல்லது தீர்க்க முடியாததாகத் தோன்றும் சிக்கல்களைத் தீர்க்க எதிர்பாராத தற்செயல் நிகழ்வுகளை நம்பியிருப்பது. சில சமயங்களில், இந்த தற்செயல் நிகழ்வுகள் 'தெய்வீக தலையீட்டை'க் குறிக்கும் வகையில் சித்தரிக்கப்படுகின்றன, இது தவறுகளை சரிசெய்யும் அல்லது மறு இணைவுகளை எளிதாக்கும் ஒரு 'டியூஸ் எக்ஸ் மகினை' - வணிக சினிமா திரைக்கதையாடல் எனும் இயந்திரத்திலிருந்து சிக்கல் தீர்த்து வைக்க திடீரென்று உதிக்கும் ஆபத்தானவன்.

நவீனத்துவம் மற்றும் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்கள் போன்ற புதிய சமூக ஆற்றல்கள் பெரும்பாலும் 'மெலோட்ரமா'க்களில் குறிப்பிடத்தக்க இருவேறுபட்ட தன்மையுடன் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. இந்த ஆற்றல்கள் பெரும்பாலும் நன்மை பயக்கும் முன்னேற்றம் மற்றும் தீங்கு விளைவிக்கும் விளைவுகளுடன், நல்லது மற்றும் கெட்டது இரண்டையும் இணைத்தே கொண்டுவரும் இரட்டைத் திறனைக் கொண்டிருப்பதாகக் காட்டப்படுகின்றன. 'பாகப்பிரிவினை'யில், நவீனத்துவத்தின் மற்றொரு ஆற்றல்வாய்ந்த சின்னமான மின்சாரம், துல்லியமாக இந்த வகையான இருவேறுபட்ட தன்மையுடன் கையாளப்படுகிறது. புகழ்பெற்ற சிவாஜி கணேசன் சித்தரித்த கண்ணையன் கதாபாத்திரம், ஆரம்பத்தில் மின்சார அதிர்ச்சியால் தனது இடது கை மற்றும் கால்களின் செயல்பாட்டை இழக்கிறது, இது அவரை ஊனமுற்றவராகவும் மற்றவர்களை சார்ந்தவராகவும் ஆக்கும் ஒரு விபத்து. இந்த சம்பவம் நவீன தொழில்நுட்பத்தின் சாத்தியமான ஆபத்துகள் மற்றும் அழிவு ஆற்றலை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இருப்பினும், படத்தின் உச்சக்கட்டத்தில் ஒரு வியத்தகு திருப்பத்தில், கண்ணையன் ஒரு சர்க்கஸ் கூடாரத்தில் எதிர்கொள்ளும் மற்றொரு, மிகவும் தற்செயலான மின்சார அதிர்ச்சியின் மூலம் அதே கையில் பாயும் மின்சாரத்தினால் மீண்டும் தனது இடது பக்கத்தில் இழந்த உணர்வுகளை பெறுகிறார். இந்த நிகழ்வு ஒரு உன்னதமான 'டியூஸ் எக்ஸ் மகினை' ஆக செயல்படுகிறது. இங்கே, அவரை முடக்கிய மின்சாரத்தின் அதே ஆற்றல் அவரது மறுசீரமைப்பின் முகவராகவும் மாறுகிறது. இது நவீன ஆற்றல்களின் முரண்பாடான மற்றும் சிக்கலான தன்மையை முன்வைக்கிறது. மேலும், இந்த அதிசய மீட்பு ஒரு தீவிர நெருக்கடியின் போது நிகழ்கிறது: அவர் தனது குழந்தையை ஒரு முரட்டு யானையிடமிருந்து காப்பாற்றி அந்த சர்க்கஸ் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே

சிங்காரம் வழியாக நவீனத்துவத்தின் ஊடுருவல்

சிங்காரத்தின் சூழ்ச்சிகளை முறியடிக்கிறார். இந்த சம்பவங்களின் சங்கமம், ‘மெலோட்ராமா’வின் உச்சக்கட்ட உணர்வுகளுக்கு, நிகழ்வுகளின் கோர்வையான, சர்க்கலை காத்திரமான வெளியாக கட்டமைக்கிறது. இது உந்தப்பட்ட உணர்வுகளுடன் சாத்தியமற்ற, ஆனால், கருப்பொருள் ரீதியாக குறிப்பிடத்தக்க தீர்வுகளை இணைக்கிறது.

இவ்வாறு, ‘பாகப்பிரிவினை’ அதன் மேற்பரப்பில் ஒரு உணர்ச்சிகரமான குடும்பக் கதையை திறமையாகக் சொல்லிச் செல்கிறது. அதே நேரத்தில் நவீனத்துவத்தின் வருகை, பாரம்பரிய மதிப்புகள், சமூக கட்டமைப்புகளில் அதன் சிக்கலான தாக்கம் போன்ற ஆழ்ந்த சமூகப் பிரச்சினைகளை கூடவே ஆராய்கிறது. அதன் தெளிவான, அழுத்தமான கதை அமைப்பு, உணர்ச்சிகரமான காட்சிகள், குறியீடுகளின் வளமான பயன்பாடு, தற்செயல் நிகழ்வுகளின் மூலோபாய சித்தரிப்பு, சமூக மாற்றத்தின் ஆழமான பகுப்பாய்வு ஆகியவற்றின் மூலம், ‘பாகப்பிரிவினை’ சினிமாவின் நிலப்பரப்பில் மெலோட்ராமாவின் ஆற்றல் மற்றும் சிக்கலான தன்மைக்கு ஒரு வளமான, என்றும் எதிரொலிக்கும், நீடித்த உதாரணமாக உள்ளது.

பாகப்பிரிவினையில் நாம் பார்த்த மாதிரி உணர்ச்சிப் பெருங்கதை (Melodrama) என்பது வெறும் மிகைப்படுத்தப்பட்ட உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு மட்டுமல்ல; அது சமூகத்தின் சிக்கலான முரண்களையும் வரலாற்று மாற்றங்களையும் மனித உறவுகளின் ஆழத்தையும் ஆராயும் ஆற்றல்மிக்க ஒரு கலை வடிவமுமாகும். சிறந்த உணர்ச்சிப் பெருங்கதைகள், காணாளர்களை உடனடியாக ஈர்க்கும் ஒரு ‘மேற்பரப்புக் கதைக்கு’ அடியில், ஒரு ஆழமான சமூக அல்லது மெய்யியல் சார்ந்த ‘அடித்தளக் கதையை’

கொண்டிருக்கும். இந்த இரு அடுக்குகளும் இணையும்போது, அந்தப் படைப்பு காலத்தால் அழியாத ஒன்றாக மாறுகிறது.

நவீனத்துவம் போன்ற ஆற்றல்களின் இருமுகச் சித்திரம்

பாகப்பிரிவினை எடுத்துரைப்பது போலவே உணர்ச்சிப் பெருங்கதைகளின் உலகில், நவீனத்துவம் போன்ற புதிய ஆற்றல்கள் ஒன்றை முகம் கொள்வதில்லை. அவை, அமுதமும் நஞ்சும் கலந்ததொரு கலவையாகவே சித்தரிக்கப்படுகின்றன; ஒருபுறம் முன்னேற்றத்தின் பேரொளியைப் பாய்ச்சுகையில், மறுபுறம் பாரம்பரியத்தின் ஆணிவேர்களை அரிக்கும் காடியாகவும் (acid) அவை உருவெடுக்கின்றன.

இந்தக் கோட்பாடுகளை, வெவ்வேறு பண்பாட்டுப் பின்னணிகளைக் கொண்ட சிறந்த திரைப்படங்களின் மூலம் நாம் ஆராயலாம்.

கான் வித் தி விண்ட் (1939): ஒரு யுகத்தின் வீழ்ச்சி

மேற்பரப்புக் கதை: அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போரின் பின்னணியில், ஸ்கார்லெட் ஓ’ஹாராவின் காதலும் அவரது வாழ்வுப் போராட்டமுமே படத்தின் மையம். தன் காதலன் ஆஷ்லியை அடைய முடியாத விரக்தியிலும், போரினால் ஏற்படும் பேரழிவுகளுக்கு மத்தியிலும், ஸ்கார்லெட் தன் குடும்பத்தையும் நிலத்தையும் காப்பாற்றப் போராடுகிறாள். இந்தக் கொந்தளிப்பான பயணத்தில் அவளுக்குத் துணையாகவும், அவளைச் சவால் செய்பவராகவும்

ரெட்ட் பட்லர் வருகிறார். ரெட்ட் பட்லர், போலித்தனமற்ற நடப்பியல்வாதியாகவும், சமூக விதிகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாத புரட்சியாளனாகவும், அதே சமயம் ஸ்கார்லெட்டின் மீது தீராத காதல் கொண்டவராகவும், வலம் வருகிறார்.

அடித்தளக் கதை: இந்தத் திரைப்படம், ஒரு யுகத்தின் முடிவையும் ஒரு புதிய உலகின் பிறப்பையும் பதிவு செய்கிறது. பண்ணையார் முறை, பிரபுத்துவ வாழ்க்கை முறை அடங்கிய ‘பழைய தெற்கு’ (Old South) போரினால் முற்றிலுமாக அழிகிறது. ஸ்கார்லெட், அந்த அழிவிலிருந்து மீண்டு வரும் புதிய, தன்னலம் மிக்க முதலாளித்துவப் பெண்ணின் குறியீடு. இறுதியில், ஸ்கார்லெட்டை விட்டு ரெட்ட் பட்லர் விலகும் கணம், படத்தின் மிக ஆழமான தருணமாகும். பல ஆண்டுகளாகத் தன் காதலைப் புறக்கணித்த ஸ்கார்லெட்டாலும் தங்கள் மகளின் மரணத்தாலும் அவரது உணர்வுகள் முற்றிலுமாக வற்றிப்போயிருந்தன. எனவே, அவர் சொல்லும் ‘உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், அன்பே, அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை’ (Frankly, my dear, I don’t give a damn) என்ற வரி, கோபத்தின் வெளிப்பாடல்ல; அது உணர்வுகள் வற்றிப்போன ஒரு மனிதனின் வெறுமையின் குரல். இந்தத் தனிப்பட்ட சோர்வு, ஒரு பரந்த குறியீட்டு அர்த்தத்தையும் பெறுகிறது. போரில் தோற்று, தன் இலட்சியங்கள் அனைத்தையும் இழந்த ‘பழைய தெற்கு’ என்ற யுகத்தின் ஒட்டுமொத்த சோர்வையும் நம்பிக்கையின்மையையும் இது குறிக்கிறது. இவ்வாறு, அந்த ஒற்றை வரி, ஒரு உறவின் முடிவையும் ஒரு யுகத்தின் முடிவையும் ஒருசேர அறிவிக்கிறது.

டைட்டானிக் (1997):

வர்க்கப் போராட்டத்தின் உருவகம்

மேற்பரப்புக் கதை: இது ஒரு உன்னதமான முக்கோணக் காதல் போராட்டம். கதையின் நாயகி ரோஸ், தன் வருங்காலக் கணவரான கால் ஹோக்லிக்கும், கப்பலில் சந்திக்கும் ஏழை ஓவியனான ஜாக் டாசனுக்கும் இடையில் சிக்கித் தவிக்கிறார். கால், செல்வம் மற்றும் சமூகத் தகுதி என்ற தங்கக் கூண்டையும்; ஜாக், உண்மையான காதல் மற்றும் விடுதலையையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்கள். ரோஸ் யாரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார் என்பதே கதையின் உணர்ச்சிப்பூர்வமான மையம்.

அடித்தளக் கதை: இந்தக் காதல் கதைக்கு அடியில், எட்வர்டியன் காலத்தின் கடுமையான வர்க்கப் போராட்டத்தைப் பற்றிய ஆழமான சமூகத் திறனாய்வு

அமைந்துள்ளது. டைட்டானிக் கப்பலே அந்த சமூகத்தின் ஒரு குறுக்குவெட்டுத் தோற்றமாகச் செயல்படுகிறது. முதல் வகுப்பு, மூன்றாம் வகுப்பு எனப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் அதன் அமைப்பு, வர்க்கப் பேதத்தின் குறியீடு. கப்பல் மூழ்கும்போது, உயிர் பிழைப்பதற்கான வாய்ப்பு கூட வர்க்கத்தின் அடிப்படையிலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. மூன்றாம் வகுப்புப் பயணிகள் இரும்புக் கதவுகளால் பூட்டப்படுகிறார்கள். எனவே, ரோஸ் ஜாக்கை தேர்ந்தெடுப்பது ஒரு காதல் முடிவு மட்டுமல்ல; அது தன்னை ஒடுக்கிய உயர் வர்க்கத்தையும் அதன் போலியான விழுமியங்களையும் முழுமையாக நிராகரிக்கும் ஒரு புரட்சிகரச் செயல். இறுதியில், ஜாக் இறந்தாலும், அவள் கால்வர்ட் (Calvert) என்பவரைத் திருமணம் செய்து, ஒரு முழுமையான வாழ்க்கையை வாழ்வது, அவள் பெற்ற விடுதலையின் சான்றாக அமைகிறது.

தேவதாஸ் (2002):

நவீனத்துவத்தின் பெருந்துயர்

மேற்பரப்புக் கதை: ஜமீன்தார் வீட்டுப் பிள்ளையான தேவதாஸ், தன் இளமைக்காலத் தோழி பார்வதியைக் காதலிக்கிறான். வர்க்க பேதம், குடும்ப கவுரவம் காரணமாக இவர்களது காதல் நிராகரிக்கப்பட, தேவதாஸ் தன்னைத்தானே அழித்துக்கொள்ளும் பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான். குடிக்கு அடிமையாகி, அன்பான நடன மங்கை சந்திரமுகியிடம் அடைக்கலம் தேடி, இறுதியில் தன் காதலியின் வீட்டு வாசலில் உயிரை விடுகிறான்.

அடித்தளக் கதை: பாரம்பரியத்திற்கும் நவீனத்துவத்திற்கும் இடையிலான மோதல். தேவதாஸின் கதை, ஒரு காதல் தோல்வி என்பதை விட, நவீனத்துவம் ஏற்படுத்திய ஆழமான உளவியல் மற்றும் சமூகக் கொந்தளிப்புகளின் பெருந்துயரமாகும். அவன் இரண்டு உலகங்களுக்கு இடையில் சிக்கி அழிக்கப்பட்ட ஒரு பாத்திரம். பாரம்பரிய உலகில் ஒரு நவீன மனிதன் தேவதாஸ். மேற்கத்தியக் கல்வி கற்க அனுப்பப்படுகிறான். சரத்சந்திரரின் மூல நாவலில் கல்கத்தாவிற்கும், சஞ்சய் லீலா பன்சாலியின் திரைப்படத்தில் லண்டனுக்கும் அவன் செல்வதாகக் காட்டப்படுவது. அவனுக்கும் அவனது பாரம்பரியச் சூழலுக்கும் இடையேயான தூரத்தையும் பண்பாட்டுப் பிளவையும் இன்னும் அதிகப்படுத்திக் காட்டுகிறது. அவன் தனிமனிதவாதம் மற்றும் காதல்திருமணம் போன்ற நவீன சிந்தனைகளுடன் திரும்புகிறான்.

அவனிடம், குடும்பத்தை எதிர்க்கும் நவீன ஆசை இருக்கிறது. ஆனால், பாரம்பரியத்தின் வேர்களை முழுமையாக அறுத்துக்கொள்ளும் துணிவு இல்லை. இந்த இரண்டு உலகங்களுக்கும் இடையில் ஒரு முடிவை எடுக்க முடியாமல் அவன் தவிக்கும் செயலற்ற நிலையே, அவனது வீழ்ச்சிக்கு முக்கியக் காரணமாகிறது. நவீன நாயகனின் செயலற்ற நிலை.

காதலை இழந்த பிறகு, தேவதாஸ் நவீனத்தின் மையமான நகரத்திற்குத் தப்பி ஓடுகிறான். அங்கே, அவன் தன்னைத்தானே அழித்துக்கொள்வது, ஒரு வகையான நவீன எதிர்ப்பாக மாறுகிறது. அவனது குடிப்பழக்கம், அவன் மாற்ற முடியாத ஒரு சமூக அமைப்பின் மீதான அவனது கோபத்தையும் கையாலாகாதத்தனத்தையும் வெளிப்படுத்தும் ஒரு கிளர்ச்சியாகும். அவனது சுய அழிவு, உள்நோக்கி செலுத்தப்பட்ட ஒரு வன்முறையாகிறது. ஒரு நவீன எதிர்ப்பு.

மேற்கண்ட ஆய்வுகளிலிருந்து, உணர்ச்சிப் பெருங்கதை என்பது கண்ணீரும் கவலையும் நிறைந்த ஒரு மேலோட்டமான கலை வடிவம் மட்டுமல்ல என்பது தெளிவாகிறது. அது, குடும்ப உறவுகள், வர்க்கப் போராட்டம், வரலாற்று மாற்றங்கள், பாரம்பரியம் மற்றும் நவீனத்துவம் இடையிலான மோதல் போன்ற ஆழமான கருப்பொருள்களை ஆராயும் ஆற்றல்மிக்க ஒரு ஊடகமாகும். மேற்பரப்புக் கதையின் உணர்ச்சிப் பெருக்கின் வழியே காணாளர்களை ஈர்த்து, அடித்தளக் கதையின் சமூகத் திறனாய்வின் மூலம் அவர்களைச் சிந்திக்க வைப்பதே, இந்தத் திரைப்படங்களின் காலத்தால் அழியாத வெற்றிக்குக் காரணம். அதற்கைய உணர்ச்சிப் பெருங்கதையின் மாஸ்டராக பீம்சிங் அவர்கள் இருந்தார்கள்.

பீம்சிங் குடும்ப மெலோடி ராமா

- அடுத்த இதழில்...

சொன்னவேல் <mswarnavel@gmail.com>

10ஆம் பக்கம் தொடர்ச்சி

தமிழக அரசியல் வரலாற்றில் தமிழக வெற்றிக் கழகம் பெற்றிருக்கின்ற இந்த மாபெரும் வெற்றியை ‘இன்ஸ்டாகிராம் புரட்சி’ என்று சொல்லுகின்றார்கள். அது இணையதளத்தில் அதிகமாக செயல்பட்டிருக்கின்ற இளைஞர்களாலும் குழந்தைகளாலும் சாத்தியமாகியிருக்கின்றது. திராவிடக் கட்சிகள் என்ற இரும்புக் கோட்டையை இன்ஸ்டாகிராம் நவீன அம்பு தகர்த்திருக்கின்றது. ஆனாலும், தவெக தேர்தல் பரப்புரையின் போது கொடுத்த வாக்குறுதிகளையும் ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்த பிறகு முதல்வர் கூறிய வாக்குறுதிகளையும் நிறைவேற்ற வேண்டிய தேவை இருக்கின்றது. உதாரணமாக பெண்களுக்கு மாதம் ரூ.2500, வேலையில்லா பட்டதாரிகளுக்கு ரூ. 4000, ஒவ்வொரு குடும்பத்தாருக்கும் ஆறு சமையல் எரிவாயு சிலிண்டர்கள் இலவசம், பெண்களுக்கு மாநிலம் முழுவதும் கட்டணம் இல்லாத பேருந்து பயணம், திருமணத்துக்கு ஒரு சவரன் தங்கம் மற்றும் பட்டு சேலை, பிறக்கும் குழந்தைகளுக்கு தங்க மோதிரம் போன்ற வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்ற முயற்சி எடுக்க வேண்டும். மக்களை ஆட்சி செய்வதில் நம்பகத்தன்மை உண்மையும் நேர்மையும் கொண்ட செயல்பாடுகள் வேண்டும். மக்களை மையப்படுத்திய திட்டங்கள், ஊழல்

மற்றும் லஞ்சம் இல்லாத நடவடிக்கைகள் இவை யாவும் எதிர்பார்ப்புகளாக மக்களின் மனதில் குவிந்து கிடக்கின்றன.

தவெக அமைத்து இருக்கின்ற அமைச்சரவையில் இளம் அமைச்சர்களும், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்திலிருந்து வந்த பலரும் பொறுப்பேற்றிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தோம் என்பதை மறக்காமல், ஏழை எளிய மக்களை மனதிலே கொண்டு தங்களுடைய பணியைச் சீரும் சிறப்புமாக செய்ய வேண்டும். இதைத்தான் தேர்தல் முடிவுகள் சொல்லுகின்றன.

கட்சியின் தலைவர் விஜய் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்ற பின்பு, “நான் தவறு செய்ய மாட்டேன். ஒருவரும் செய்யவும் விடமாட்டேன். ஊழலற்ற ஆட்சி அமைப்பேன்” என்ற சூளுரைத்திருக்கின்றார். இந்த வரிகளை மக்கள் நெஞ்சிலே எழுதி வைத்திருக்கின்றார்கள். மாற்றத்திற்கு வாக்களித்த மக்கள், மாற்றத்தை எதிர்பார்ப்பதில் எந்த தவறும் இல்லை. ஏழை எளிய மக்களைப் பலப்படுத்துகின்ற வகையில் ஆட்சி முறையில் மாற்றம் கொண்டு வர வேண்டுமென்று புதிய அரசை வாழ்த்தலாம்.

“அ. இருதயராஜ் சே.ச.” <iruraj2020@gmail.com>

விந்தன் அடிப்பொடி மு. பரமசிவம்

• துரை. லட்சுமிபதி

ஒரு மொழியின் இலக்கிய வளம் என்பது படைப்பிலக்கியங்களோடும்பட்டும் சுருங்கிவிடுவதில்லை; மாறாக, அந்தப் படைப்புகளையும் படைப்பாளிகளையும் ஆவணப்படுத்தும் வரலாற்றுப் பதிவுகளில்தான் முழுமையடைகிறது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, தமிழ்ச் சூழலில் வாழ்க்கை வரலாறுகள், இலக்கியத் தடங்கள், ஆவணத் தொகுப்புகள் போன்றவற்றுக்கான களம் இன்னும் பரவலான கவனத்தைப் பெறாமலேயே இருக்கிறது. இந்த இடைவெளியை நிரப்பும் பணியைச் செய்வதற்குத் துணிந்து செயல்பட்ட எழுத்தாளர் மு. பரமசிவம் சென்ற ஏப்ரல் 22ஆம் தேதி காலமானார்.

1937ஆம் ஆண்டு சென்னையில் பிறந்த மு. பரமசிவம் இரண்டாம் வகுப்புவரை மட்டுமே படித்தவர். 'கல்கி' பத்திரிகை அச்சகத்தில் பைண்டராகப் பணிபுரிந்தார். ஆரம்பத்தில் 'கல்கி' இதழ் வாசிப்பு தந்த உத்வேகத்தில் சிறுகதைகள் எழுதினார். அன்றைய தமிழ்நாட்டில் நிலவிய நாடகச் சூழலின் தாக்கத்தில் 'சிந்திய கண்ணீர்', 'வாழ்க்கைச் சக்கரம்' என்கிற நாடகங்களை எழுதி அரங்கேற்றினார். எழுத்தாளர் விந்தனின் 'பாலும் பாவையும்' நாவலை, நாடகமாக்கி மு.வ. தலைமையில் அரங்கேற்றினார். 'மோகத்தைத் கொன்றுவிடு' (1979) என்ற நாவலையும் எழுதினார்.

பின் இவருடைய கவனம் அல்புனைவு இலக்கியத்தின் பக்கம் திரும்பியது. எழுத்தாளர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு, இலக்கியத்தடம், தொகுப்பு நூல்கள் முதலான இலக்கிய ஆவண நூல்களை உருவாக்குவதில் முனைப்புடன் செயல்பட்டார்.

'கற்சிலை' என்கிற மாதமிருமுறை இதழை ஆரம்பித்து ஆசிரியப் பொறுப்பேற்று நடத்தினார். ஜனவரி 1973 முதல் மே 1974 வரை ஒன்றரை ஆண்டுகள் இவ்விதழ் வெளிவந்தது. முதலில் சினிமா, அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கும் இடமளித்தாலும், 15வது இதழிலிருந்து அவற்றை நிறுத்திக்கொண்டது.

தமிழ் ஒளியின் கவிதைகள், கட்டுரைகள் பலவற்றை 'கற்சிலை' மீள்பிரசுரம் செய்தது. 17வது இதழ் தமிழ் ஒளியின் பொன்விழாச் சிறப்பிதழாகவே அமைந்தது. காரமான இலக்கிய சர்ச்சைகளுக்கும் 'கற்சிலை' களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. குறிப்பாக, புதுக்

கவிதைக்கு எதிராகவும் க.நா.சுவைக் கண்டித்தும் சரித்திர நாவல்களை விமர்சித்தும் கட்டுரைகள் இடம்பெற்றன.

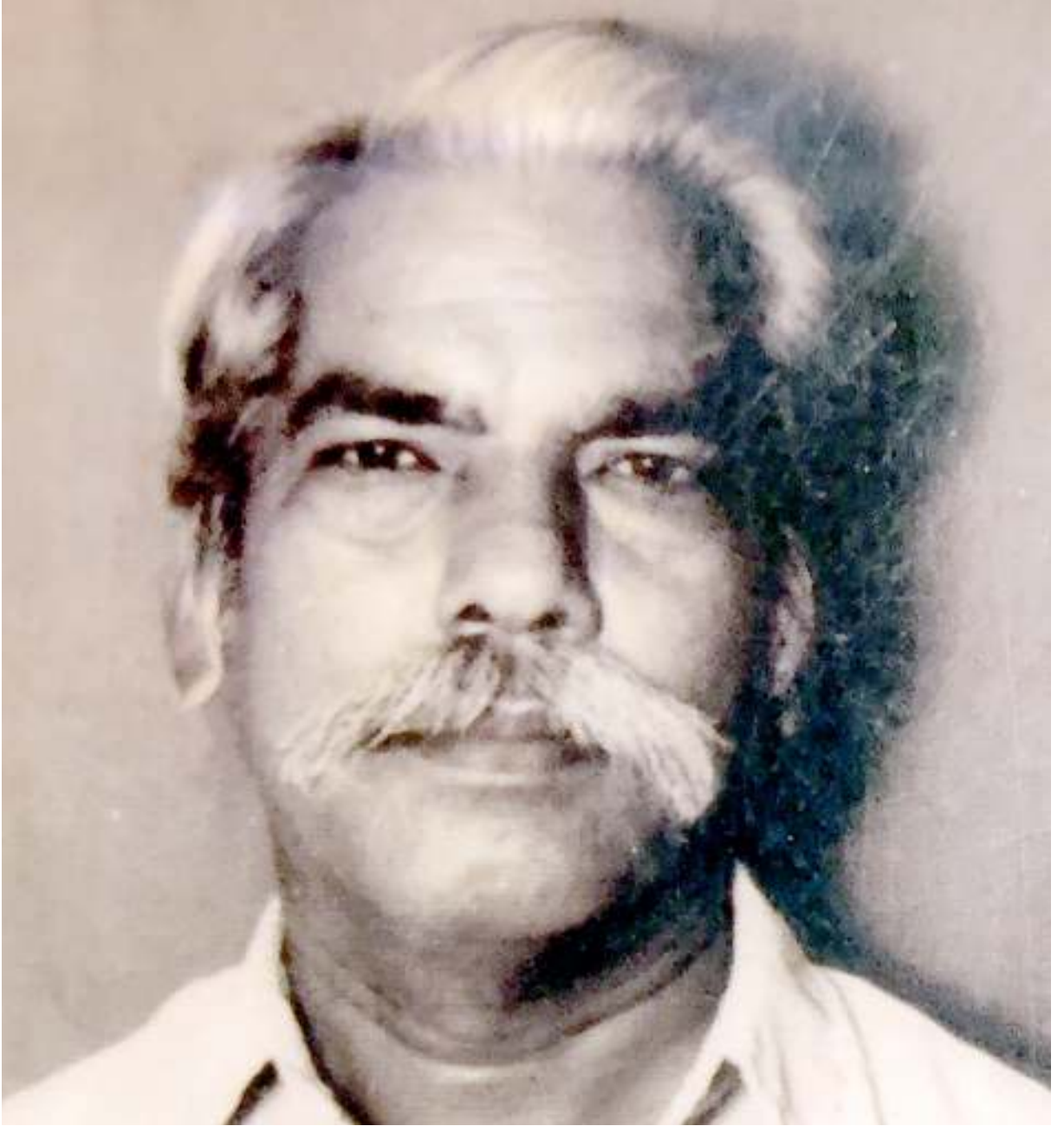
'இப்பத்திரிகை நல்ல, 'சோவியத் சிறப்புக் கட்டுரைகள்' — இலக்கியம் சம்பந்தமானவை — பலவற்றை அச்சிட்டிருக்கிறது' எனப் பாராட்டுகிறார் வல்லிக்கண்ணன். ('தமிழில் சிறுபத்திரிகைகள்', பக். 221)

சாதனை படைத்த எழுத்தாளர்களின் பிறந்த ஊர், பிறந்த நாள், மறைந்த நாள் போன்ற எளிய விவரங்கள்கூடக் கிடைக்காத நிலைதான் தமிழிலக்கியச் சூழலில் நிலவி வருகிறது. இந்தச் சூழலில் எழுத்தாளர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களை எழுதியது மு. பரமசிவம் செய்த இலக்கியப் பணிகளுள் முக்கியமானது.

'கவிஞர் தமிழ் ஒளி: வாழ்க்கையும் பணியும்' (1987), 'நாடு போற்றும் நாரண துரைக்கண்ணன்' (1989), 'எழுத்துச் செல்வர் வல்லிக்கண்ணன்' (1991), 'எழுத்தாளர் கு. அழகிரிசாமி வாழ்க்கை வரலாறு' (1997), 'தி.க.சி. என்னுமொரு திறனாய்வுத் தென்றல்' (1999) ஆகிய நூல்கள் தமிழிலக்கிய வரலாற்றை எழுதுவதற்குப் பயனுள்ள துணைநூல்கள். இவை தவிர தான் சந்தித்துப் பழகிய ஏழு எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய நினைவுகளை 'கல்கி முதல் கண்ணன் வரை' (2008) என்ற நூலில் பதிவுசெய்திருக்கிறார்.

'இலக்கியத் தடம்' என்கிற தொகைநூல் உருவாக்கும் வழக்கம் தமிழில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஓர் எழுத்தாளரைக் குறித்தும், அவர் படைப்புகளைக் குறித்தும் பல எழுத்தாளர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்தளிக்கும் இவ்வகை நூல்கள் எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பைக் குறுக்குவெட்டுத் தோற்றமாகக் காட்டுபவை. இந்த வரிசையில் மு. பரமசிவம் 'விந்தன் இலக்கியத் தடம்' (2003), 'கு. அழகிரிசாமி இலக்கியத் தடம்' (2007) என இரு நூல்களைத் தொகுத்துள்ளார்.

1954இல் 'மனிதன்' பத்திரிகை விஷயமாக விந்தனுடன் ஏற்பட்ட சந்திப்பில் தொடங்கிய அவர்களுடைய நட்பு விந்தன் மறைவு வரை நீடித்திருந்தது. விந்தனின் கதைகள், கட்டுரைகளை

மு. பரமசிவம் தொகுத்து வெளியிட்டார். பல எழுத்தாளர்கள் விந்தன் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகள் அடங்கிய 'விந்தனும் விமர்சனமும்' (1982) என்ற நூலைத் தொகுத்தார். விந்தனுடன் கொண்ட நட்பின் நினைவுகளையும் அவரது வாழ்க்கைக் குறிப்புகளையும் 'மக்கள் எழுத்தாளர் விந்தன்' (1983) என்ற நூலாக வெளியிட்டார். விந்தன் தொடர்பான ஆவணங்களை உருவாக்குவதில் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் உழைப்பைச் செலுத்தினார். விந்தன் குறித்து அவர் முன்னெடுத்துச் செய்த பணிகள் இன்று அவரை விந்தன் அடிப்பொடியாகவே கருதச் செய்கிறது.

பரமசிவத்தின் 'விந்தன் நாவல்கள்: ஓர் ஆய்வு' (1987) விந்தன் நாவல்களை விரிவாக ஆய்வு செய்யும் விமர்சன நூல். 'திரையுலகில் விந்தன்' (2006) என்ற

நூல் விந்தனின் பத்தாண்டு காலத் திரையுலக வாழ்க்கையை விவரிக்கிறது.

மு. பரமசிவத்தைத் தொகுப்பாசிரியராகக் கொண்டு விந்தன் நடத்திய 'மனிதன்' இதழ்த் தொகுப்பு வெளிவந்தது. காவ்யா வெளியிட்ட 'விந்தன் இலக்கியத்தடம்' நூலுக்கு மு. பரமசிவம்தான் தொகுப்பாசிரியர். சாகித்ய அகாதெமியின் இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள் வரிசையில் விந்தன் குறித்த அறிமுக நூலையும் மு. பரமசிவம்தான் எழுதியுள்ளார்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் ஆவணப் பரப்பு தளர்வின்றி தொடர்வதற்கு மு. பரமசிவம் போன்றவர்களின் பங்களிப்பும் முக்கியமானது.

துரை. லட்சுமிபதி <durailakshmiopathy@yahoo.com>

மு. முபாரக் கவிதைகள்

1

சாப்பிடாமலே
சாப்பிட்டு விட்டதாய் சொல்கிறாள்

நல்ல
தூங்குனியாயெனக் கேட்டால்
நல்ல தூங்குனென்கிறாள்
அதிகாலை ஐந்து மணிக்கே
வீட்டு வேலையைத்
தொடங்கிவிட்டு

கொடுத்த பணத்துல
புது சீசலை
எடுத்துக்கிட்டியாயெனக் கேட்டால்
எடுத்துக்கிட்டெனென்கிறாள்
என் மகனுக்கு
வண்ண வண்ண ஆடைகளை வாங்கி

கால் வலிக்குதுன்னு
சொன்னியே ஆஸ்பத்திரி
போனியாயெனக் கேட்டால்
இப்ப தான் போயிட்டு
வந்தெனெனச் சொல்கிறாள்
என்றோ ஒரு நாள்
கால் வலிக்குதென சொன்னதற்கு
நீலகிரி தைலத்தை
எனக்காக வாங்கி வைத்துவிட்டு

என் கூட வந்து இரண்டு
நாள் தங்கிட்டு போகலாம்லயென
சொல்லும் பொதெல்லாம்
இங்க கொழியைப் பார்க்க
ஆளில்லையென
காரணம் சொல்லிடுவாள்
இரண்டு நாள்
வேலைக்கு சென்றால்
நான் கந்துவட்டிக்காரனுக்கு
தர வேண்டிய கடனை
முழுசா அடைச்சிடலாமென

இப்பொதெல்லாம்
என் வாழ்வு நலம் பெறுவதற்காக
எத்தனையோ பொய்களைக்
சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறாள் ...
சிறு வயதில்
ஒரு பொய் சொன்னதற்காக
பல நாட்கள் என்னிடம் பேசாமலிருந்த
அம்மா!

2

இப்போது
என்னை கண்டதும்
மௌனமாய்
கடந்து போகும் நாய்க்குட்டி
முன்பொரு நாள்
என்னை துரத்தியிருந்தது

புன்னகையோடு கடந்து போகும்
குழந்தை முன்பொருநாள்
நான் அருகில் சென்றபோது
அழுது ஓடியிருந்தது

அன்பொருகே பேசும்
பெயர் தெரியா மூதாட்டி
முன்பொருநாள்
சிறுகொபமொன்றில்
ஆயிரமாயிரம் சாபங்களை
வீசி சென்றிருந்தாள்

வீட்டைக்கால் செய்யச்சொல்லி
சண்டையிடுபவர்கள்
முன்பொரு நாள்
உங்கள் விருப்பம் போல்
எத்தனை ஆண்டுகள் வேண்டுமானாலும்
தங்கிக் கொள்ளுங்கள்
எங்கள் வீட்டிலேயே என்றார்கள்

கண்ணீர் கவிதைகளை
மட்டுமே
எழுதிக் கொண்டிருந்த நானும்

இப்போது
புன்னகையைப் பற்றி
எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்
மாற்றம் ஒன்று தான்
தடுமாற்றமின்றி அழைத்துச் செல்கிறது...
இந்த வாழ்க்கையை!

3

பிரார்த்தனை நேரங்களில்
பால்காரர் வந்துவிடுகிறார்
குளிக்கின்ற போது
பேப்பர் போடுகின்ற சிறுவன்
வந்துவிடுகிறான்
சமையலின் போது
காய்கறிகள் விற்பவர் வந்துவிடுகிறார்
தண்ணீர் பிடிக்கும் நேரம்
குப்பைகளை வாங்கி செல்பவர்கள்
வந்துவிடுகிறார்கள்
ஊரில்லாக்கும் அம்மாவிடம்
பேசிக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில்
வீட்டிற்குள் விழுந்த பந்தை கெட்டு
பக்கத்து வீட்டு சிறுவர்கள்
வந்து விடுகிறார்கள்
உணவு உண்ணும் நேரத்தில்
தனக்கு உணவு வேண்டி
வாசலில் வந்து நின்றுகொள்கிறது
நாய்க்குட்டியொன்று
அவசரமாய் அலுவலக வேலை
பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போது
முகவரி கெட்டு வந்துநிற்கிறார் ஒருவர்

தனிமை வாழ்வை எண்ணி
வேதனையில்
உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்
கெட்ட கனவொன்று
உறங்க விடாமல்
எழுப்பிக்கொண்டிருக்கிறது!

4

வேலைக்கென
வந்துவிட்ட என் மீது
நீங்கள் அறைந்த
முதல் சிவ்வையை
உடல்நலமில்லாத அம்மாவின்
மருந்துக்காக மறந்துவிடுகிறேன்
இரண்டாவதாக சிவ்வை
மகனின் பள்ளித் தேவைகளுக்காக
மறந்துவிடுகிறேன்
மூன்றாவதாக நீங்கள்
அறைந்த சிவ்வையினை
தங்கை திருமண செலவிற்கு
வாங்கிய கடனுக்காக
நான்காவது சிவ்வையினை
தரவேண்டிய வாடகைக்காக
என் உடலில்
உங்களின் சிவ்வையை
அறைந்துகொண்டேயிருக்கும்
உங்களை மட்டும்
மறக்க முடிவதெயில்லை!

“மு. முபாரக்” <ammubarak2011@gmail.com>

கூல் டிரிங்க்

• பி. கேசவதேவ்

தமிழில்: தி.இரா. மீனா

‘கூல் டிரிங்க்’, ‘கூல் டிரிங்க்’ என்று தெருவின் மூலையிலிருந்து எழுந்த அழுத்தமான கூப்பாடு, எரிக்கும் வெயிலில் தண்ணீர் தாகத்தோடும் சோர்வோடும் நடந்து கொண்டிருந்த, ஜானுவைப் பிடித்திழுத்தது. ஒரு மேஜையின் பின்னால் வரிசையாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒவ்வொரு சர்பத் பாட்டிலின் திறந்திருந்த மேல் பாகத்தில் ஓர் எலுமிச்சை வைக்கப்பட்டு இருந்தது. பக்கத்தில் ஆறு கிளாஸ்களும் இருந்தன. “மகா ஜனங்களே. சர்பத்... சர்பத்... முதல் தரமான சர்பத்...” என்று அகமத் கூவிக் கொண்டிருந்தான். ஜானு கையில் ஒரு பித்தளைக் குடத்துடன், அவன் நின்றிருந்த மூலையை நோக்கி நடந்தான். ஈரமண் குவித்திருந்த இடத்தில் நின்று கொண்டு, மேஜையின் அடியில் இருந்த குடிநீர்க் குடத்தையும் எலுமிச்சம் பழங்களையும் ஏக்கமாக வெறித்துக்கொண்டிருந்தான். தாகத்தால் தவிக்கும் தனக்கு, அகமது விற்றுக் கொண்டிருக்கும் அந்தத் தண்ணீர் வேண்டும் என்பதை எப்படி வெளிப்படுத்துவது என்று அந்தச் சின்னப் பெண்ணிற்குத் தெரியவில்லை. (கூல் டிரிங்க் என்றால் என்ன என்பதும் அவளுக்குத் தெரியாது.)

“கூல் டிரிங்க், கூல் டிரிங்க். ஒரு வாய் குடித்துப் பாருங்கள். தலையிலிருந்து கால்வரை குளிர்ச்சியாக இருக்கும்” என்று அகமது இன்னும் கூவிக் கொண்டிருந்தான். தலையிலும் கையிலும் பெரிய சுமைகளோடு ஒரு கூலித் தொழிலாளி அகமதுவின் கடை முன்னால் நின்று கொண்டு, “எனக்கு ஒரு கிளாஸ் கொடுப்பா” என்று கட்டளையிட்டார். தன் கூவலை நிறுத்தாமலே, அகமது கூல் டிரிங்கைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினான். தன் உடையிலிருந்து பேனாக் கத்தியை எடுத்து, ஒரு

எலுமிச்சம் பழத்தை வெட்டினான். பழத்தை ஊடுருவிய ஜானுவின் கண்கள், கிளாசுக்குள் அவன் பழச்சாற்றை பிழிந்தபோது அதில் நிலைத்தன. இரண்டு ஸ்பூன் சர்பத்தை அவன் கிளாசுக்குள் ஊற்றியபோது ஜானு சிறிது முன்னே நகர்ந்து, தன் உடலை மேஜையில் சாய்த்துக் கொண்டான். மேஜையின் அடியில் இருந்த குடிநீர் குடத்திலிருந்து சிறிது தண்ணீரை எடுத்துக் கிளாசில் அவன் கலந்தபோது, அவளால் ஆசையைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. “அதில் கொஞ்சம் எனக்குத் தருவாயா?”

அகமத், அவளை ஒரு கேலிச் சிரிப்போடு பார்த்தான். கூல் டிரிங்கைக் கூலித் தொழிலாளியிடம் கொடுத்து விட்டு மீண்டும் ஜானுவைப் பார்த்துச் சிரித்தான். கூல் டிரிங்கைக் குடிக்கும்போது கூலித் தொழிலாளியின் தொண்டைக் குழி ஏற்ற இறக்கத்தைக் கவனித்த ஜானு, “ஒரு கிளாஸ் எவ்வளவு” என்று கேட்டாள்.

அகமதுவுக்கு அவளைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. “உன்னிடம் எவ்வளவு இருக்கிறது?”

இடுப்பில் சுருக்கமாய்க் கிடந்த ஆடையை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு, “பால் விற்ற பணம் பத்தணா என்னிடம் இருக்கிறது” என்றாள் ஜானு.

காலியான கிளாசைக் கூலியாளிடமிருந்து வாங்கியபடியே, “எனக்கு ஆறு காசுகள் கொடு, நான் ஒரு கிளாஸ் கூல் டிரிங்க் தருகிறேன்” என்றான் அகமது.

“கூல் டிரிங்கை உனக்கு நான் இலவசமாகக் கொடுத்தால் அப்பா அடிப்பார்.” அகமது விளக்கினான்.

“ஆனால், உன் அப்பாவிற்கு எப்படித் தெரியும்?”

பி.கேசவதேவ்: கேசவ பிள்ளை என்ற இயற்பெயர் கொண்ட பி.கேசவதேவ் மலையாள முற்போக்கு இலக்கிய படைப்பாளிகளில் குறிப்பிடத்தக்கவர். சிறுகதை, நாடகம், நாவல், திரைத்துறை என்று பல துறைகளிலும் பங்களித்தவர். ‘ஒடையில் நின்று’, ‘நடி’, ‘கண்ணாடி’, ‘ஸ்வப்னம்’, ‘ஒரு சுந்தரியோட கதா’ ஆகியவை இவரது படைப்புகளில் முக்கியமானவை. சாகித்ய அகாடெமி, கேரள சாகித்ய அகாடெமி, சோவியத் நேரு விருது உள்ளிட்ட விருதுகளைப் பெற்றவர்.

“எனக்கு நீ பணம் கொடுத்தது உன் அம்மாவிற்கு எப்படித் தெரியும்?”

“நான் கொடுக்கும் பணத்தை எண்ணிப் பார்த்துத்தான் வாங்குவாள்.”

“என் அப்பா இங்கே வரும்போது கணக்குப் பார்த்தால்?”

“தயவு செய்து கொஞ்சம் தா. எனக்குத் தாகமாக இருக்கிறது.”

“அப்படியானால் கொஞ்சம் தண்ணீர் தருகிறேன்.”

சர்பத் பாட்டில்களைச் சுட்டிக் காட்டியபடி, “இதையும் கொஞ்சம் சேர்த்துக் கொடு.” கெஞ்சினாள்.

அகமதுக்கு அவள்மீது இரக்கம் ஏற்பட்டது. ஒரு கிளாசில் கூல் டிரிங்க் கலந்து அவளிடம் தந்தான். புன்னகைத்தபடி அவன் கையிலிருந்த கிளாசை வாங்கிக் கொண்டான்.

“உனக்குச் சேர வேண்டிய ஆறு காசுகளை எப்போதாவது நான் தந்து விடுவேன் - எனக்கு அம்மாவிடமிருந்து காசு கிடைக்கும்போது.”

“ஓ, இதற்காக நீ எதுவும் தர வேண்டாம்.” இரக்கப்பட்டு சொன்னான். “உன் வீடு எங்கேயிருக்கிறது?”

“இங்கிருந்து வெகுதூரம்.”

“பால் விற்க தினமும் நீ டவுனுக்கு வருவாயா?”

“ஆமாம். தினமும் வருவேன். எங்களுக்குக் கிடைக்கிற ஐந்து லிட்டர் கறவைப் பாலை விற்க வருவேன். நான் வீடு போய்ச் சேர்வதற்குள் அந்தியாகி விடும்.”

“அப்படியானால் இப்போதே கிளம்பி விடு. பிறகு தாமதமாகிவிடும்.”

கிளம்புவதற்கு முன்னால் ஜானு அவனை நன்றியோடு பார்த்தாள்.

ஜானுவுக்கு பதிமூன்று வயதுதானாகிறது. பண்ணைக் கூலிக்காரரின் ஒரே மகள் அவள். நகர எல்லையைத் தாண்டி, தொலைவில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் அவர்கள் குடும்பம் வசிக்கிறது. தினமும் விடியற்காலையில் பழங்கஞ்சியைக் குடித்து விட்டு, டவுனுக்கு வந்தால், அந்தியில்தான் வீடு திரும்புவாள். பால் விற்கிற காசிலிருந்து எதையும் எடுத்துச் செலவழிக்க அவளுக்குத் தைரியமில்லை. ஒரே ஒரு பைசா குறைந்தால் கூட அம்மா அவளைக் குதறி விடுவாள். அவள் மதியத்தில் பாலை விற்று முடிக்கும் நேரத்திலும் கூட, சூரியன் தகித்துக் கொண்டிருப்பான். வழியில் ஏதாவது ஒரு கடையிலோ வீட்டிலோ ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் கேட்டுக் குடித்து விட்டு வீட்டிற்கு நடந்தே வருவாள்.

அகமதுவின் கூல் டிரிங்க் அவளுக்கு ஒரு விருந்துதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதற்கு முன்னால் இப்படியொரு பானத்தை அவள் குடித்ததில்லை. அவள் வீட்டிற்குப் போய்ச் சேரும் வரை தொண்டையில் அது ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. தான் குடித்த அந்தப் பானத்தின் சுவையை அம்மாவிடமும் உடனடியாகச் சொல்லி விட்டாள். அடுத்த நாள் காலை எழுந்த போதும், அந்தச் சுவை நாக்கில் இருப்பதாக உணர்ந்தாள். பழங்கஞ்சியைக் குடித்து விட்டு, கையில் பால் குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாகக் டவுனுக்குக் கிளம்பி விட்டாள்.

பாலை விற்று முடித்தபிறகு, அந்தக் குறுகிய தெருவிலேயே சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள். “புத்துணர்ச்சி தரும் கூல் டிரிங்க்! கூல் டிரிங்க்! வாருங்கள்!” முனை திரும்பியவுடன் அகமதுவின் குரல் கேட்டது. ஜானு அவனருகே போய்ச் சிரித்தாள். முதல் நாளின் பரிச்சயம் பற்றி எந்த நினைவும் இல்லாதவனாக அவன் கூவிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனது கவனத்தைக் கவரும் முயற்சியில் தோற்ற பிறகு, “எனக்கு ஒரு கிளாஸ் மூன்று காசுகளுக்குத் தருவாயா?” என்று சத்தமாகக் கேட்டாள்.

அகமது பதில் சொல்லவில்லை. சில கணங்கள் காத்திருந்து விட்டு, ஆறு காசுகளை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினான். “இந்தா, எனக்கு ஒரு முழு கிளாஸ் தா.”

வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு, அகமது காசை அவளிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டான். “நீ நேற்றுக்

குடித்த கூல் டிரிங்கிற்கு தர வேண்டிய ஆறு காசுகள் எங்கே பெண்ணே?” சர்பத்தைக் கலந்தபடியே கேட்டான்.

“அதை நாளைக்குத் தருகிறேன். கிளாசின் விளிம்புவரை நீ நிரப்பித் தருவாயா?”

அகமது கூல் டிரிங்கை கிளாசின் விளிம்புவரை நிரப்பி விட்டு, ஜானுவிடம் கொடுத்தான். குடித்த பிறகு, கிளாசை மேஜை மேல் வைத்து விட்டு, அகமதுவிடம் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் புறப்படத் தயாரானான். ஆனால், எதுவோ அவளைத் தடுத்தது. ஆறு காசுகள் செலவழித்ததற்கு அம்மா அவளைக் குதறி விடுவாள் என்பது நிச்சயம். ஏதாவது பொருத்தமான பொய்யை அவளால் சொல்ல முடியுமா? எந்த முடிவுமெடுக்க முடியாமல் சில கணங்கள் அங்கே நின்றாள். அகமதுவிடமிருந்து ஆறு காசைத் திரும்பக் கேட்டு வாங்கும் தைரியம் அவளுக்கில்லை. அந்தக் கூல் டிரிங்கை அவள் வாங்கியிருக்கக் கூடாது. ஆனால், அதைப் பற்றி இப்போது வருத்தப் படுவதால் என்ன பயன்? குடித்து விட்டுக் காசும் கொடுத்தாகி விட்டது.

ஜானுவின் கண்கள் குளமாகி, கண்ணீர்த் துளிகள் கன்னங்களில் வழிந்தன. சிரிப்பை அடக்கும் முயற்சியில் தோற்றுப் போய் அகமது, பெரிதாகச் சிரித்தான். “நீ எதற்காக அழுகிறாய்?”

“என்னைத் தோலுரித்து விடுவாள் அம்மா.” ஜானு விம்மினாள்.

மேஜையில் சிறியதாகக் குவிந்திருந்த நாணயங்களிலிருந்து அகமது ஆறு காசுகளை எடுத்து அவளிடம் தந்தான். “இந்தா, எடுத்துக்கொள். நீ எனக்குக் காசு எதுவும் தர வேண்டாம். உன்னுடைய பால் விற்கும் வேலை முடிந்ததும் நீ தினமும் இங்கு வா. நான் உனக்குச் சிறிதளவு கூல் டிரிங்க் தருகிறேன்.”

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, நன்றிப் பார்வையோடு அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து விட்டுப் போனாள்.

அந்த நாளைக்குப் பிறகு, தினமும் மதியம் அகமதுவின் கடைக்கு வந்து விடுவாள். தவறாமல் அவளுக்கு ஒரு கிளாஸ் கூல் டிரிங்க் தருவான். குடித்த பிறகு, அங்குள்ள மரப் பெட்டியில் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்து ஓய்வெடுத்துக் கொள்வாள். சில சமயங்களில் அகமதுவின் கடையைப் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்வாள். அவனுக்குப் பீடிகளும் வாங்கித் தருவான்.

ஒரு நாள் ஒரு சிறிய பலாப்பழ பொட்டலத்தை அவனுக்குப் பரிசாகக் கொண்டு வந்தாள். முதல் நாள் இரவு உணவின்போது தனக்குத் தரப்பட்ட பலாப்பழப் பங்கைப் பதுக்கி வைத்து, அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் எப்படியோ எடுத்து வந்து விட்டாள். அகமது சந்தோஷத்தோடு அவள் பரிசை வாங்கிக் கொண்டான். அதற்குப் பிறகு, தினமும் அவனுக்கு

திருத்தும்

அம்ருதா, ஏப்ரல் மாத இதழில் வெளியாகியிருந்த 'பெரிய கடைச் சந்தை - அழகு சுப்பிரமணியம்' சிறுகதை எழுத்துக்கினியவன், அனுஜா பிரகாஷ் இருவர் இணைந்து மொழிபெயர்த்தது. இதில் அனுஜா பிரகாஷ் பெயர் விடுபட்டுள்ளது. தவறுக்கு வருந்துகிறோம்.

ஏதாவது கொண்டு வந்தாள். கொண்டு வர முடியாதபோது வருத்தப்பட்டாள்.

நாட்களும் வாரங்களும் கடந்தன. கோடை முடிந்தது. மழை தொடங்கி விட்டது. அகமதுவிடம் கூல் டிரிங்க் வாங்க வருபவர் யாருமில்லை. தொழிலை மூடி விட்டுத் தன் கிராமத்திற்குப் போக முடிவு செய்தான்.

டவுனிலிருந்து வெகுதூரத்தில் உள்ள ஒரு குக்கிராமத்தில்தான் அகமது வசித்து வந்தான். அவனுக்கு முப்பத்தி ஐந்து வயதிருக்கலாம். கோடை வரும் வரை அவன் தனக்குச் சொந்தமான ஒரு துண்டு நிலத்தில் பயிரிட்டுப் பிழைப்பான். கோடை வந்தவுடன், தந்தை தன் மனைவி, குழந்தைகளைக் கிராமத்தில்விட்டு விட்டுக் கூல் டிரிங்க் விற்க டவுனுக்கு வந்து விடுவான்.

வழக்கம்போல மதியம் ஜானு வந்தவுடன், அடுத்த நாள் தான் கிராமத்திற்குப் போய் விடப் போவதாகச் சொன்னான். அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. மரப்பலகையில் அமைதியாக, வழக்கத்தைவிட அதிக நேரம் உட்கார்ந்திருந்தாள். ஏனென்று தெரியவில்லை, ஒரு வித அமைதியின்மையை உணர்ந்தாள். ஒரு வழிப்போக்கன் அவளுடைய மனதில் புகுந்து அவளுக்குப் புரியாத மொழியில் ஏதோ பேசுவது போல உணர்ந்தாள். அகமது அவளிடம் சில கேள்விகள் கேட்டான். ஆனால், அவள் பதில் சொல்லவில்லை. முகம் வருத்தத்தைப் பிரதிபலிக்க, இடையிடையே அவனைப் பார்த்தபடி அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

கடைசியாக வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள். அகமதுவின் முகத்தை அவளால் பார்க்க முடியவில்லை. “நாளை எத்தனை மணிக்குப் புறப்படுகிறாய்?” என்று தரையைப் பார்த்தக் கொண்டே கேட்டாள்.

ஜானுவின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடு அவனுக்கு வியப்பைத் தந்தது. “நான் விடியற் காலையிலேயே கிளம்பி விடுவேன்— நீ வருவதற்கு முன்னாலே.” மிக யதார்த்தமாகப் பதில் சொன்னான்.

அவள் அமைதியாகப் போய் விட்டாள். அகமது அடுத்த நாள் விடியல் காலையிலேயே தான் ஊருக்குப் போவதற்கான ஏற்பாடுகளில் இறங்கி விட்டான். தன் மேஜையை பத்திரமாக வைத்துக் கொள்ளும்படி சொல்லி, நண்பனிடம் கொடுத்து விட்டான். பாட்டில்களையும் கிளாசுகளையும் தன்னுடைய மரப் பெட்டியில் அடுக்கி விட்டான். அந்தப் பருவத்தில்

-தனக்குக் கிடைத்த வருமானத்தை எண்ணிப் பார்த்து, கணக்கிட்டு முடித்துத் திரும்பியபோது, ஜானு தன்னை வெறித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான். ஓர் அசாதாரணமான கலக்கம் அவள் மனதில் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. இனிமேல் கூல் டிரிங்க் ஒரு போதும் தனக்குக் கிடைக்காது என்ற வருத்தத்தில் அவள் இருப்பதாக அகமது நினைத்தான். “போய் வருகிறேன், ஜானு. இந்தா, இதை வைத்துக்கொள்.” இரண்டணா நாணயத்தை எடுத்து, அவளிடம் நீட்டினான்.

ஜானு கோபமாக அவன் கையைத் தட்டி விட, நாணயம் அவன் பிடியிலிருந்து தவறிப் பறந்தது. அகமது குனிந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தான். அவள் கண்களில் கண்ணீர். விழுந்த நாணயத்தை எடுத்து, அதோடு இன்னொரு இரண்டணாவைச் சேர்த்து அவளிடம் நீட்டினான். ஜானு திரும்பவும் அவன் கையைத் தட்டி விட்டாள். இம்முறை அகமது தன் பிடியை இறுக்கமாக வைத்திருந்ததால் நாணயங்கள் பறக்கவில்லை. “நீ ஏன் அழுகிறாய்?” என்று கேட்டான். அவள் பதில் சொல்லவில்லை.

அவன் கிளம்ப வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது. மதியத்திற்குள் வீட்டிற்குப் போக வேண்டுமென்றால் உடனே புறப்பட்டாக வேண்டும். மரப்பெட்டியைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு, மீண்டும் ஜானுவிடம், “போய் வருகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, அகமது தன்னை விட்டுப் போவதை ஜானு பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். சில எட்டுக்கள் வைத்தபிறகு, அகமது திரும்பிப் பார்த்தான். ஜானு அந்த இடத்திலேயே நின்றுருந்தாள். தெரு முனைக்குச் சென்று, அவன் திரும்பிப் பார்த்தபோது, ஜானு அவனை வெறித்தபடி அங்கேயே நின்றுருந்தாள். வளைவில் திரும்பி, அவள் பார்வையிலிருந்து மறைந்தாள். ஜானு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டாள்.

பால் விற்க ஜானு தினமும் டவுனுக்கு வருகிறாள். அகமது கூல் டிரிங்க் விற்பதெரு முனைக்கு வரும்போது, அங்கே நின்று கொண்டு, ஏக்கமாக அந்த இடத்தை வெறித்தபடி நீண்ட நேரம் நின்றுருப்பாள். ●

“தி.இரா. மீனா” <meenmix@yahoo.com>

நன்றி: Under The Wild Skies, An Anthology of Malayalam Short Stories, National Book Trust, India, Editor K.Sachidanandan; மலையாளத்தில் இருந்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர்: கே.எம்.ஷெரீப்

மணல் வெளியில் சிந்திய வேர்வை

● கால சுப்ரமணியம்

அமெரிக்க-இந்தியக் கலாச்சாரப் பரிவர்த்தனைக்காகத் தமிழ்ப் பதிப்புலகில் செயல்பட்ட பெர்ல் பப்ளிகேஷனில் பிரசுரமான, ஸி.ஸ்ரீநிவாஸன் மொழிபெயர்த்த, ஒரு ஜனரஞ்சகமான, ஆனால், சீரிய அமெரிக்க நாவல், 'இரும்புப் பெட்டி'.

ஹோவர்ட் ஸ்விக்கெட் (Howard Swiggett, 1891-1957), பனிப்போர்க்கால அமெரிக்க இலக்கியத்தில், அதில் நேரடியாகப் பங்குபெறாமல், பல முக்கியமான வாழ்க்கை வரலாறுகளையும், இன்று இன்வெஸ்டிகேடிவ் ஜர்னலிசம் என்று வழங்குவதன் முன்னோடி அமெரிக்க நியூ ஜர்னலிசப் படைப்புகளையும், ஜனரஞ்சகமான நாவல்களையும் எழுதியவர். அவரது புகழ்பெற்ற நாவலான 'The Power and the Prize' (1954) திரைப்படமாகவும் வந்தது. ஆனால், படம் அவ்வளவாக வெற்றிபெறவில்லை. அதன் பின் 1955-ல் தோன்றியது இந்த 'The Strong Box' (இரும்புப்பெட்டி) நாவல். இரு நாவல்களின் கதைப்போக்கும் ஏறக்குறைய ஒன்றுதான். இரண்டுமே பெரும் வணிக நிறுவனங்களின் நடைமுறை சார்ந்த நல்லது கெட்டதிகளையும் அதில் உழலும் தனிமனிதர்களின் அல்லாடல்களையும் துல்லியமான பாத்திர வார்ப்புகளாலும் சாவதானமான காட்சிச் சித்தரிப்புகளாலும் படைத்துக் காட்டுகின்றவை. The Org Man Blues என இவ்வகைப் படைப்புகளைக் குறிப்பிடலாம். 1957-ல் The Durable Fire என்ற நாவலும் 'இரும்புப் பெட்டி' போன்ற கதையமைப்பை ஒத்ததாகவே வெளிவந்திருக்கிறது. இடதுசாரிகளால் புகழப்பட்டவரும் முந்திய தலைமுறையில் The Jungle நாவல் எழுதியவருமான அப்டன் சிங்ளேர் என்ற புலனாய்வுப் பத்திரிகை (Muckraker) எழுத்தாளரிலிருந்து மாறுபட்டவர் ஸ்விக்கெட் என்ற இந்த நியூ ஜர்னலிச எழுத்தாளர். தமது இடதுசாரிப் பார்வையால் ஜான் ஸ்டீன்பெக்கும் மதிக்கப்பட்டார். என்றாலும் ஸ்டீன்பெக்கின் The Grapes of Wrath தவிர அவரது பிற படைப்புகள், இந்தச் சார்புத் தன்மை வெளிப்படாமல் இலக்கியத்தின் பொதுத்தளத்தில் இயங்கியவையே. இவர்கள் வரிசையில் வந்த ஸ்விக்கெட் ஒரு வலதுசாரியாகவே

அறியப்படுவார். The Extraordinary Mr. Morris, War Out Of Niagara. The Great Man George Washington As A Human Being, Rebel Raider: John Hunt Morgan என்பவை இன்றும் படிக்கப்படும் அவரது அமெரிக்க தலைமைச் செயல்பாட்டாளர்கள் பற்றிய நியூ ஜர்னலிச உரைநடை நூல்கள். சாகச உளவு நாவல்களும் எழுதியிருக்கிறார்.

உட்டோபிய, டிஸ்டோபிய எழுத்துமுறை போலவே, 'கிளெப்டோபியா' வகை எழுத்துமுறை என்பது, திகிலும் பிரமிப்பும் ஊட்டும் சக்திவாய்ந்த, உலகளாவிய ஊழலை அதன் இருண்மையானதும் தூய்மையற்றதுமான மேலதிகாரங்களின் நிலத்தடி நீரோட்டங்களை வெளிப்படுத்துவது பற்றிய எழுத்துமுறை எனலாம். ஸ்விக்கெட்டின் The Pinkerton Story என்ற நூல்

ஒரு வகையில் இவ்வகைப்பட்டது. தொழிலாளர் அமைப்புகளைச் சீர்குலைத்து, வேலைநிறுத்தப் போராட்டங்களை அடக்கியாள அரசுக்கும் பெருமுதலாளிகளுக்கும் வேலைசெய்த Pinkerton என்ற முன்னோடித் தனியார் உளவு நிறுவனத்தின் செயல்பாடுகளை ஆராய்ந்து எழுதி வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இந்தக் கிளெப்டோபிய எழுத்துமுறை பெரும் வணிக நிறுவனத்துள் நிகழும் ஊழல்களின் சித்தரிப்பு என்ற வகையில் அவரது நாவல்களிலும் உளவு நாவல்களிலும் வெளிப்பட்டிருக்கிறது என்றும் கூடச் சொல்லலாம். Conditioned Reflex-க்கு ஆட்பட்ட பாவ்லோவின் நாய் போல, இந்தப் பாத்திரங்கள் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும்.

எதேச்சையாக எப்படியோ எனது பிறப்பிடமான நகலூர் (அந்தியூர்) பட்டிக்காட்டில், எனது உயர்நிலைப் பள்ளிப் பருவ காலத்திலேயே 'இரும்புப் பெட்டி' என்ற, பெர்ல் பப்ளிகேஷன்ஸ் பதிப்பித்திருந்த ஒரு அமெரிக்க நாவல், அட்டை கூட இல்லாத நிலையில் என்னிடம் வந்து சேர்ந்திருந்தது. அதனை மொழிபெயர்த்திருந்தவர் ஸி.ஸ்ரீநிவாஸன். அது ஒரு ஜனரஞ்சக நாவல்தான் என்றாலும் இலக்கியத்தரமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. ரஷ்யா தன் கட்சியின் மூலமும் மார்க்சிய அநுதாபிகள் மூலமும் டால்ஸ்டாய் முதலிய

பெருமைக்குரிய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை வெளியிட்டதன் மூலமும் தமிழ் வாசகர்களிடம் பரவலாகத் தம் புரோக்கிரஸ் (முன்னேற்ற) பதிப்பக நூல்களைப் பட்டிதொட்டி எங்கும் பரவலாக்கியது தெரியும். ஆனால், பணிப்போர்க்காலத்தில் அதன் மாற்றாகச் செயல்பட்ட அமெரிக்கச் சார்புத் தமிழ் பிரசுரங்கள் எப்படிப் பரப்பப்பட்டன என்று தெரியவில்லை. ஆனால், 'இரும்புப்பெட்டி' எனக்குக் கிராமத்தில் கிடைத்தது அதிசயந்தான்.

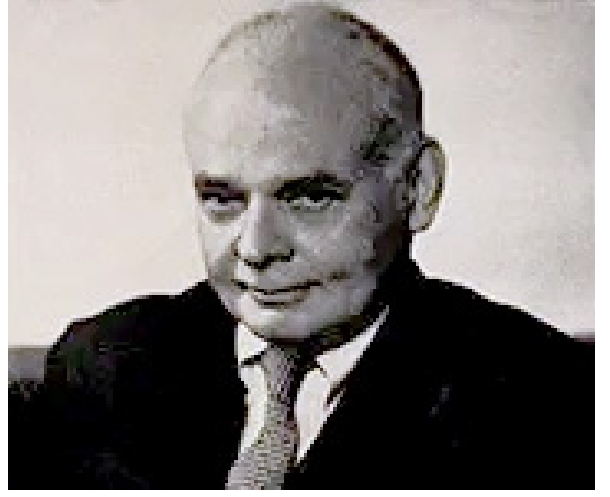
இளமையில் படித்ததால், அதில் வந்த ஆலன் வைலி, டிரிங், லிட்யா, லாரகார் சீமாட்டி கதாபாத்திரங்கள், அதில் தமிழாக்கக் கவிதை வரிகளாக வந்திருந்த கீட்ஸின் 'எண்டிமியான்' கவிதை, தாமஸ் ஹார்டியின் கவிதை அடிகளான, '....அக்கதை தான் / மணல் வெளியில் சிந்தியதோர் / மதிநுதலின் வேர்வை என / அவள் கருத்தில் என் மனத்தில் / ஆவி எனப் போனதல்லால்...' - போன்றவை மனதில் ஆழப் பதிந்துவிட்டன. இந்த 'இரும்புப்பெட்டி' நாவலும் மணல்வெளியில் சிந்திய வேர்வையோ என எண்ணிப் பார்த்ததுண்டு.

**மணல்வெளியில் சிந்தியதோர்
மதிநுதலின் வேர்வை...**

அரசர் கதைக் காவியத்தில்
அதிசயமாம் அப்பிரிவில்
திரிசமத்துத் துயர்களினால்
திரிந்த மனத் துறவி இவர்
பசி அடக்கித் தவத்தமரப்
பாழ்வனத்துக்கு ஏகியதை
அவள் படிக்க நான் கேட்டேன்
அந்நாட்கள் வறண்டவையே.
ஆண்டு ஒன்றில் ஒரு நாள் நாம்
அநுபவிக்கும் அக் கதை தான்
மணல் வெளியில் சிந்தியதோர்
மதிநுதலின் வேர்வை என
அவள் கருத்தில் என் மனத்தில்
ஆவி எனப் போனதல்லால்
ஈர நெஞ்சாய் ஆக்கிவிட
இம்மி அளவேனும் இல்லை...
காற்றடித்துப் பூகம்பக்
கனல் நெருப்பும் நெருங்கி வர
ஊற்றுக் குரல் எழுப்பி
ஓங்கி எனைக் கேட்கிறது,
'இணை பிரியா மானிடனே
இங்கென் நீ செய்கின்றாய்?'

- தாமஸ் ஹார்டி

டிக் டிரிங், தன்னிடம் அன்புகொண்ட அமெரிக்கத் தூதரகம் சார்ந்த ஒரு மேலாளரும் FAO-ன் தலைவருமான

இரும்புப் பெட்டி

- ஹோவர்ட் ஸ்லிக்கெட்,

தமிழில்: எஸ். ஸ்ரீநிவாஸன்;

விலை ரூ. 550;

வெளியீடு: பரிசல்,

F2 ATH ROYAL TOPAZ,

44 - 20வது தெரு, சங்கர் நகர்,

பம்மல், சென்னை - 600 075;

தொலைபேசி: +91 93828 53646;

மின்னஞ்சல்: parisalbooks@gmail.com

ஆலன் வைலியின் திடீர் மரணத்தால், லண்டனுக்கு வரவழைக்கப்படுகிறார். அங்கு வைலியின் அபிமான புத்திரன் போன்ற டிரிங்கிடம் வைலியின் இருப்புப் பெட்டியின் சாவி கொடுக்கப்படுகிறது. செல்வச் செழிப்பும் வாழ்வியல் வெற்றியும் பொதுநலப் பணிகளில் வல்லமையும் பெற்றிருந்தவர் வைலி. பெட்டியில் உள்ள கடிதங்களில் சில விஷயங்கள் வெளிப்படுகின்றன. அவர் தம் சமவயதுடைய லாரகார் சீமாட்டியின் காதலராகவும், தனது உதவியாளரான லிட்யா என்ற இளம்பெண்ணிடம் பிறர் சந்தேகப்படும்படியும் ஆனால், அபிமான புத்திரியெனவே பழகியும் வந்தவராகத் தோற்றமளித்தவர் என்பதும், யாரையும் ஆலோசிக்காமல் தன்னிச்சையாக மனிதாபிமான நோக்கத்துடன் வேறொரு விஷயத்துக்கு அனுப்பவேண்டிய உதவிப் பொருள்களை வளராத நாடுகளுக்குத் திருப்பிவிட்டுவிட்டார் என்ற பழிச்சொல்லுக்கு ஆளானவராயும் இருக்கிறார். லிட்யா, லாரகார் சீமாட்டியைப் போலவே வைலியின் கௌரவத்தைப் பாதுகாக்க டிரிங்கும் விசாரித்து உண்மைகளை அறிகிறார். லிட்யாவின் அன்பை வெல்லும் டிரிங், இறந்தவரின் கௌரவத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக வைலியின் இடத்துக்கு அவரே தகுதியாளராக மதிக்கப்படும்படி தனது பதவியை இழக்கத் தயாராக இருக்கிறார். எனவே திறமையற்றவர் என்றாலும் வைலியின் பதவியின்மேல் கண் வைத்திருந்த அடுத்த நிலைப் பணியாளரான பாங்கிள்மனுக்கே அந்த வைலியின் பதவியைத் தக்கவைத்து, வைலியின் கௌரவம் காப்பாற்றப்பட டிரிங் வழிசெய்கிறார்.

இந்நாவலின் மொழிபெயர்ப்பாளர் பற்றி அதிகம் தமிழ் இலக்கிய உலகம் அறிந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ‘சுதேசமித்திரன்’ ஆசிரியர் குழுவில் பணிபுரிந்த ஸி.ஸ்ரீநிவாஸன், முன் தலைமுறைத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்களில் மிகச் சிறந்தவர். அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் தோன்றிய மொழிபெயர்ப்புகளின் பொற்காலத்தைச் சேர்ந்தவர். சுதேசமித்திரனில் ஸி.ஆர். ஸ்ரீநிவாச அய்யங்கார் ஆசிரியராயிருந்த காலத்திலிருந்து ஸி.ஸ்ரீநிவாஸன் அதில் பணியாற்றியிருக்கிறார். ஸி.ஸ்ரீநிவாச அய்யங்கார் என்பதுதான் இவர் முழுப்பெயர் என்று நினைக்கிறேன். தி.ஜானகிராமனின் நெருங்கிய நண்பர் ஸ்ரீநிவாஸன். எனவே அவரால்தான் ‘மோகமுன்’ சுதேசமித்திரனில் தொடராக வர வாய்ப்புக் கிடைத்தது என்றும் தெரிகிறது. இடையில் பொருளாதாரக் காரணங்களால் நலிவடைந்த ‘சுதேசமித்திரன்’ பத்திரிகை 1972-ல் மறு எழுச்சியுடன் மீண்டும் நடைபெற்றபோது ஸி.ஸ்ரீநிவாஸன் தலைமையில்தான் ஒரு ஆசிரியர் குழு அதை நடத்தியது. தி.நகர்-மாம்பலத்தில் எங்கோதான் அவர் வீடு இருந்ததென்றும் ஸ்ரீநிவாஸனைச் சந்திக்கத் தாம் முயன்றதாகவும், ஆனால், அவர் உடல்நலக் குறையோடு இருப்பதாக அறிந்ததால் தாமதித்ததாயும் பின்பு சிறிது காலத்தில் அவர் மறைந்து விட்டதாகவும் நண்பர் ‘தினமணி’ எஸ். சிவகுமார் என்னிடம் தெரிவித்தார். பதிப்பாளரான அ.கி.

கோபாலன், மொழிபெயர்ப்பாளரான அ.கி.ஜெயராமன் சகோதரர்களின் ஜோதி நிலையம்/தமிழ்ச்சுடர் நிலையம் ஆகியவற்றில் தான் ஸ்ரீநிவாஸன் சில மொழிபெயர்ப்புகளைச் செய்திருக்கிறார். அவை சில மறுபிரசுரங்களாகவும் சேகரிப்பு நூலகங்களிலும் பார்க்கக்கிடைக்கின்றன. வில்லா கேதர் (அன்புப்பிடியில் இருவர் - Death Comes for the Archbishop), எர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே (போரும் பாவையும் - For Whom The Bell Tolls), ஆலன் பேட்டன் (அன்னையின் குரல் - Cry, the Beloved Country) ஆகிய மிகப் புகழ்பெற்ற அமெரிக்க எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளோடு இன்று புகழ்மங்கிவிட்ட ஜோஸப் வெஷ்பர்க்கின் ‘பள்ளித்தோழன்’, இளையோருக்கான வாழ்க்கை வரலாறுகளை எழுதிப் புகழ்பெற்ற நைனா பிரவுன் பேக்கரின் ‘சிறுதுளி பெருவெள்ளம்’, ஹோவர்ட் ஸ்விக்கெட்டின் ‘இரும்புப் பெட்டி’ போன்ற அமெரிக்க நாவல்களையும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவைகளில் ‘இரும்புப்பெட்டி’ நாவல் மட்டும் பெர்ல் பப்ளிகேஷனுக்காக மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். அப்பதிப்பகத்தின் எடிட்டரான ச.து.சு.யோகியின் முயற்சியால் இது நடந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். தெளிவும் சரளமும் கொண்ட ஆற்றொழுக்கான நடை ஸ்ரீநிவாஸனுடையது என்பதை இந்த ‘இரும்புப்பெட்டி’யின் தமிழாக்கம் நிரூபிக்கும். ●

கால சுப்ரமணியம் kasu.layam@gmail.com

கவிதை

மணியன் ஜெயராஜ் கவிதைகள்

1.

வெயிலின் கொடுமை
தாங்காமல்
சுருண்டு விழுந்தவரின்
உடல் வைக்கப்பட்டுள்ளது
குளிரூட்டப்பட்ட
சுவபெட்டியில்.

2.

கீழ்த்தெருவில் உள்ள
குடிசையை எரித்தவனின்
உடலை சாம்பலாக்கி
பகை தீர்த்தான் சுடுகாட்டில்
வெட்டியான்.

3.

குழந்தை பருவத்தில்
தன் பொம்மையின்
ஒரு கை உடைந்ததற்காக
கேம்பி கேம்பி
அழுதவன்தான்
இன்று
ஆணவக் கொலையின்
முதல் குற்றவாளி. ●

டி. தருமராஜின் ஜல்லிக்கட்டு கிளர்ச்சி எனும் சூழ்ச்சி

• இளங்கோ

சில நூல்களை வாசிக்கும்போது அவை அவ்வளவு எளிதில் முடிந்துவிடக் கூடாது என்று தோன்றும். அவ்வாறு இந்த ஆண்டில் வெளியான இரண்டு நூல்களை மிக நிதானமாக வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதில் ஒன்று வி. அமலன் ஸ்டேன்லி எழுதிய ‘புத்தம்’, மற்றது டி.தருமராஜ் எழுதிய ‘ஜல்லிக்கட்டு’.

இவ்வளவு புதுமையும் சுவாரசியமுள்ள ஒரு நூலை அண்மையில் வாசித்ததில்லையென்ற வியப்பே ‘ஜல்லிக்கட்டு’ வாசித்து முடித்தபோது தோன்றியது. ‘ஜல்லிக்கட்டு’ ஒரு புள்ளியே தவிர இந்த நூல் அதைத் தாண்டிப் பல பல அற்புதமான பக்கங்களைத் தொட்டுச் செல்கின்றது. தமிழகத்தில் நடந்த ஜல்லிக்கட்டு தடைக்கு (2017) எதிராக நடந்த ஒரு ‘வெகுசன’ப் போராட்டத்தை இது சமகாலத்தில் மட்டும் வைத்துப் பேசுவதில்லை. தமிழின் சங்ககாலத்திலிருந்து தொடங்கி பின்னமைப்பியல்/பின் நவீனத்துவம்வரை இந்த ‘வெகுசன’ப் போராட்டத்தை முன்வைத்து இந்நூல் மதிப்பீடு செய்கின்றது. இங்கே வெகுசனப் போராட்டம் என்று அடைப்புக்குறிக்குள் ஏன் குறிப்பிடுகின்றேன் என்றால், இந்த நூலில் வெகுசனம் வேறானது, மக்கள் வேறானது என்று தொடர்ந்து டி.தருமராஜ் வலியுறுத்தியபடி வருகின்றார்.

இந்த நூலை ஒருவகையில் ஆய்வு நூலாகவும் இன்னொருபுறம் ஒரு புனைவாகவும் வாசிக்க முடிவதுதான் சுவாரசியம் தருவது. இந்த நூலில் குறிப்புகளாக அல்லது சுருக்கமாகச் சொல்லப்படும் விடயங்கள்பற்றிய அடிக்குறிப்புகளே இருநூறுக்கும் மேலே வரக்கூடியது. பல்கலைக்கழக ஆய்வுகளின் அடிக்குறிப்புகள் போன்று வறண்டதன்மையில் இல்லாது, அந்த அடிக்குறிப்புகளில் குறிப்பிடப்படும் நூல்களைத் தேடி வாசிக்க வேண்டும் என்று ஆர்வத்தைத் தூண்டுமளவுக்கு இந்த நூல்களின் அடிச்சாரத்தை ‘ஜல்லிக்கட்டு’ நூலில் தருமராஜ் பாவித்திருப்பதுதான் கவனப்படுத்த வேண்டியதாகும்.

என்னைப் போன்ற தமிழின் சங்கப் பாடல்களை ஆழ் வாசிக்க வேண்டும் என்று விரும்புவார்க்கு

(அதேவேளை சோம்பலுடன் இருப்பவர்க்கு), இங்கே தருமராஜ் எடுத்தாளும் சங்கப் பாடல்கள், அவ்வளவு ஈர்ப்புடன் பழந்தமிழ் இலக்கியம் நோக்கி இழுத்துச் செல்கின்றது. ஐந்திணைகளில் குறிஞ்சி நிலத்தை, அங்கிருந்த வள்ளல்களை (பாரி, பேகன்) போன்றவர்களை மூவேந்தர்கள் எதற்காய் ஆக்கிரமித்தார்கள் என்றும், எப்படி யவனர்களின் வருகையுடன் அந்த நிலங்கள் ஆக்கிரமிக்கப்படுகின்றது என்றும், அதனால் எப்படி அவர்கள் அதுவரைகாலமும் இருந்த செழுமையான வாழ்க்கையிலிருந்து அவர்கள் இழிசன மக்களாக ஆகினார்கள் என்ற ஒரு புது திணைக்கோட்பாட்டை டி.தருமராஜ் முன்வைக்கும்போது அவ்வளவு சிலிர்ப்பாக இருக்கிறது.

தமிழின் தொன்மையான நூல்களை மார்க்சிய/பின்னமைப்பியல் தளங்களில் ஒப்பிட்டுத் தமிழவன் போன்ற அரிதானவர்களே மிக இயல்பாக எழுதியதை வாசித்திருக்கின்றேன். தமிழவனுக்குப் பிறகு, தமிழின் தொன்மையை பின்னமைப்பியல் புள்ளியில் வைத்து டி.தருமராஜ் எழுதியிருப்பது இந்த நூலை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு பொழுதும் மகிழ்ச்சி தந்து கொண்டிருந்தது.

‘மார்க்சியம் இந்த நூலின் அடிப்படையக் காரணியாக இருப்பதை வாசிக்கும் நீங்கள் அறியலாம்’ என்று தருமராஜ் நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டாலும், அதுவே பெரும்பாலான ஆய்வுகளுக்கு இயல்பு என்றாலும், என்னால் இந்த நூலை மார்க்சியம் தாண்டிய பின்னமைப்பியல்/பின் நவீனத்துவ தளத்தில் அதிகம் வைத்தே வாசிக்க முடிந்தது. சிலவேளைகளில் என் வாசிப்பின் ஒரு சார்புநிலையாக இருக்கலாம். ஆனால், அப்படி வாசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதே எனக்குச் சுவாரசியமாக இருந்தது.

இந்த நூல் ‘ஆடிப்பெருக்கு-கிளர்ச்சியின் சூத்திரம்’, ‘தற்செயலும் வரலாறும் - காளையின் வம்சாவழி’, ‘காளை அரசியல்’, ‘பண்பாட்டுப் பதற்றம்’, ‘முதலீட்டியமும் நாட்டுப்புறவியலும்’ என்ற ஐம்பெரும் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தாலும், இந்த ஒவ்வொரு பகுதியும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு நூலாக வைத்து

உரையாடுவதற்கான பல புள்ளிகளைக் கொண்டிருக்கின்றது.

‘ஜல்லிக்கட்டு என்பது கிராமப் புறங்களில் நடைபெறும் ஒரு விளையாட்டு. ஆனால், அது தடைசெய்யப்பட்டபோது எப்படி நகரத்தார் இதை ஒரு வெகுசனப்போராட்டமாக ஆக்கினார்கள், இப்படி முரணான புள்ளிகள் ஒருங்கிணைந்த (கிராமத்தார்/ நகரத்தார்) போராட்டத்தை எப்படிப் எதிர்கொள்வது என்ற குழப்பத்தை இந்த ஜல்லிக்கட்டுப் போராட்டம் கொடுத்தது. மதுரையில் அந்தப் போராட்டத்தை நேரடியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தனக்கு இதை எப்படிப் புரிந்துகொள்வது என்ற சிந்தனையில் தோன்றியதே இந்த நூல்’ என்கின்றார் தருமராஜ். நாட்டுப்புறவியலில் ‘வழக்காறு’ என்பதே நிகழ்த்தப்படுவதுதானே; ஆனால், இங்கே ‘நிகழ்த்தப்படாத வழக்காறு’ எவ்வாறு எதிர்கொள்வது என்ற திகைப்பைத் தன்னைப் போன்ற நாட்டுப்புறவியலாளர்கள் சந்தித்தனர் என அவர் தொடர்ந்து எழுதிச் செல்கிறார்.

மேலும் விஜய் (தற்போது தமிழக முதலமைச்சர்) ‘தமிழக வெற்றிக் கழகத்தைத் தொடங்கியபோது அது ஏற்படுத்திய ஆரவாரத்தையும் அவரது அரசியல் புள்ளியையும் பார்த்தபோது, ‘அது அலங்காநல்லூர்/ அவனியாபுரம் ஜல்லிக்கட்டைப் பார்ப்பது போன்று இருந்தது. அதாவது விஜய் தன்னை இரகசியம் போலப் பூட்டி பூட்டி வைத்துக் கொள்வதும், அவரது பிரசன்னம் சில மணித்துளிகளே இருப்பதுபோல அரசியல் கூட்டத்தை வடிவமைத்துக் கொள்வதும், அந்தச் சில மணித்துளிகளில் காணப்படும் பாய்ச்சலையும், அதைக்காணும் வெகுசனம் உச்சக்கட்ட எழுச்சியை அடைவதும் ஜல்லிக்கட்டு என்கின்ற வீரவிளையாட்டின் ஒழுங்கமைப்பை ஒத்திருந்தது’ என்றும் தருமராஜ் முன்னுரையில் எழுதிச் செல்வது, இன்று அரசியல்/ பண்பாட்டுக் களங்களில் செயலாற்றிக் கொண்டிருக்கும் அனைவருக்கும் மிக உன்னிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டிய புள்ளியாகும்.

ஜல்லிக்கட்டு வெகுசனப் போராட்டத்தில் கடைசிவரை ஜல்லிக்கட்டு காளை சிறிப்பாயவே இல்லை. ஆனால், அதே ஒழுங்கில் அறிந்தோ/ அறியாமலோ வாடிவாசலில் இதோ பாய்கின்றேன் என்று உறுமிக் கொண்டிருந்த ஒரு காளை அரசியல் களத்தில் சிறிப் பாய்ந்திருக்கின்றது. பாய்ந்தது மட்டுமில்லை பலரும் எதிர்பார்க்காத, யாராலும் அடக்கமுடியாத அரசியல் காளையாக நின்று வென்றும் காட்டியிருக்கின்றது. இந்த எதிர்பாராத விஜய் என்ற ஜல்லிக்காட்டுக் காளையின் வெற்றி எவராலும் கணிக்கமுடியாதது மட்டுமில்லை, எந்த வகைக்குள் வைத்து இதை மதிப்பீடு செய்வது என்ற குழப்பத்தையும் பல ஆய்வாளர்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. ஆனால், அதைச் சரியாக ‘வெகுசனப் போராட்டம்’ என்றவகையில் கணித்தவராக மட்டுமின்றி அதற்கான

பின்னணிச் சூழலோடு நுட்பமாக விளங்கிக் கொண்டவராகவும் தருமராஜ் இருந்திருக்கின்றார்.

இந்தப் பெரும் நூல் வெளிவந்ததும், இந்த வெகுசனத் திரளைச் சரியாக விளங்கி விஜய் தமிழக முதலமைச்சரானதும், நம் தமிழ்ச் சூழலில் அரிதாக நிகழும் ஓர் நிகழ்வென்றே சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில் ஆய்வுகள் என்பதே வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் நடந்தபின்னே முடிவுகளைக் கண்டடைவதாக இருக்கும்போது, ஜல்லிக்கட்டு எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை முன்வைத்து, அதற்கு எந்த நேரடித் தொடர்பும் இல்லாதபோதும், வெகுசனம் திரண்ட பின்னணிச்சூழலை சரியாகப் புரிந்துகொண்டு (அல்லது புரியாமலே) அதேபாணியில் ஓர் அரசியல் மாற்றத்தை நிகழ்த்தியது என்பது எவ்வளவு வியப்பானது.

இதேநேரத்தில் டி.தருமராஜ்ஜின் இந்த நூலை முன்வைத்து இலங்கையில், பங்களாதேஷில், நேபாளத்தில் நிகழ்ந்த ஸென் ஸீ போராட்டங்களைப் பார்க்க முடியும் என்கின்ற ஜெயமோகன் போன்றவர்களின் கருத்துக்களோடு நான் சில புள்ளிகளில் முரண்படவும் செய்கின்றேன். இலங்கையிலோ இன்னபிற தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலோ நடந்த போராட்டங்களில் ஒரு முதன்மையான எதிரி கண்முன்னே தெளிவாக இருந்தது. இலங்கையில் பொருளாதாரத்தால் நாட்டைச் சீரழித்த (அவ்வாறே நேபாளத்தில்) ராஜபகஷே ஆட்சிப்பீடத்தில் இருக்கும்போதே இந்த வெகுசனப் போராட்டம் தொடங்கியது.

அங்கே ஏற்கனவே ஜல்லிக்காட்டுக் காளை களத்துக்குள்ளே பாய்ந்துவிட்டது. காளையை அடக்க வேண்டும் என்கின்ற உணர்வுப் போராட்டம் தொடங்கியபோது அந்த வெகுசனத் திரளுக்கு வந்துவிட்டது. ஆனால், தமிழகத்தில் நடந்த ஜல்லிக்காட்டு தடைப் போராட்டத்திலோ அல்லது விஜய் தமிழக முதலமைச்சரானபோதோ ஒரு தெளிவான எதிரி என்று வெகுசனத்துக்கு இருக்கவில்லை. அதாவது ஜல்லிக்கட்டுக்காளை களத்துக்குள் இறங்கவேயில்லை. அது அவிழ்த்துவிடாத ஒரு காளையாக மூசிக்கொண்டு வாடிவாசலை விட்டு இறங்காதிருந்தது என்பதே இவற்றுக்கு இடையிலான வித்தியாசமாகும்.

61 எனக்கு இந்த ஜல்லிக்கட்டு நூலில் மிகப்பிடித்ததே தருமராஜ் எதையும் claim செய்யாத தன்மை. எனது நூலான ‘பேயாய் உழலும் சிறுமனமே’ அல்புனைவுத் தொகுப்பு வந்தபோது இடதுசாரிப் பின்னணியில் வந்த எனக்கு முன்னிலிருந்த தலைமுறையச் சேர்த்த ஒரு நண்பர், ‘தங்கள் தலைமுறையில் ஒரு விடயம் குறித்து கறாரான முடிவெடுத்து உறுதியாக எழுதுவோம்; ஆனால், இந்தத் தலைமுறை (என்னைப் போன்றவர்கள்) எல்லாவற்றையும் கேள்விகளுடனும் சந்தேகங்களுடனும் அணுகின்றார்களே தவிர அறுதியான உறுதிகளை

எடுக்கத் தயங்குகின்றார்கள்' என்று சொல்லியிருப்பார். அதை நேர்/ எதிர்மறையாகத் துவிதங்களுக்குள் வைத்தெல்லம் பார்க்கத் தேவையில்லை.

நாம் இன்றைய சூழலைப் பார்த்தால் அப்படி கறாரான முடிவுகளை எடுப்பது எவ்வளவு கடினம் என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். உதாரணத்துக்கு நாம் ஈரான் விடயத்தை எடுத்துக் கொண்டால், ஈரான் தனது ஆட்சிக்கெதிராகப் போராடும் மக்களை எவ்வளவு கொடூரமாக ஒடுக்கின்றது என்பதை அறிவோம் (அதற்கு ஈரானிய மக்களின் சாட்சியங்களே போதும்). அதேவேளை இப்போது ஈரான் என்கின்ற நாட்டை அமெரிக்காவும் இஸ்ரேலும் தாக்கும்போது ஈரானுக்குச் சார்பாகத்தான் நாம் நிற்க வேண்டும். அப்படியொரு சார்புநிலை எடுக்கும்போது ஈரானிய அரசு தன் மக்கள் மீது கட்டவிழ்த்துவிடும் வன்முறையை ஏற்றுக்கொள்கின்றோமா என்கின்ற கேள்விகளும் வரும். இவ்வாறான சூழ்நிலைகளால்தான் ஒரு விடயத்தைக் கேள்விகளோடும் சந்தேகங்களோடும் fragmentation ஆகத்தான் இவற்றை நாம் அணுக முடியும் என்கின்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியிருக்கிறது.

அவ்வாறான ஓர் அணுகுமுறையை, நாம் இந்த ஜல்லிக்கட்டு நூல் நாட்டாரியலா அல்லது பின்னமைப்பியலா, எந்த முறையியல் (methodology) மூலமாக அணுகின்றது என்று சந்தேகம் கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காகத் தருமராஜ் இதில் ஒரு விளக்கத்தைத் தருகின்றார்.

‘இந்தப் புத்தகம் வெகுஜனக் கிளர்ச்சிகளின் சூத்திரத்தைக் கண்டுபிடிக்கிறதா என்று கேட்டால் இல்லை என்றே பதில் சொல்வேன். அமைப்பியல் மானிடவியல் ஆய்வுகளில் இதுபோல் பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளுக்கான சூத்திரத்தைக் கண்டுபிடிப்பது ஒரு சாகசமாகவே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் புத்தகத்தில் அப்படியொரு கணித

ஜல்லிக்கட்டு - கிளர்ச்சி எனும் சூழ்ச்சி;
ஆசிரியர்: டி. தருமராஜ்;
வெளியீடு: சால்ட் பதிப்பகம், எஸ் 3 - 2-வது தளம்,
115 எம்.ஏ.எஸ். ரெசிடென்சி அபார்ட்மெண்ட், என்.
டி.ஆர். தெரு, கோடம்பாக்கம், சென்னை - 24;
விலை ரூ. 600;
தொலைபேசி: +91 93841 86370, +91 8939409893;
மின்னஞ்சல்: typewriternaran@gmail.com

சூத்திரத்தையோ அல்லது கிளர்ச்சிகளின் ஒழுங்கமைப்பையோ கண்டுபிடிக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்பது முக்கியம். இங்கே பயன்படுத்தப்பட்ட சூத்திரம் என்ற சொல், சூழ்நிறம், சூழ்ச்சி என்று பொருள் தரும் வகையிலே கையாளப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் புத்தகத்தில் நீங்கள் பார்ப்பது அனைத்தும் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட விஷயங்களின் கோணம், அவ்வளவுதான்' என்று சொல்லியிருப்பதை வாசகர்கள் ஒருபோதும் தவறவிடக் கூடாது என நினைக்கின்றேன்.

பின்னமைப்பியல்/பின் நவீனத்துவத்தில் எல்லாவற்றையும் விளையாட்டாகப் பார்ப்பது என்று முக்கியமான ஒன்று. அதாவது மிகத் தீவிரமாக எந்தவொன்றையும் எடுத்துக் கொள்ளத் தேவையில்லை (நமக்குச் சமகால உதாரணம் Slavoj Žižek). அதற்காகத் தருமராஜ் இங்கே பின்நவீனத்துவத்தை தனக்குரியதாகக் கொள்கின்றார் என்பதாக அர்த்தமல்ல. பின்னமைப்பியல் நிராகரிக்கும் பெருங்கதையாடலை (meta narratives), முக்கியமாகத் தத்துவத்தை நிராகரிக்கப் போவதில்லை என்று தருமராஜ் ஓரிடத்தில் உறுதியாகக் கூறுகின்றார் என்பதையும் நாம் கவனித்தாக வேண்டும்.

மேலே ‘இந்தப் புத்தகத்தில் நீங்கள் பார்ப்பது அனைத்தும் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்ட விஷயங்களின் கோணம், அவ்வளவுதான்' என்று தருமராஜ் சொல்லியிருப்பதற்குதான் நான் விளக்கம் கொடுக்க விரும்புகிறேன்.

எல்லாமே ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டாலும், அதன் ஒழுங்குகளைக் குலைத்து, புதிய அடுக்குகளைத் தன் அறிவால் தருமராஜ் கட்டுகின்றார். இவ்வாறு ஒழுங்குகளைக் குலைத்தும் சிதைத்தும் புதிதாய் ஒன்றை உருவாக்குவதை ஒரு ‘விளையாட்டாக’ச் செய்யமுடியுமென்று வேறு எந்தத் தத்துவத்தைவிடவும் பின்னமைப்பியல்/பின் நவீனத்துவ நிலவரங்கள் நமக்குத் துணைபுரிகின்றன. அதற்கான சுதந்திரத்தை அவை கொடுக்கவும் செய்கின்றன. அந்த மிகப்பெரும் சுதந்திரமே தருமராஜ் அவர்களையும் நாட்டாரியல் இருந்து தொடங்கி பின்னமைப்பியல்வரை கட்டற்ற சுதந்திரத்தோடு இந்த நூலில் இயங்க வைக்கின்றது. ஒருவகையில் அதையேதான் பண்டிதர் அயோத்திதாசரையும், அவருக்கிருந்த அன்றையகால நடைமுறை அறிவோடு, பல விடயங்களைக் கலைத்தும் சிதைத்தும் ஒழுங்குபடுத்தி ‘பௌத்தவயமாதல்’ என்கின்ற மிக முக்கியமான ஒரு தளத்தை வந்தடையச் செய்திருக்கின்றது என்பதையும் நாம் நினைவூட்டிக் கொள்ளலாம்.

மிகச்சோர்வான காலகட்டத்துக்குள் தமிழ் ஆய்வுச்சூழலும் அல்புனைவு நூல்களும் இருக்கின்ற காலகட்டத்தில் அவ்வளவு சுவாரசியமாகவும், அதேவேளை நம்மை இன்னுமின்னும் சிந்திக்க வைக்கின்றதுமாகவும், ‘ஜல்லிக்கட்டு’ என்கின்ற இந்த அரிய நூல் நம் கைகளை வந்தடைந்திருக்கின்றது என்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குரியது.

இளங்கோ elanko@rogers.com

பைக் பையன்

● சஸ்வதி நந்தி

தமிழில்: ஆர்.அழகையா

வார ஏழு நாட்களிலும் 24 மணி நேரத்திலும் நான் வேலை செய்கிறேன். புயலோ மழையோ எதைப் பற்றியும் எனக்குக் கவலை இல்லை. இன்று நான் சப்ளை செய்யத் தயார். அதற்கான அனுமதிச்சீட்டு என் கையில் பத்திரமாக உள்ளது. நான் ஹரி - டாவின் ஆள். அவர் சொல்வார்: “நீ ஒரு உயிருள்ள கயிறு” என்று, யார் அறிவார் அதை! ஒருவேளை அப்படியும் இருக்கலாம்.

இன்று காலையின் மேகங்கள் எந்நேரமும் மழையைக் கொட்டுகிறார் போலிருந்தது. பொழுது ஏற ஏறப் பெருங்காற்றும் வெள்ளமும் தங்கள் கோர முகத்தைக் காட்டின. காற்றின் வேகத்தை எதிர்கொள்ளத் திறன்ற இரண்டு மரங்கள் என் கண் முன்னாலேயே முறிந்து வீழ்ந்தன. அந்த இருண்ட வானத்தின் கோபம் இன்னும் தணிந்த பாடில்லை. வாழ்வியல் அன்றைய தினத்தில் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றது. எங்களுது ‘டேஸ்டி - கார்னர்’ வித்தியாசமான ராகத்தை அன்று பாடியது. ஒரு அழைப்புக்கு மேல் இன்னொரு அழைப்பு என உணவுக்கான ஆர்டர் தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருந்தது.

அசாதாரணமான சீதோஷ்ண நிலையைக் கொண்டாடுவதற்காகவே அவர்கள் இப்படி உணவுக்குத் தொடர்ச்சியாக ஆர்டர் தந்து கொண்டிருந்தனர் போலும். ஹரி - டா இதைக் கண்டு மகிழ்வடையவில்லை. அவன் உச்சஸ்தாயில் கத்தினான். “உணவைக் கொண்டுவர போதுமான டெலிவரி ஆட்கள் எங்களிடம் இல்லை. இதை நான் ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டேன். நீங்கள் வேறு கிரகவாசிகளா? இன்றைய சீரோஷ்ண நிலை உங்களுக்குத் தெரிகிறதா இல்லையா?”

இருப்பினும் எதிர்முனையில் பேசுகிறவன் கெஞ்சுவதை நிறுத்தவில்லை. “தயவு செய்து எனக்கு இரண்டு ப்ளேட் ப்ரைடு ரைஸ் தேவைப்படுகிறது என்பதை உணருங்கள்.”

“கடைசியாகச் சொல்கிறேன். அது முடியவே முடியாது. இதைச் சொல்வதற்கு நான் மிகவும் வருந்துகிறேன்.”

அவன் (ஹரிடா) விசித்திரமான பேர்வழி. முரட்டுத்தனமாயிருந்தவன். சற்று மென்மையாயும் அடக்கமாயும் இப்பொழுது இருக்கிறான். எனது மிட்டாவும் மென்மையானவளே. அவன் ஒரு அழகினி. அவளது கண்ணீரை மட்டும் என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. அவளது ஒரு சொட்டு கண்ணீர் எனது ஒரு சொட்டு ரத்தத்திற்கு சமம். அது அளவிட முடியாத மனக்கிலேசத்தை எனக்குத் தரக்கூடியது.

“பிஷீ! உன்னால் அதைச் செய்ய முடியுமா?” ஹரிடா என்னைத் தன் சர்க்கரைக் கட்டி குரலில் விளித்தான்.

என்ன நேர்ந்தது? ஹரிடா எப்படி அவ்வளவு சீக்கிரம் 180 டிகிரி அளவிற்கு மாறினான்? நிச்சயமாக அவ்வாடிக்கையாளர் ஒருவரிடம் பலத்த அடி வாங்கியிருக்க வேண்டும். நான் என் சம்மதத்தை கையை உயர்த்தி தெரிவித்தேன்.

ஹரிடாவின் சமையல் தந்திரத்தால் ‘டேஸ்டி கார்னர்’ சீக்கிரமே புகழ் பெற்றது. அது அவனது சமையல் தந்திரத்தால் மட்டுமல்ல, அவனது கட்டுப்பாட்டில் அனைத்தையும் வைத்திருந்தாலும்தான்! ஆள் மெலிந்த தோற்றமுடையவனாயிருந்த

போதிலும் அவனது இதயம் வலுவாக இருந்தது. அவன் மட்டும் அங்கில்லை என்றால் நான் மிட்டாவை மணந்திருக்க முடியாது. ஒருநாள் என் முதுகில் அடித்துவிட்டு அவன் சொன்னான், “நீ மிட்டாவை நிறையவே காதலிக்கிறாய்! பின் ஏன் அந்த நிகழ்வுக்குப் பின் மாற்றி யோசிக்கிறாய். அது அவளது குற்றமில்லை, அப்படித்தானே?”

அன்று அவன் ட்யூசன் எடுத்து முடித்துவிட்டு குறுக்கு வழியில் வந்தது தவறு. பின், அந்த மிருகங்களிடம் ஓட வேண்டியதாயிற்று.

நான் அவளது சட்டையைப் பிடித்து முணுமுணுத்தேன், “வாய மூடு, போதும்!” என்றேன்.

“முடியாது. நான் நிறுத்தமாட்டேன். நீ சற்று கவனி! நீ படகை ஓட்டுபவன். அவள் ஒரு வெள்ளை நிற பயணம் செய்த படகு. நீ இல்லை என்றால் அவள் தொலைந்து விடுவாள்.”

“ஆகா! வெள்ளை நிற பயணப்பட்ட படகு! உண்மை!!” என்று நான் சிறிதேன்.

“ஆக, அவள் இப்பொழுது தூய்மை அற்ற பெண் இல்லையா? இங்குப் பார், சூரியன் அஸ்தமிக்கும்போதுதான் அதன் ஒளிக்கற்றைகள் ஒளியிழந்து காணப்படும்.”

புயலானது அநேக இடங்களில் சாலைத் தடுப்புகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இருந்த போதிலும் அரை டஜன் ஆர்டர்களை நான் வெற்றிகரமாக முடித்து விட்டேன். கடைசி இரண்டு ஆர்டர்கள் உப்பு ஏரிப் பகுதியிலும் அதன் பக்கத்தில் உள்ள பகுதியிலும் டெலிவரிக்கு உள்ளது. இந்தப் பகுதி சவாலானது. இங்கு அநேக மரங்கள் வேரோடு சாய்ந்து கிடக்கின்றன. நான் இப்படி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே இரண்டு தேவதாரு மரங்கள் ரோட்டில் சாய்ந்து விழுந்தன. புயலுடன் அவை கடும் போராட்டம் நிகழ்த்தியிருக்க வேண்டும். என்ன ஒரு பரிதாபம்!

மிடா கூட மரங்களை நேசிப்பவள்தான். அவள் குஷியாக இருக்கும்போது வித்தியாசமான விளையாட்டொன்றை விளையாடுவாள். அது ஒரு கனவாலான விளையாட்டு. “நாம் இப்ப தொடங்கலாம் விளையாட்டை” என்பாள்.

நான் அவளருகில் நெருங்கி அமர்ந்து கொண்டு, “பெண்கள்தான் முதலில்” என்பேன்.

அன்று, “ஓகே” என்று சொல்லிவிட்டு தன் கண்களை மூடிக் கொண்டு, “சென்ற தடவை நாம் விளையாட்டை முடிக்கும்போது எந்த மாதிரியான கனவுடன் முடித்தோம் என்ற ரூபகமிருக்கிறதா” என்றாள்.

நான் ஒரு முட்டாளைப் போல் சிரித்து மன்னிப்பு கோரினேன்.

“எனக்குக் கொஞ்சம் கூட அதைப் பற்றிய நினைவு இல்லையே!”

“கவலையே வேண்டாம். எனக்கு ரூபகமுள்ளது.”

“அப்படி என்றால் இப்பொழுது ஏன் விளையாட்டை நிறுத்துகிறாய்?” அவள் முதுகை செல்லமாகத் தட்டியபடி, “மேற்கொண்டு தொடர்” என்றேன்.

“நம் வீடு இமயமலையின் உச்சியிலிருக்கும். நமக்குக் கீழே ஒரு காடு இருக்கும். அங்கு ஓக் மற்றும் மாபிள் தவிர பூவரசு மலர்க் கொத்துக்களுமிருக்கும்.”

“நான் இந்த மரங்களைப் பற்றி என் வாழ்நாளில் கேள்விப்பட்டதே இல்லையே.”

நான் என் பள்ளிப் படிப்பு இறுதி வகுப்புவரை ‘பூகோளம்’ படித்தேன். ஆனால், என் மனைவி ஒரு படிப்பாளி. அவளுக்கு நிறைய விஷயங்கள் தெரியும். நான் அவளை என் நெஞ்சோடு இழுத்து வைத்துச் சொன்னேன், “கனவு நன்றாக இருக்கிறது. மேற்கொண்டு சொல்லிக் கொண்டு போ. நம் வீட்டுப் பக்கத்தில் நீர் வீழ்ச்சி ஏதும் உண்டா?”

மிட்டா ஏதோ ஞாபகத்தில் பேசினாள்: “ஆம். நிச்சயமாக ஒன்று உண்டு. என்னை நீ அங்கு அழைத்துச் செல்வாயா. நீர்வீழ்ச்சியின் பாடலைக் கேட்க நான் மிகவும் விரும்புவேன். அது எப்படி இருக்கும்? மிகவும் இனிமையாக இருக்கும் அல்லவா?”

வினையாட்டைக் கெடுத்து எனது போன் மணி அடித்தது. அந்த ரிங்டோன் கடுமையானது. அதை இன்றே மாற்றியாக வேண்டும். அந்த அழைப்பை ஏற்று பேசும்போது எதிர்முனைக்குரல் மிகவும் கடுமையாயிருந்தது. “என்னவாயிற்று? எங்களது இரவுச் சாப்பாட்டை நாங்கள் நடுநிசியில்தான் சாப்பிட வேண்டும் என்பது உனது விருப்பமா?” அந்தக் குரல் அருவருக்கத்தக்கதாக இருந்தது. நான் மிகவும் பரிந்து அவரிடம் சொன்னேன். “ஐயா, மன்னிக்கவும். பாதையெல்லாம் மழைநீர் தேங்கி உள்ளதால் நான் பைக்கை ஓட்டமுடியவில்லை. நான் அதைத் தண்ணீரில் இழுத்துத்தான் கொண்டுவர வேண்டும்.”

“நான் சொல்வதை நீ கவனி. நீ நீந்தி வருவாயோ தண்ணீரைத் தள்ளிக் கொண்டு வருவாயோ, அதுபற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. எனக்கு 8 மணிக்குத் தவறாது சாப்பாடு தந்தாக வேண்டும். இன்று எங்களது காதல் ஆண்டு விழா. அதை நாங்கள் 8 மணிக்குக் கொண்டாடவிருக்கிறோம். நீ வரத் தவறினால் உன் பாடு திண்டாட்டமாகிவிடும். நான் தற்சமயம் நல்ல மூடில் உள்ளேன். அதைக் கெடுத்து விடாதே!”

நான் எனது கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். எட்டாவதற்கு ஒரு நிமிடமுள்ளது. பாதை எங்கும் மழைநீர். நான் அங்கு ஏழு நிமிடத்திற்கு பதில் பதினேழு நிமிடத்தில் சென்றடைவேன். எங்குச் சுற்றியும் அமைதியான இருள். மின் வயர்கள் மின் கம்பத்திலிருந்து அவிழந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. நான் நிர்க்கதியானேன். தப்புத் தப்பான எண்ணங்கள் என் தலையில் வட்டமடித்தன. வாடிக்கையாளரின் வார்த்தைகள் என் மனத்தில் இன்னும் ஆழமாய் ஊடுருவிக் கொண்டிருக்கிறது. ‘காதல் வருடாந்திர விழா.’

‘நாம் எத்தனை ஆண்டு விழாக்களை இணைந்து கொண்டாடியிருக்கிறோம்? எனக்கு அது ஞாபகமில்லை. நம் காதல் குறைந்து விட்டதோ?’

தொலைபேசி இணைப்பைத் துண்டித்துவிட்டு நான் என்னால் போக முடியுமளவிற்கு போனேன். அங்கு இன்னுமொரு வளைவு. நான் என்னதான் செய்வேன்? என் இதயம் படபடத்தது. மூன்றே நிமிடங்கள்தான் உள்ளன. அது ஒரு சாதாரண நாளாக இருந்தால் இந்த மூன்று நிமிடங்களை வியர்வை சிந்தாமல் கடந்துவிடுவேன். பைக் தனது கடைசி நேரத்திலுள்ளது. ஆனாலும் அது தன் பங்கை ஆற்றிவிடும். ஹரிடா எப்பொழுதும் என்னைப் பைக் சவாரி குறித்து எச்சரிப்பார். “டெலிவரி பையன்கள் விபத்தைச் சந்திப்பது தினமும் கூடிக் கொண்டே போகிறது. எனவே நீ உஷாராக இரு” என்பார் என்னிடம்.

“இது போன்ற விபத்துகள் காரணம் இல்லாமல் நிகழாது” என நான் அவரிடம் சொல்வேன். “அவர்கள் வாங்கும் குறைந்த ஊதியத்தில் தாமத டெலிவரிக்கான அபராதத் தொகையும் பிடித்தம் செய்யப்படும். அவர்கள் வேறு வழியின்றி அதற்காக ஓடுகிறார்கள். வேகக் கட்டுப்பாட்டை மீறி விபத்திற்குள்ளாகிறார்கள்.” நான் ஹரிடாவிற்கு நன்றி சொல்லி அவன் முதுகைத் தட்டுவேன். யாருக்கும் இவனைப் போன்ற மனிதர்களை முதலாளிகளாகக் கொள்வதற்கு அதிர்ஷ்டமிருக்காது. என்னைத்தவிர! அவன் எந்தப் பையனின் ஊதியத்திலும் இதுவரை கைவைத்தது கிடையாது.

கைபேசி இன்னும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதை எடுப்பதைத் தவிர வேறு வழி இப்போதைக்கில்லை. வழக்கமாகப் பேசப்போகும் பேச்சை ஒரு முறை ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டேன். அந்த அழைப்பை நான் ஏற்கும்போது ஒரு குழந்தைத்தனமான குரல் என் காதில் மிதந்து வந்தது. “மாமா? நீங்கள் எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கிறீர்கள்? எனது நண்பர்கள் பட்டினியாயிருக்கிறார்கள்.”

எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அது யாராக இருக்கும்? இன்றைய கடைசி வாடிக்கையாளராக இருக்கலாமென நான் ஊகித்தேன். அவளது குரல் மிகவும் இனிமையாக இருந்தது. நான் சிரித்தேன். “உன் வீட்டை அநேகமாக நெருங்கிவிட்டேன். சில நிமிடங்கள் பொருத்துக்கொள். உனது நண்பர்களைப் போல் உனக்கு அவ்வளவாகப் பசிக்கவில்லைதானே!”

“எனக்கும் பசிதான்! சீக்கிரம் வாங்க!” எனச் சொல்லித் தொலைபேசியைத் துண்டித்தான். நான் என் மழைக்கோட்டை கழற்றிவிட்டு அதில் சாப்பாட்டு பொட்டலங்களை வைத்துச் சுருட்டிக் கொண்டு என் பயணத்தைத் தொடர்ந்தேன். சில அடிகளே எடுத்து வைக்கும் முன் நான் மழையில் நன்றாக நனைந்து விட்டதைத் தொடர்ந்து சாப்பாட்டுப் பொட்டலங்கள் நனைந்து விடுமே என்ற கவலையைக் கொள்ளவில்லை.

அந்தக் குழந்தையின் குரல், அது அருவிநீர் விழுகையில் 'ஹம்' செய்வதைப் போலிருந்தது. மிட்டா ஒரு குழந்தைக்காகக் காத்திருக்கிறாள். அதற்கு இன்னும் ஒரு வருடமாகலாம். அக்குழந்தைக்கு பெங்காலியின் ஒரு அருவியான 'ஜர்ணா' என்று பெயர் சூட்டலாம்.

ஒரு மருந்தாளனின் நோட்டீஸ் பலகையை நான் அப்பொழுது அங்குப் பார்த்தேன். அதனது கதவு எண் 24B, 25Bயில்தான் எனது எரிந்து விழும் வாடிக்கையாளர் இருக்கிறார். நான் அங்குச் சென்று விட்டேன். ஆனால், குறித்த நேரத்தில் சென்றடைந்தேனா? இப்பொழுது மணி 8.05 (இரவு). ஆவலாக அழைத்தேன். காத்திருக்க அறிவுறுத்தப்பட்டேன். நான் தூண்டிலில் மாட்டிக் கொண்ட மீனைப் போல் தவிப்பிலிருந்தேன். எனக்கு என்ன நேரப் போகிறது என்பதை யாரறிவார்?

பெர்முடாஸ் அணிந்த ஒருவன் என்னை நோக்கி வருவதை நான் பார்த்தேன். அவன் குடை ஒன்றை சுமந்திருந்தான். ஊதிப்போயிருந்த அவன் தள்ளாடியபடி நடந்தான். அருகில் வந்த அவன் பைக்கின் சாவியை எடுத்தான். என்ன நடக்கிறது என்பது புரியாமல் நான் அதிர்ச்சியுற்றேன்.

“இதை உனக்கான தண்டனையாகக் கருதிக்கொள்” என்றான்.

“ஐந்து நிமிட தாமதத்திற்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா? ஐயா, எனது நிலைமையைச் சற்று புரிந்து கொள்ளுங்கள்.”

“நான் எதையும் கேட்கமாட்டேன். ஏன் தாமதம்! காரணத்தைச் சொல்!”

அந்த மனிதன் கையிலிருந்த கைபேசியில் வந்த அழைப்பைப் பார்த்து அவன் வெகுண்டான். அது ஒரு முக்கியமான அழைப்பாயிருக்க வேண்டும். அவனது வீட்டை நோக்கி விரைந்த அவன் பைக் சாவியைத் தூக்கி தரையில் வீசிவிட்டு, “இப்பொழுது நீ சாவாதனமாகப் போய்விடலாம். ஆனால், தொகையை நாளை உன் முதலாளியிடம் பேசிவிட்டுத் தான் பைசல் செய்வேன்” என்றான். இப்பொழுது என்ன நடந்துவிட்டது? எனக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. அந்த மனிதன் வசிப்பது உயர்ந்த வீட்டில் ஆனால், அவனது சுபாவமோ மிகவும் தாழ்ந்திருக்கிறது.

கைபேசி என் நினைவுகளில் குறுக்கிட்டது, மீண்டும் அந்த இனிய குரல். “ஓ! மாமா! நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்?”

நான் பைக்கை கிளப்பிக் கொண்டே சொன்னேன், “அன்பானவளே, இன்னும் இரண்டு நிமிஷங்கள்தான். அநேகமாக உன் இடத்திற்கு வந்து விட்டேன்.”

நகரத்தின் ஒரு பகுதியில் மழை வெள்ளம் அவ்வளவாக இல்லை. பைக் தார்ச்சாலை வழியாக மெதுவாகச் சென்றது. இருப்பினும் எனக்கு நேர்ந்த

அவமானம் தொண்டைக் குழியில் சிக்கிக் கொண்டேயிருக்கிறது. என் இதயத்திற்குள் ஏதோ ஒன்று எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. என் கண்கள் கண்ணீர். ஒரு மனிதன் இந்த அளவிற்கு சுயநலம் பிடித்தவனாக இருப்பானா? அவன் அவனது டின்னரை, ஜன்னல் வழியாக பெய்யும் மழையை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு சாப்பிட்டுக் கொண்டு ஜாலியாக இருப்பான். ஆனால், 100 கிலோ கனமான பைக்கை இடுப்பளவு தண்ணீரில் தள்ளிக் கொண்டு வந்து உணவுப் பொட்டலத்தை விநியோகித்த டெலிவரி பையனின் கதி? அவன் எதற்கும் பிரயோஜனமற்றவனா? இந்த உலகம் படைக்கப்பட்டதற்கான லட்சணம் இதுதானா?

மழை ஓரளவு குறைந்த போதிலும் காற்று என் எலும்புகளை ஜில்லிட வைத்தது. குளிரில் என் உடல் சுருங்கிப் போவது போல் உணர்ந்தேன். வீட்டு முகவரியை அந்த மங்கலான தெருவிளக்கு வெளிச்சத்தில் சரிபார்க்க முயன்று கொண்டிருந்தேன். கடைசியில் வந்து சேர்ந்தேன். கடவுளே, இது இன்றைய இரவின் கடைசி டெலிவரி. ஆனாலும் குழப்பங்கள் மிகுந்த ஒன்றாகிப் போனது.

நான் மெதுவாக நுழைந்தேன். வாடிக்கையாளரின் குடியிருப்புக்குக் கைபேசி அழைப்பு சென்றது. நான் காத்திருக்கும்படி கேட்கப்பட்டேன். அந்த நேரத்தில் அடித்த புயல் காற்று என் எலும்பு மஜ்ஜை வழி ஊடுருவியது. அப்பொழுது ஒரு குழந்தைகளின் கூட்டமே மாடிப்படியிலிருந்து வேகமாக இறங்கி வருவதை நான் ரகசியமாகப் பார்த்தேன். பலகையான நிறங்களில் அவர்கள் உடைகள் அணிந்திருந்தனர். அவர்களைப் பார்த்தவுடன் ஏதோ பட்டாம் பூச்சிக் கூட்டமொன்று என்னைநோக்கிப் பறந்து வருவது போல் உணர்ந்தேன். அது ஒரு கவனிக்கத்தக்க அழகிய காட்சி.

அந்தக் குழந்தைகளுக்கு எட்டு வயதிற்கு மேலிருக்காது. நான் ஏற்கனவே கேட்ட அந்த இனிய குரலைக் கொண்ட குழந்தையைத் தேடினேன். பாவம், அந்தக் குழந்தை பசியாயிருக்கிறது. இப்பொழுது நான் இங்கிருக்கிறேன். இதை நான் முணுமுணுத்துக் கொண்டே இந்த மொத்த குழந்தைகளில் அவள் யாரெனத் தேடுகிறேன்.

நான் அவர்களைக் கூர்ந்து நோக்கிப் பொம்மை போலுள்ள அழகிய பெண்குழந்தை ஒன்றைக் கண்டேன். இளஞ்சிவப்பு வண்ண ரிப்பன் ஒன்றை அக்குழந்தை அதன் தலையில் சூடியிருந்தது. வெள்ளைநிற கெவுனையும் அணிந்திருந்தது. அவள் என்னை நோக்கி ஓடி வந்தாள். அவள் ஒரு தேவதையா? அவள் ஒரு புதிரான சிரிப்பொன்றுடன் சொன்னாள், “மாமா! நீங்கள் வந்து விட்டீர்கள். நான் மிகவும் பசியோடு இருக்கிறேன். தெரியுமா, கடவுளே மழையில் முழுக்க நனைந்திருக்கிறீர்கள், பாவம் நீங்கள்!” இதற்கிடையில் அவளது கைப்பையிலிருந்து சில

கரன்ஸி நோட்டுகளை கவனமாக எடுத்துக் காட்டினாள். “இதை எண்ணுங்கள் மாமா, அம்மா அது சரியாக இருக்கிறதா என்பதை உறுதிப்படுத்த கேட்டுக் கொண்டாள்.”

நான் சிரித்துக் கொண்டே கூறினேன். “நான் தாமதமாக வந்ததற்கு மிகவும் வருந்துகிறேன்.”

“அது பரவாயில்லை. அம்மாவிடம் உங்களுக்கு ஒரு சட்டை தரும்படி நான் சொல்லட்டுமா?”

“வேண்டாம், வேண்டாம். சாப்பாட்டு பொட்டலத்தை மாடிக்கு எடுத்துச் செல்.”

“மிக்க நன்றி. மாமா!”

குழந்தைக் கூட்டம் மாடிக்கேறியது. நான் திரும்பினேன். இன்றையபொழுது கழிந்தது. அடுத்த நிறுத்தம் நம் வீடு தான். எனக்கும் பசிக்கிறது. அன்று காலையில் நான் மிகவும்குறைவாகச் சாப்பிட்டிருந்தேன்.

சிரமப்பட்டு கேட் அருகே நான் வந்தபோது பாதுகாவலர் என்னை அழைத்தார். “சகோதரரே, வீட்டு எஜமானி உன்னை உள்ளே வந்து காத்திருக்க சொன்னார்கள்” என்று கூறினார்.

என்ன ஆச்சு? புதிதாக ஏதும் தொந்தரவு வரப்போகிறதோ என நான் நினைத்தேன். எனது வாய் உலர்ந்தது. உயர்ந்த மாடமாளிகையில் வசிப்பவர்கள் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யக் கூடியவர்கள். சாப்பாடு சூடாக இல்லை என்று ஏதேனும் கூறப் போகிறார்களோ என்னவோ. மோசமான விளைவை எதிர்நோக்கி நான் காத்திருந்தேன்.

திரும்பவும் அந்தச் சிறிய பாதங்களின் நடைச் சத்தம் கேட்டது. அதே பெண் என்னை நோக்கி மூச்சிரைக்க ஓடிவந்தாள். என்னிடம் ஒரு சாப்பாட்டு பொட்டலத்தை நீட்டி அதை எடுத்துக் கொள்ளும்படி தனது அம்மா கூறியதாகக் கூறினாள். ஏன் அப்படி? “அவை எல்லாம் உங்களுக்கே!” என்றேன் நான்.

“எங்களுக்குப் போதுமான அளவு உள்ளது. மேலும் அம்மா சொன்னார்கள். நம் உணவைப் பிறருடன் பகிர்ந்து உண்டால் நமது சந்தோஷம் மிகுதியாகுமென்று. அதனால்தான் உங்களை இதை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்கிறேன். மேலும், உங்கள் சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு இந்தச் சட்டையை அணிந்து கொள்ளுங்கள். இதை நீங்கள் திருப்பித் தர வேண்டாம்! இது என் அப்பாவின் உத்தரவு” என்றாள் அவள்.

நான் அதிர்ச்சியால் வாய் மூடினேன்.

“சீக்கிரம் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். எனக்குப் பார்ட்டிக்கு நேரமாகிறது” என்று பரபரத்தாள் அவள்.

நான் அவளிடம் கையை நீட்டி, “சரி” என்றேன். என் கண்கள் குளமாயின. இது என்னிடம் ஏற்கனவே

உள்ள பலவீனம். ஆண்கள் தங்கள் கண்ணீரை இதுபோல் கொட்டக் கூடாது. ஆம்! இந்நிகழ்வு இதுவரை நடந்திராத ஒன்று. மொத்தத்தில் இந்த ஜனங்கள் வேறொரு உலகத்திலிருந்து வந்தவர்களோ? இதை நான் வாய்க்குள் முணுமுணுத்துவிட்டு அவளிடம் கூறினேன். “நீ நீண்ட நாள் நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் வாழ்வாயாக! உனது பெயர் என்ன?”

“ஜோல்தோய்.” படிக்கட்டைப் பார்க்கத் திரும்பின அவள், திடீரென நின்றுவிட்டு, “எனக்கு ஏன் இந்தப் பெயர் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்றாள். “நான் பிறந்த அன்று இதே போல் கடும் மழை. அதனால் என் பாட்டி இந்தப் பெயரை எனக்கு வைத்தாள். இந்த வார்த்தையின் அர்த்தம் ‘நம்மைச் சுற்றி தண்ணீர்’ என்பதாகும்.”

“ஆகா, மிகச்சிறப்பு!”

நான் சட்டைமாற்றக் காவலர் அறையினுள் நுழைந்தேன். குளிர் சென்றுவிட்டது. அந்தச் சட்டையின் மேல் மழைக்கோட்டையும் அணிந்தேன். உணவுப் பொட்டலத்தை பத்திரமாக வைத்துக் கொண்டு எச்சரிக்கையுடன் வீடு திரும்பினேன். கைபேசி சினுங்கியது.

அது யாரிடமிருந்து வரும் என்பது தெரிந்ததுதான். எனது மிட்டாவிடமிருந்துதான் அது வந்திருக்கிறது. அதை எடுக்க எனக்கு நேரமில்லை. இன்று நான் கூடுதல் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். மிட்டாவிற்காக நான் விசேஷமாக ஒன்றைச் சுமந்து செல்கிறேன்.

மழை கொஞ்ச நாழிகைக்கு முன் நின்றிருந்தது. மேகங்களும் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன. நிலா தன் முகத்தை எப்படியோ காட்டிவிட எத்தனித்திருக்கிறது. அன்றைய தட்பவெப்ப நிலை சற்று வித்தியாசமாக உள்ளது. நானும் அவளும் ஜன்னலருகே அமர்ந்து வழக்கமான அரட்டையை அடித்துக்கொண்டிருந்தோம். எங்களைச் சுற்றி மல்லிகைப்பூ மரத்திலிருந்து வரும் மணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. எங்களது கனவு விளையாட்டு உச்சத்திலிருந்தது.

மிட்டா தன் கண்களை மூடிக் கொண்டு எனக்கு நெருக்கமாக, அமர்ந்திருந்தாள். அவள் சொன்னாள்: “நம் வீட்டருகே இருந்த மலையிலிருந்து நீர் வீழ்ச்சி விழுவதை நான் இன்றிரவு பார்த்தேன். அதன் ‘ஹம்’ ஒலியை நான் கேட்டேன். அது பாடுகிறது. நீயும் அதைக் கேட்கலாம்! அந்த நீர்வீழ்ச்சிக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம்?”

நான் அவளது காதில் கிசுகிசுத்தேன்: “ஜோல்தோய் என்று!”

ஆர். அழகையா <alagiah@gmail.com>

நன்றி: Indian Literature, இதழ் எண் 333

SRI VEERA'S GROUP

SRI VEERA'S CREATIONS

ஸ்ரீ வீராஸ் கிரியேஷன்ஸ்

பல ஜவுளி மடை முதலாளிகளை ஆதரிக்கும் ஸ்தாபனம்

ஸ்ரீ வீராஸ் கிரியேஷன்ஸ்
SRI VEERA'S CREATIONS
 (Silks Textiles & Readymade Showroom)
 மொத்த விலை ஷோரூம்
Wholesale showroom

www.sriveeras.com
 www.facebook.com/sriveeracreation

மாதுரைக்கு 15 மீட்டர் வட்டில் தனியாக இடம்

2 Wheeler & Car Parking வசதியுடன்

எண். 51-52/1, M.C. ரோடு, சென்னை - 600 021.

போன் : 2590 1771, 2590 1772, 2590 1773, 2590 1774

World class service for Design & Construction of Precast Buildings

We thank all our customers for their trust & confidence endowed upon us. Its our mission to continually strive to provide cost effective & high quality PRECAST products

*European Technology
Modern Construction*

4

**PRECAST
FACTORIES**

15

CRANES
+ 2 tower cranes

50

**LAKHS SQ.FT
CONSTRUCTED**

Class 1A contractor of CPWD, SPL class contractor in R&B Andhra,
executed precast construction for CRPF, NBCC, NPCIL, DMRC, ISRO

150

**PROJECTS
COMPLETED**

350

ENGINEERS

2000

EMPLOYEES

School in Coimbatore
25,300 Sq.ft
completed within 60 days

Commercial Mall
2,25,000 Sq.ft
completed in 120days

Hostel Building
26,000 Sq.ft
completed in 70 days

Housing for CRPF
72 Days 1 Block
251 Houses 11 Months

EASIER

FASTER

BETTER

SERVICES OFFERED

- Design & Detailing
- Planning
- Production
- Transportation
- Erection

TYPES OF BUILDING

- Commercial
- Industrial
- Institutional
- Residential
- Multi level-
Car Parking

TEEMAGE

6/35, College Road, 1st Cross Street, Tiruppur - 641 602, Tamilnadu, India. Ph : 0421 2240488.

a Group of The Chennai Sells

4 Precast Factories Pan India
Coimbatore | Delhi | Hyderabad | Chennai

☎ 82204 55555, 82200 51777
email : sales@teemageprecast.in
marketingteemage@gmail.com
web : www.teemageprecast.in

நினைவு

• ஆர். வத்ஸலா

நினைவிருக்கிறது
ஏழு வயதில்
முன்பையில்
ஒரே அறை வீட்டில்
குடை விர்த்து அதனடியில்
சொப்பு வைத்து
உன்னோடு
விளையாடியது

நல்ல பள்ளியில்லா சிற்றூருக்கு
அப்பாவின்
பணியிட மாற்றத்திற்குப்
பின்
ஆடுவாண்டிபதால் உன்னை
நல்ல பள்ளியில் சேர்த்து
பாட்டி வீட்டில் விட்டு விட்டு
அடுப்பூதப் போகும் பெண்
குழந்தைதானே
என்றென்னை மட்டும்
அழைத்துக் கொண்டு
அப்பாவும் அம்மாவும்
ரயில் ஏறிய போது
கண்கள் பின்னிருக்கும் கண்ணீரால்
பளபளத்தாலும்
பத்து வயதேயான
நீ
உன் இயல்புபடி
பெரிய மனித தோரணையுடன்
அழாமல் நின்றாலும்
உனது பிஞ்சு மனது
என் கமல்
பொறாமை கொண்டிருக்கிறோமா?

ஒவ்வொரு கோடை விடுமுறையில்
நீ வீடு திரும்பும் போதும்
உனக்கு நடக்கும்
விசேஷ பலகாரங்களால்
நானும் சற்று
பயன் பெறுவேன்

ஒரு முறை
ஒரு சிறார் இதழின்
இணைப்பாக வந்த
புள்ளிகளை இணைத்து
நாம் உருவாக்கிய
கழுதை படத்தை வைத்துக் கொள்ள
நாமிருவருமே ஆசைப்பட்ட போது
நான் விட்டுக் கொடுத்துவிட்டேன்
ஆனால் உனக்கு கிளம்புகையில்
நீ அதை
என்னிடமே கொடுத்து விட்டாய்

அதற்கு பிறகு
நமக்குள் உண்டு ஆயிரம்
உறவாடல்களும்
ஆயிரம்
பிணக்குகளும்

ஆனால், உன்னை நினைக்கையில் –
மனம் நெகிழ
நினைவுக்கு வருவது

குடை வீடும்
கழுதை படமும் தான்

“ஆர். வத்ஸலா” <vatsala06@gmail.com>

படைப்புகள் செய்த புரட்சி

• பாரதிபாலன்

அது ஒரு பழங்காலத்துக் குடிசைப் பகுதி, சிதிலமடைந்து போய் உள்ளது. எப்பொழுது இடிந்து விழும் என்று சொல்ல முடியாது. வெளிச்சம் இல்லாமல் இருளடைந்து போயிருக்கும், மிக மோசமான இடம்! சாக்கடை ஓடுகிறது. ஈ கொசு மொய்த்துக் கொண்டே இருக்கிறது. வளர்ப்பு மிருகங்களே அந்த இடத்தில் தங்காமல் ஓடிவிடும்! அப்படிப்பட்ட மோசமான இடத்தில் தான் மனிதர்கள் வாழ்கிறார்கள்.

அங்கே வாழ்பவர்கள் எல்லாம் ஏழைகள். கூலித் தொழில் செய்பவர்கள்; தொழிலாளர்கள், வாழ்க்கையில் திசை தெரியாமல் திகைத்துப் போய் முடங்கிக் கிடப்பவர்கள்; வாழ்க்கையில் தோல்வி கண்டவர்கள், வேலை வெட்டி இல்லாதவர்கள், நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், குடிகாரர்கள், திருடர்கள், வாழ்வில் பெரும் துயரத்தைத் தேர்ந்து அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள், சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாதவர்கள் என்று எல்லோரும் ஒன்றாக அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் துளி கூட நம்பிக்கை இல்லை. உயிர் இருக்கிறது அதனால் வாழ்ந்து தொலைக்கலாம் என்று இருப்பவர்கள்.

அந்தக் கூட்டத்தில் வாஸ்கா பெபெல் என்பவனும் ஒருவன். அவன் பெரிய திருடன். ஆனால், இளகிய மனம் கொண்டவன். அவனுக்கு நல்ல மனசு. வறுமையின் காரணமாகத்தான் திருட்டுத் தொழிலில் இருக்கிறான். பசி அடங்கினால் நேர்மையாக வாழலாம் என்று நினைப்பவன். ஆனால், அதற்கான சூழல் அமையவே இல்லை. பசியோடு போராடுவதால் திருட்டுத் தொழிலைவிட முடியவில்லை.

நாஸ்த்யா என்ற என்ற பெண்ணும் இருக்கிறாள். அவள் வாழ்க்கையும் கஷ்டம் தான். ஆனாலும் எப்போதும் கனவுலகிலே மிதப்பவள். எப்போதும் காதல் கதைகளையே பேசிப் பேசித் தன் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் சொல்லும் காதல் கதைகள் அனைத்துமே பெரும் கற்பனை தான் என்றாலும் அவளுக்கு அது மகிழ்ச்சி தரக்கூடியதாகவும் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் தரக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது.

அவள் சொல்லும் கதைகளைக் கேட்டு மற்றவர்கள் சிரிப்பார்கள், கேலி செய்வார்கள்; ஆனாலும் அவள் தன் கனவுகளில் யாரையாவது தொடர்ந்து காதலித்துக் கொண்டே தான் இருக்கிறாள்.

அந்தக் கூட்டத்தில் தீவிர நோயாளி ஒருவனும் இருக்கிறான். அவன் ஓர் நடிகன், பெரும் குடிகாரன். அவன் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அவனுக்கு உதவ அங்கு யாருமே இல்லை. அவன் ஒவ்வொரு நாளும் மரணத்தை எதிர்நோக்கியே இருக்கிறான். மரணமும் அவனை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒருநாள் லூகா என்ற ஒரு வயதானவன் அங்கு வருகிறான். அவன் நல்லவன். மற்றவர்களுக்கு ஏதாவது உதவ முடியுமா என்று நினைக்கிறான். எல்லோருக்கும் ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்கிறான். அவனால் முடிந்தது அதுதான். எல்லோரிடமும் நம்பிக்கை ஊட்டுகிறான். “நாம் எப்பொழுதும் இப்படியே இருந்து விடமாட்டோம். நிச்சயம் ஒரு நாள் எல்லாம் மாறும். நம் பசி அடங்கும். நாமும் மற்ற மனிதர்களைப் போல வாழலாம். நமக்குத் தேவை நம்பிக்கை தான். அந்த நம்பிக்கையை மட்டும் விட்டுவிடக் கூடாது” என்று தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே இருக்கிறான். வலியோடும் வேதனையோடும் எல்லோரும் அதனைக் கேட்டாலும் அவர்கள் மனதில் அது இறங்கவில்லை.

லூகா, அந்த நோயாளியிடம், “நீ பயப்படாதே, உனக்கு ஒன்றும் ஆகாது. நீ உயிர் பிழைத்து விடுவாய் நம்பிக்கையோடு இரு” என்கிறான். நாஸ்த்யாவிடம், “உன் காதல் ஒரு நாள் நிறைவேறும் நம்பிக்கையோடு இரு, உன் கனவைக் கலைத்து விடாதே” என்று ஊக்கம் தருகிறான். வாஸ்காவிடம், “நீ ஒரு நாள் உன் திருட்டுத் தொழிலை விட்டுப் புதிய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வாய். அந்த நம்பிக்கை வேண்டும். அதை நோக்கி நீ நகரம் வேண்டும்” என்று ஆறுதலாகக் கூறுகிறான்.

இதனால், அங்கே இருக்கும் சிலருக்கு சிறிது நம்பிக்கை வருகிறது. அவர்கள் வாழ்க்கை மாறும் என்று நினைக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஆனால், சிலர்

சார்லஸ் டிக்கன்ஸ்

மாக்கிம் கார்க்கி

லூகாவின் வார்த்தைகளை நம்பவில்லை. “இது எல்லாம் பொய்யான ஆறுதல் தான்” என்று கூறி அவனை எதிர்க்கிறார்கள். காலம் மெல்ல நகர்கிறது. லூகா அந்தப் பகுதியிலிருந்து வெளியேறி வேறு எங்கோ சென்று விடுகிறான். அவன் போனதும் அந்தப் பகுதியில் இருந்த மக்களின் நம்பிக்கை மெல்ல மெல்லக் கரையத் தொடங்கி, மீண்டும் அவநம்பிக்கை கூடுகிறது.

வாஸ்கா நல்ல வாழ்க்கை வாழ முயன்றாலும், சூழ்நிலை அவனைத் தடுக்கிறது. நாஸ்த்யா இன்னும் தனது கனவுகளில் வாழ்கிறாள். நோயாளி இறந்து விடுகிறான். மற்றவர்கள் அதைப் பெரிய விஷயமாகக் கூட எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. கடந்து சென்று விடுகிறார்கள். கடைசியில் அவர்கள் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்கவில்லை. எந்த மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. அசுத்தமும் அவலமும் நிறைந்த அந்தக் குடிசை வாழ்க்கை துளி கூட மாறவில்லை. அதே நிலைதான் தொடர்கிறது. ஒருவருடைய கனவும் நிறைவேறவில்லை.

இது மாக்கிம் கார்க்கியின் புகழ் பெற்ற நாடகமான ‘அடித்தட்டு வாழ்க்கை’ (The Lower Depths) கதை. 1901-1902 ஆண்டு காலத்தில், ரஷ்யாவில் வறுமை மற்றும் சமூகப் பிரச்சினைகள் அதிகமாக இருந்த சூழலில் எழுதப்பட்டது. எல்லாம் தானாக மாறும் என்று வெறும் நம்பிக்கையில் இருந்தால் மட்டும் போதாது, மாற்றத்திற்கான முயற்சியில் மக்கள் ஈடுபட வேண்டும். தனித்தனியாகத் தங்கள் துயரத்தை மட்டும் நினைத்து வருந்தாமல் ஒன்றிணைந்து போராட வேண்டும் என்ற சிந்தனையை இந்த நாடகம் ஏற்படுத்துகிறது. இது சமூக யதார்த்தவாத இலக்கியத்தின் முக்கிய அம்சமாகும். இந்த நாடகம் வந்தபின்பு தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மிகப்பெரிய விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது.

உலக வரலாற்றில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நிகழ்ந்த ‘தொழில் புரட்சி’ பெரிய மாற்றத்தின் காலமாகும். தொழில் புரட்சி தொடங்கியபோது உலக இலக்கியங்கள் அதன் நுட்பமான பகுதிகளைப் பதிவு செய்யத் தொடங்கின. கவனிக்குப்படாத, புறக்கணிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களின் வாழ்வு, மனநிலை, அவர்கள் கஷ்டப்படும் தன்மை அந்த இலக்கியங்களில் தெளிவாக வெளிப்பட்டன.

இங்கிலாந்தில் தொழிற்சாலைகள் அதிகரித்தன. கிராமங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் அதிக அளவில் நகரங்களுக்கு புலம்பெயர்ந்தார்கள். தொழிலாளர்களாக வேலை செய்யத் தொடங்கினர். இந்தக் காலத்தில் தான் சார்ல்ஸ் டிக்கன்ஸ் எழுதிய புகழ்பெற்ற படைப்பான ‘ஹார்ட் டைம்ஸ்’ (Hard Times, 1854) வெளிவந்து பெரும்கவனத்தை ஈர்த்தது. இந்த நாவல் தொழில்துறையின் அசுர வளர்ச்சியையும் நகர வாழ்வு

இயந்திரத்தனமாகிப் போன அவலத்தையும் மனிதர்களின் மெல் உணர்வுகளின் அழிவையும் மிக யதார்த்தமாகக் காட்டியது. மனிதன் என்பவன் இயந்திரம் அல்ல, இயல்பான உணர்ச்சிகளுடன் கூடிய மனிதன் என்பதைத் திரும்பத் திரும்ப அழுத்தமாகக் கோடிட்டுக் காட்டியது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், தொழில்துறை வளர்ச்சி மேலும் விரிவடைந்து, உற்பத்தி இலக்கு கூடிக்கொண்டே சென்றபொழுது, தொழிலாளர்களின் துன்பமும் துயரமும் கூடிவிட்டது. இதனை நுட்பமாகவும் விரிவாகவும் பேசக்கூடிய ஒரு முக்கியமான படைப்புதான், 'ஜெர்மினல்' (Germinal). இதனை எமில் சொலா 1885 ஆண்டு எழுதி வெளியிட்டார்.. இந்த நாவல் பிரான்சில் உள்ள சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை அப்படியே தத்ரூபமாகக் காட்டியது. அவர்கள் துயரம் நாம் கற்பனை செய்து கூடப் பார்க்க முடியாததாக இருந்தது. இயற்கைவாத (Naturalism) இலக்கியத்தின் முன்னோடியெனக் கருதப்படுபவர் சொலா, இவர் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை அறிவியல் பார்வையுடன் சித்தரித்தார். இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் தொழிலாளர் இயக்கங்கள் தொடங்கப்பட்டு வேலைநிறுத்தங்கள், போராட்டங்கள் அதிகரித்தன. பசியும் வேலை அழுத்தமும் தான் மனிதனைக் கிளர்ச்சிக்குத் தள்ளுகிறது என்ற உண்மை இந்தப் படைப்பின் வழி வெளிப்பட்டது. இந்தப் படைப்பு வெளிவந்ததற்குப் பின்பு தான் தொழிலாளர்களின் நிலைகுறித்து சமூகம் சிந்திக்கத் தொடங்கியது.

20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், ரஷ்யாவில் சமத்துவமின்மை மற்றும் அரசியல் போராட்டங்கள் அதிகரித்தன. ஏழை மக்களின் வாழ்க்கை மிகவும் கடினமாக இருந்தது. எளியமனிதர்கள் வாழ்வதே சவால் நிறைந்ததாகவும் இருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில் தான் மார்க்சிம் கார்க்கியின் 'அடித்தட்டு வாழ்க்கை' நாடகம் வெளிவந்து ஒரு அதிர்வலையை உருவாக்கியது. இந்தப் படைப்பு புரட்சிச் சிந்தனையின் விதையாக அமைந்தது.

இதே காலகட்டத்தில் அமெரிக்காவில் தொழில்துறை வளர்ச்சி வேகமாக இருந்தது. ஆனால், தொழிலாளர்கள் பாதுகாப்பின்றி வாழ்ந்தனர். இதை வெளிப்படுத்தும் படைப்பு அப்டன் சின்க்லேர் எழுதிய 'தி ஜங்கிள்' (The Jungle, 1906). அமெரிக்காவின் தொழில்துறை வளர்ச்சியின் இருண்ட பக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் இந்த நாவல் தொழிலாளர்களின் சுரண்டலையும்

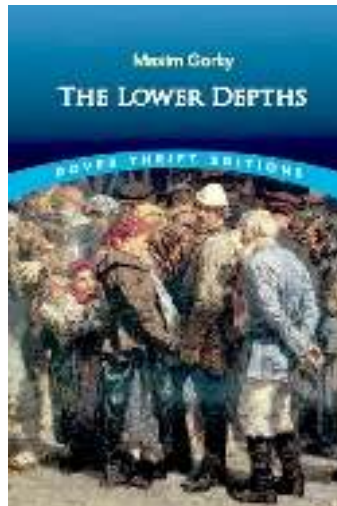
அசுத்தமான தொழிற்சாலை நிலைகளையும் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்தது. புலம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்கள் எதிர்கொண்ட சுரண்டல், பாதுகாப்பின்மை மற்றும் மனிதாபிமானமற்ற சூழல் ஆகியவை இதில் வெளிப்பட்டன. இந்தப் படைப்பு வெளியானபின் அரசு பல்வேறு சட்ட திருத்தங்கள் மேற்கொண்டன.

20ஆம் நூற்றாண்டின் நடுவில், உலகப் பொருளாதாரம், மந்தநிலையை (Great Depression) சந்தித்தது. இந்தக் காலத்தில் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் கடுமையான வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இந்தச் சூழலை அப்படியே பிரதிபலிக்கும் படைப்புதான் ஜான் ஸ்டைன்பெக் எழுதிய 'தி கிரேப்ஸ் ஆஃப் ராத்' (The Grapes of Wrath, 1939). "தன் நிலத்தை இழந்த மனிதன் தன்சுய அடையாளத்தையும் இழக்கிறான்" என்பதனை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்தது இந்த நாவல். அத்துடன் புலம் பெயர் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை, அவர்களின் அடையாள இழப்பை, அவலத்தை மிக நுட்பமாகச் சித்தரித்தது,

உலக இலக்கிய வரலாற்றில், தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை மிகவும் ஆழமாகவும் உணர்வுப்பூர்வமாகவும் பதிவு செய்த இலக்கிய மரபுகளில் ரஷ்ய இலக்கியம் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகிறது. சமூக அநீதி, வறுமை, மனித வாழ்வின் துயரம், தொழிலாளர் வர்க்கம் படும் பாடுகள், புறக்கணிப்புகள், சுரண்டல்கள் அழுத்தமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டன. 'துயர் நிறைந்த நிலத்தில் தான் புரட்சியின் விதைகள் விதைக்கப்படுகின்றன' என்ற உண்மை ரஷ்ய இலக்கியத்தில் தெளிவாகத் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்தி வந்திருப்பதனை அறியலாம்.

இந்தப் பின்னணியில், 'அடித்தட்டு வாழ்க்கை' நாடகம் போலவே மார்க்சிம் கார்க்கி எழுதிய 'தாய்'

(Mother) நாவலும் முக்கியமானது. கார்க்கி தனது சொந்த அனுபவங்கள் மூலமாக 'தாய்' நாவலை எழுதினார். லியோ டால்ஸ்டாய் போன்ற எழுத்தாளர்களும் சமூக அநீதியை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். லியோ டால்ஸ்டாய் படைப்புகள் நேரடியாகத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிப் பேசாவிட்டாலும், ஏழை மக்களின் துயரங்களை ஆழமாகச் சித்தரிக்கின்றன. 'சமத்துவமும் சமூக நீதியும் இயற்கையின் நியதியாகும்' என்ற சிந்தனை இதில் வெளிப்படுகிறது. ரஷ்ய இலக்கியத்தின் முக்கிய அம்சம் அதன் யதார்த்தம் (Realism) மற்றும் சமூகப் பொறுப்புணர்வு ஆகும்.

உலக இலக்கியத்தில் தொழிலாளர் வாழ்க்கை மிக வலுவாகப் பதிவாகி, பின்னர், சமூக நிலையிலும் அரசியல் நிலையிலும் தனித்த கவனத்தைப் பெற்றது, அவை இலக்கிய படைப்புகளாக மட்டும் நின்றுவிடாமல் மாற்றத்திற்கான ஆயுதமாகவும் மாறியது. தொழிற்புரட்சிக்குப் பிறகு தொழிலாளர்கள் எதிர்கொண்ட ஏழ்மை, நீண்ட நேர வேலை, குறைந்த கூலி, பாதுகாப்பற்ற சூழல் போன்ற பிரச்சினைகள் பல எழுத்தாளர்களை ஆழமாகப் பாதித்தன. இதன் விளைவாக ஐரோப்பா, அமெரிக்காவில் தொழிலாளர் இலக்கியம் ஒரு முக்கிய இயக்கமாக உருவானது.

ஐரோப்பாவில், சார்லஸ் டிக்கன்ஸ், எமில் ஸோலா போன்ற எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் தொழிலாளர் சுரண்டலை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வந்ததால், அரசாங்கங்கள் சட்டங்களைத் திருத்த வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தன. இதன் விளைவாக இங்கிலாந்தில் தொழிற்சாலைச் சட்டங்கள் கொண்டு வரப்பட்டு, குழந்தைத் தொழிலாளர் என்னும் அவலம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. தொழிற்சாலைகளில் பாதுகாப்பு விதிகள் அமல்படுத்தப்பட்டன. மேலும், தொழிலாளர் நலச் சட்டங்கள் உருவாகி, தொழிலாளர்களின்

வாழ்க்கைத் தரம் மேம்படுத்தப்பட்டது. இதே நேரத்தில் தொழிலாளர் கட்சிகள் உருவாகி அரசியலில் முக்கிய பங்கு வகிக்கத் தொடங்கின. தொழிலாளர் உரிமைகள் அரசியல் விவாதத்தின் மையமாக மாறியது.

வாழ்க்கைத் தரம் மேம்படுத்தப்பட்டது. இதே நேரத்தில் தொழிலாளர் கட்சிகள் உருவாகி அரசியலில் முக்கிய பங்கு வகிக்கத் தொடங்கின. தொழிலாளர் உரிமைகள் அரசியல் விவாதத்தின் மையமாக மாறியது.

தொழிலாளர் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்ட ரஷ்ய, ஐரோப்பிய, அமெரிக்க இலக்கியங்கள் வெறும் சிந்தனை மாற்றத்தை மட்டுமல்ல, அரசியல் மற்றும் சட்ட அமைப்புகளிலும் நேரடியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இவ்வகை படைப்புகள் தொழிலாளர்களின் துயரத்தை வெளிப்படுத்தி, சமூக அநீதியைப் பொதுமக்கள் உணரும்படி செய்தால், மக்கள் மட்டுமல்ல, அரசாங்கங்களும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய சூழல் உருவானது.

அமெரிக்காவில், தொழிலாளர் இலக்கியம் நேரடியாகச் சட்ட மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. அப்டன் சின்க்ளேர் எழுதிய The Jungle படைப்பின் தாக்கத்தால் Pure Food and Drug Act, Meat Inspection Act போன்ற சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இவை உணவு பாதுகாப்பையும் தொழிலாளர் பாதுகாப்பையும் உறுதிப்படுத்தின. ஜான் ஸ்டெயின்பெக் எழுதிய The Grapes of Wrath போன்ற படைப்புகள் பொருளாதார மந்தநிலை காலத்தில் மக்களிடையே பரிவு உணர்வை அதிகரித்து, அரசாங்கத்தை New Deal போன்ற நலத்திட்டங்களை கொண்டு வரத் தூண்டியது. இதன் மூலம் வேலைவாய்ப்புத் திட்டங்கள், சமூக பாதுகாப்பு திட்டங்கள் போன்றவை உருவானது.

ரஷ்ய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளின் வாயிலாகத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தில் அரசியல் விழிப்புணர்வு அதிகரித்தன. இதன் விளைவாக ரஷ்யப் புரட்சி உருவாகும் மனநிலை வலுவடைந்தது. புரட்சிக்குப் பிறகு, தொழிலாளர்களுக்கான முக்கியமான மாற்றங்கள் சட்ட ரீதியாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. 8 மணி நேர வேலை நேரம் அறிமுகமானது, தொழிலாளர் உரிமைகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டன, தொழிற்சாலைகள் அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டன, தொழிலாளர் சங்கங்கள் சட்டபூர்வமாகச் செயல்பட அனுமதிக்கப்பட்டன. இவை அனைத்தும் தொழிலாளர் வாழ்க்கையை நேரடியாக மேம்படுத்திய அரசியல் மாற்றங்களாகும்.

ஜார்ஜ் ஆர்வெல் போன்ற எழுத்தாளர்கள் அரசியல் மற்றும் சமூக அமைப்புகளை விமர்சித்ததால், மக்கள் அரசாங்கங்களைக் கேள்வி கேட்கும் நிலை உருவானது. ரேமண்ட் வில்லியம்ஸ் போன்றோரின் சிந்தனைகள் வர்க்க அரசியலைப் புரிந்துகொள்ள உதவியது.

மொத்தத்தில், தொழிலாளர் இலக்கியங்கள் சமூகத்தில் மூன்று முக்கியமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின: தொழிலாளர் உரிமைகள் சட்ட ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது; வேலைநிலைகள் மற்றும் பாதுகாப்பு மேம்படுத்தப்பட்டது; தொழிலாளர் சார்ந்த அரசியல் இயக்கங்கள் மற்றும் நலத் திட்டங்கள் உருவானது.

இலக்கியங்கள் சிந்தனையை மட்டுமல்ல, நடைமுறை சமூக, அரசியல் மாற்றங்களையும் உருவாக்கிய வலுவான கருவிகளாக விளங்குகின்றன.

பாரதிபாலன் <drbharathibalan@gmail.com>

ரஸிப்பதும் சுவைப்பதும் ஒன்றே

• இந்திரா பார்த்தசாரதி

சமஸ்கிருதத்தில் 'ரஸம்' என்பதைத்தான் தமிழில் 'சுவை' என்கிறோம்.

பொதுவாக, சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் பெரும்பான்மையானவை, தமிழரல்லாதவரால் அந்தக் காலத்தில் எழுதப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற தவறான அபிப்பிராயம் நிலவி வருகிறது. அதனால்தான், நாட்டிய சாஸ்திரத்தின் ஆசிரியராகிய பரதர், காஷ்மீரத்தைச் சேர்ந்தவர் என்கிறோம். அவர் காஞ்சியைச் செர்ந்தவர் என்ற கருத்தையும் மறுப்பதற்கில்லை.

சமஸ்கிருதம் வடவர் மொழி என்று கூறுவதே தவறு. சமஸ்கிருதத்தி் தத்துவ, கலைநுணுக்க நூல்கள் தென்னக அறிஞர்களால் எழுதப்பட்டன. பதினெட்டு மஹா புராணங்களில் பல தென்னகத்தில்தான் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று டாக்டர் ஜிம்மர் கருதுகிறார்.

இந்தியக் கலைகள் பெரும்பான்மையானவற்றின் தாயகம் தென்னகந்தான். இவற்றில் பல சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பரதர் காணும் 'ரஸ'த்துக்கும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் 'சுவை'க்கும் பல ஒற்றுமைக் கூறுகள் தெரிகின்றன.

'ரஸம்' என்றால் என்ன?

'ரஸம்' என்பதின் வேர்ச்சொல் 'ரஸ்', அதாவது 'சுவைப்பது'. சுவைத்து அநுபவிப்பதே 'ரஸ'மாகும். 'மனத்துக்கு ஏற்படுகின்ற உணர்ச்சி அநுபவம்' என்கிறார் பரத முனி.

இந்த 'ரஸநுபவம்' என்பது, 'நினைவாற்றல்' 'அநுமானம்' போன்ற உணர்வுகளினின்றும் வேறுபட்டது. 'நினைவாற்றல்' 'அநுமானம்' ஆகியவற்றிற்கு, தர்க்க ரிதியான மூளையின் செயலாக்கம் தேவை. ஆனால், 'ரஸநுபவம்' இதயத்தோடு தொடர்பு கொண்ட வெளிப்பாடு. ஆகவே, ஒரு நாடகத்தைப் பார்க்கின்றவர்களுடைய மனத்தில், அழகுணர்வைத் தூண்டுவதைத் தவிர, வேறு எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்நோக்காத மன எழுச்சியே 'ரஸம்' என்பது நாட்டிய சாஸ்திரத்தின் முடிவு.

அக்காலத்தில், மக்களுக்கு ஏற்கனவே நன்றாக அறிமுகமாயிருந்த மஹாபாரதம், இராமாயணம் ஆகிய

இதிகாசக் கதைகள்தாம் நாடகங்களாக நடிக்கப்பட்டன. முன்பே தீர்மானமான கதைகளில், அவை எப்படி நடித்துக் காட்டப்படுகின்றன, அதனால் மனத்தில் ஏற்படுகின்ற சலனங்கள், ஆகியவை மட்டுமே பார்வையாளர்களின் அக்கறையாக இருக்குமே தவிர, கதையின் கதைப் போக்கில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற பலன், அவர்கள் மனத்தில் இருந்திருக்க வியலாது. ஆகவே, நாடக அழகியியலின் அடிநாதம், நாடகம் தோற்றுவிக்கும் 'ரஸ உணர்வு' என்று அறியலாம்.

'ரஸம்' என்பது தமிழில் 'சுவை' எனப்படும்.

நாட்டிய சாஸ்திரத்தின்படி, மனித உணர்வுகளில் ஆதாரமானவை எட்டு. அவற்றில் ஏதேனுமொன்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒரு சமயத்தில் ஒரு ரஸநுபவ உணர்வு தோன்ற முடியும். இந்த ஆதார உணர்வுகளுக்கு 'ஸ்தாயிபாவங்கள்' என்று பெயர். தமிழில் 'சுவை' எட்டு என்று கூறுகின்றது தொல்காப்பியம். சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் அடியார்க்குநல்லார் 'சுவை' ஒன்பது என்கிறார். தொல்காப்பியத்துக்கு உரைகண்ட பேராசிரியரும் 'உருத்திர'த்தை ஒரு சுவையாகக் கொண்டு சுவை ஒன்பது என்று குறிப்பிடுகின்றார். சமஸ்கிருதத்தில், கவிதை 'ரஸ'மாக 'சாந்தம்' சொல்லப்பட்டு, ஆக ஒன்பது 'ரஸங்கள்' என்று அறியப்படும்.

நாட்டிய சாஸ்திரத்தில், தமிழில் அறியப்படும் 'நடுவுநிலை' அல்லது சமஸ்கிருத காவிய ரஸமாகச் சொல்லப்படும் 'சாந்தம்' அல்லது, 'சமநிலை' குறிப்பிடப்படவில்லை. உணர்வுகளைக் கடந்த ஒரு நிலையை நாடகத்தில் நடித்துக் காட்ட இயலாது என்ற காரணமாக இருந்திருக்கலாம். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான், 'சாந்தம்' கவிதைக்குரிய ஒரு சுவையாகக் கூறப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பது சில அறிஞர் கருத்து.

தொல்காப்பியத்துக்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர் 'நடுவுநிலைமை'யைப் பற்றிக் கூறியிருப்பது சிந்திக்கத்தக்கது. அது நாடகநிலையுள் வேண்டப்படும் என்கிறார். அதாவது, 'நெஞ்சார்ந்த நெறியினும் செத்தினும் போழினும் நெஞ்சோர்ந்து ஓடா நிலைமை'

என்பது விளக்கம். அதாவது, கதாபாத்திரத்தின் செறிந்த உணர்ச்சி நிலையில் தன்னை இழந்து விடாமல், கதா பாத்திரத்தைப் புறத்தே நின்று உணர்த்தும் வகையில், ஒரு நடிகன்/நடிகை மேற்கொள்கின்ற நடுவுநிலை உணர்வு என்று கூறவியலும். இந்த உணர்வு நாடகத்துக்கு உரியதென்று பேராசிரியர் கூறுவதினால், சமஸ்கிருதத்தில் கூறப்படும் 'சாந்த' உணர்வுக்கும் இதற்கும் சம்பந்தமில்லை. இதற்கும், ஜெர்மானிய நாடக ஆசிரியர்/இயக்குநர் பெர்டோல்ட் பிரக்ட் கூறும் 'அந்நியமாதல்' என்பதற்கும் ஒற்றுமை உள்ளது. நாடகத்தில், 'சாந்த' ரஸம் நடித்துக்காட்ட இயலாது என்பதால்தான், இந்த ரஸம், நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் கூறப்படவில்லை என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

'விபாவம்', 'அநுபாவம்', 'வியாபிசாரி பாவம்' ஆகிய மூன்றும் இணையும்போது, 'ரஸம்' தோன்றும் என்கிறார் பரதமுனி.

'விபாவம்' என்றால் என்ன?

ஓர் இளைஞன் மனத்தில் காதல் உணர்வு தோன்ற வேண்டுமென்றால், இதற்கு ஓர் அழகிய இளம்பெண் தேவை; அநுசரணையாக, ரம்மியமான சூழ்நிலை வேண்டும். இதற்கு நாடகத்தில் 'விபாவம்' என்று பெயர். விபாவம் இருவகைப்படும். 'ஆலம்பன விபாவம்', 'உத்திபன விபாவம்'. 'ஆலம்பன விபாவம்' கதா பாத்திரங்களைக் குறிக்கும். 'உத்திபன விபாவம்', சூழ்நிலையைக் குறிக்கும் (வனம், தென்றல், உரையாடல் முதலியன)

'அநுபாவம்' என்றால் என்ன?

ஒரு கதா பாத்திரத்தின் உள்ளுணர்வுகளைத் தெரிவிக்கும் அங்க அசைவுகள். 'அழகிய பக்க வாட்டப் பார்வை', 'புன்னகை', 'இனிய சொற்கள், 'நாணமுற்று நிற்பல்', போன்றவை ஒருத்தி ஒருவன் மீது கொள்ளும் காதலைத் தெரிவிக்கும். இதுதான் 'அநுபாவம்'. தொல்காப்பியத்தில் இவை, அகத்திணையில், 'களவொழுக்கத்தில்', கூறப்படுகின்றன.

'வியாபிசாரி பாவம்' என்றால் என்ன?

வியாபிசாரி பாவங்கள், ஸ்தாயிபாவங்களினின்றும் வேறுபட்டன. ஸ்தாயிபாவங்கள், ஒவ்வொருவரிடத்தும் ஆதாரமாக, அதே சமயத்தில் உள்ளடங்கியிருக்கும் உணர்வுகள். இவை புலப்படவேண்டுமென்றால் ஏதேனும் ஒன்று நிகழ வேண்டும். ஆனால், வியாபிசாரி பாவங்கள், கடலைகள் போல் தோன்றித் தோன்றி மறைவனவாகும். வெவ்வேறு திசைகளில் தொடர்ந்து அவை எஞ்சரிப்பதின்மூலம், தோன்ற இருக்கிற ரஸத்தை அவை அறிவிக்கின்றன என்று நாட்டிய சாஸ்திரம் கூறுகிறது. வியாபிசாரி பாவங்களுக்கும் ஸ்தாயிபாவங்களுக்குமிடையே உள்ள தொடர்பு, அரசனுக்கும் அவன் பரிவாரங்களுக்குமிடையே உள்ள தொடர்பு என்கிறார் பரத முனி. 'நவரத்தின கற்கள் அணி செய்யும் ஒரு பொன்மாலையில் அக்கற்கள் தாமே பிரகாசிக்க வல்லன. அவற்றின் ஒளி பொன்

சரட்டின் மீது விழும்போது, அப்பொன் மாலை, ஏற்கனவே தனக்கிருக்கும் ஒளியுடன் இன்னும் அதிகமாகப் பிரகாசிக்கும். ஸ்தாயிபாவங்கள் என்ற பொன்சரட்டின்மீது, மேலும் ஒளி விழச்செய்கின்ற நவரத்தின கற்கள் போன்றவைதாம், வியாபிசார பாவங்கள்' என்கிறார் அபிநவகுப்தா.

வியாபிசார பாவங்கள் முப்பத்தி மூன்று என்கிறது, நாட்டிய சாஸ்திரம். தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படுகின்ற 32 மெய்ப்பாடுகளுக்கும் இவற்றிற்குமிடையே ஒற்றுமைகள் தெரிந்தாலும், தொல்காப்பியம், இம்மன உணர்வுகள், புறத்தில் தம்மை எவ்வாறு அறிவித்துக் கொள்கின்றன என்று கூறுவதில்தான் அதிக அக்கறை காட்டியிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

'அநுபாவம்', தீர்மானத்துடன் வெளிப்படுத்தப்படும் உணர்வு. இது சாத்வீக பாவத்தினின்றும் வேறுபட்டது. பிற்காலத்தில், இரண்டும் ஒன்றுதானென்று கூறப்பட்டாலும், அது தவறு என்று தோன்றுகிறது. சாத்வீக பாவம், தன்னிச்சையாகத் தோன்றும் உணர்வு. அதாவது, 'involuntary reflexes'. நாடகத்துக்கு இதுவும் தேவை.

நாட்டிய சாஸ்திரத்தில், விபாவம், அநுபாவம், வியாபிசாரி பாவம் ஆகிய மூன்றும் இணையும்போதுதான், ரஸம் தோன்றும் என்பது போல், தமிழ் மரபில், சுவைப்பொருள், சுவைப்போன்/ள், குறிப்பு, விறல்(சத்துவம்) ஆகிய நான்கும் கூடினால் தான், சுவை தோன்றும் என்கிறார், தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய பேராசிரியர்.

காதல் நாடகத்தில், தலைவன், சுவைப்பொருளாகவும் சுவைப்போனாகவும் இருக்கிறான். தலைவி, சுவைப்பொருளாகவும் சுவைப்போனாகவும் இருக்கிறாள். இது நாட்டிய சாஸ்திரத்தின்படி, விபாவம். 'குறிப்பு' என்பது, காதல் தோன்றும் உள்ளத்து நிகழ்வு. இது அநுபாவம்.

'விறல்' (சத்துவம்) என்பது சரீரத்தின் புறக்குறிப்பின் மூலம் காதல் உணர்வைப் புலப்படுத்துதல். இதை வியாபிசாரி பாவம் என்றும் கூறலாம். தொல்காப்பியர், பரதமுனி ஆகிய இருவருடைய கருத்தின்படி, ஆதாரச்சுவைகள் (அச்சம், வியப்பு, இழிவு, காமம், அவலம், நகை) அல்லது, ஸ்தாயிபாவங்கள் (ரதி, ஹாஸம், சோகம், க்ரோதம், உத்ஸாகம், பயம், ஜுகுப்சம், விஸ்மயம்) ஆகியவைதாம் மற்றைய பாவங்கள் தொடர்பினால் சுவை/ரஸம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகின்றன.

இந்திய ரஸ்/சுவை மரபின்படி எந்த நாடகமும் அவலச் சுவையுடன் முடியக் கூடாது. மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். அரங்கத்தில் நாட்டிய சாஸ்திரத்தின்படி, செத்த உடலைக் காட்ட இயலாது. அதனால்தான், பவபூதியின் உத்தர ராம சரிதத்தைத் தவிர, வேறு அவலசுவையுடன் முடியும் நாடகங்கள் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப் படவில்லை. தமிழிலும்

அவலச் சுவையுடன் முடிந்திருக்க வேண்டிய சிலப்பதிகாரமும் (இது நாடகமாக எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டியதுதான் என்பது என் கருத்து) இறுதியில், வஞ்சிக் காண்டத்துடன் எல்லாம் சுபமாக முடிகிறது. அவலச்சுவை முடிவு இலக்கியங்கள் இந்திய-பர்ஸிய-முகலாய உறவுக்குப் பின் உருவானவை. உதாரணம் லைலா-மஜ்னூ, சலீம்-அனார்கலிக் கதைகள்.

தமிழில் நாடகம் காட்சிப் படிவங்களாகத்தான் தொன்று தொட்டு இருந்து வந்திருக்கின்றனவே தவிர, அக்காலக் கட்டங்களில் இலக்கியத் தகுதியைப் பெறவில்லை. நாடகக்காரர்களுக்கு சமூக அந்தஸ்து கொடுக்கப் படவில்லை என்பது 'நாட்டிய சாஸ்திரம்' பற்றி வழங்கிவரும் ஒரு கதையே சான்று.

நாட்டிய சாஸ்திரம் எழுதிய பரதரும் அவருடைய நூறு பிள்ளைகளும் தேவ உலகில்தான் இருந்தார்களாம். ஒரு சமயம் பரதருடைய பிள்ளைகள், தேவர்களையும்

முனிவர்களையும் கிண்டல் செய்து ஒரு நாடகம் எழுதிப் போட்டார்களாம். கோபம் கொண்ட முனிவர்கள், பரதரையும் அவர் பிள்ளைகளையும் பூவுலகில் பிறக்கும்படிச் சபித்துவிட்டார்களாம். 'நீங்கள் பிராமணக் குலத்தில் பிறந்தாலும், நடிகர்கள் என்ற வகையில், இந்தப் பிராமண குலம், கீழ்ச்சாதிக்கு சமானமாகதான் இருக்கும்' என்பது சாபம்.

பரதர் தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்பதாலும் இந்தக் கதை உருவாகியிருக்கலாம். இதுதான் அக்காலத்தில் கலைஞர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மரியாதை. அதனால்தான் 'நாடகமாக' எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டிய சிலப்பதிகாரத்தைக் காவியமாக இளங்கோவடிகள் எழுதினார் என்று சிந்திக்கத் தோன்றுகிறது.

இந்திரா பார்த்தசாரதி <parthasarathyindira@gmail.com>

அம்ருதா சந்தாதாரர் ஆகுங்கள்! இதழ் உங்கள் இல்லம் தேடி வரும்!!

சந்தாதாரர் ஆக மூன்று வழிகள்

இமெயில்:	அழைக்க	அஞ்சல்
info.amrudha@gmail.com	044 24353555 9444070000	அம்ருதா, 1 கோவிந்த ராயல் நெஸ்ட் அடுக்ககம், 12 இரண்டாவது தெரு, மூன்றாவது பிரதான சாலை, சி.ஐ.டி நகர்-கிழக்கு, நந்தனம், சென்னை-600035

☒	காலம்	சந்தா தொகை (ரூ)
☐	ஆயுள்	6,000
☐	ஐந்து வருடம்	1,560
☐	இரண்டு வருடம்	660
☐	ஒரு வருடம்	330

சந்தா விண்ணப்பப் படிவம்

உங்கள் காசோலை / வரைவோலையுடன் இந்தப் படிவத்தை அனுப்பவும்

பெயர்:.....

முகவரி:.....

பின்கோடு:.....

தொலைபேசி:.....இ-மெயில்:.....

காசோலை / வரைவோலை அனுப்புபவர்கள் White Lotus Books (P) Ltd என்ற பெயரில் அனுப்பவும்.

Shri Hospitals

Multi Speciality Hospital with 24 hours Trauma & Critical Care
103-C, Tamil Sangam Road (Behind Anna Park), Sankar Nagar, Salem - 636 007.

☎: 0427 4300027, 4300028 ☎: 77 08 3333 08

TOLL FREE NO : 1800 8 902 902

✉: info@shrihospitals.in 🌐: www.shrihospitals.in

OUR SPECIALITIES

- ❖ Cardiac Care & Preventive Cardiology
- ❖ Pulmonology
- ❖ Neurosciences
- ❖ Bone & Joint Clinic
- ❖ Plastic & Cosmetic Surgery
- ❖ Obstetrics And Gynecology
- ❖ Paediatrics & Neonatology
- ❖ Renal Clinic
- ❖ Gastroenterology
- ❖ Internal Medicine
- ❖ Accident & Emergency
- ❖ Anaesthesiology & Critical Care
- ❖ Psychology

HEALTH PACKAGES

- ❖ Master Health Package
- ❖ Cardiac Package
- ❖ Diabetic Package
- ❖ Renal Package
- ❖ Liver Package
- ❖ Lung Package
- ❖ Women health Package
- ❖ Smoker's Package
- ❖ 'Breathlessness' Package

OUR FACILITIES

- ❖ Open 24x7
- ❖ Diagnostics Laboratory
- ❖ Pharmacy
- ❖ Radiology & Imaging
- ❖ Patient Rooms
- ❖ Accident & Emergency Centre
- ❖ Intensive Care Unit
- ❖ Ambulance Services
- ❖ Cafeteria

☛ Tamil Nadu Chief Minister's Comprehensive Health Insurance Scheme ☛ Star Health and Allied Insurance Company ☛ All Private Health Insurance Schemes are available

உங்கள் கனவுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும்... என்றென்றும் கைகொடுக்கும் ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்!

கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக உங்கள் அனைவரோடும் உங்களின் நெருக்கடி நேரத்தில் நீளும் உதவிக்கரமாக, நீண்ட கால கனவுகளை நிறைவேற்றும் நண்பனாக, தொழில்நீதியான நிதிப் பற்றாக்குறைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் தோழனாக உடன் பயணிக்கிறது ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்.

குறைந்த தொகைகளைக் கூட சீட்டு முறையில் சேமிக்க முடியும் என்பதை 1974 முதல் சாத்தியப்படுத்தி இருக்கும் ஸ்ரீராமிற்கும் உங்களுக்குமான இந்த இணக்கமான பந்தம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்.

மேலும்
விவரங்களுக்கு!

அருகில் உள்ள ஸ்ரீராம் சிட்ஸ் கிளைக்கு வாருங்கள்.
உங்கள் தேவைக்கேற்ற சேமிப்புத் திட்டங்களோடு நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்!

அன்றும்,
இன்றும்,
என்றென்றும்..!

www.shriramchits.com

ஸ்ரீராம் சிட்ஸ்

மக்களின் வளமான வாழ்வுக்கு வழிகாட்டி

கிரீம்ஸ் துகார், 14-9 கிரீம்ஸ் சாலை, சென்னை 6

போன்: 4223 6000

ideabricks.in

